

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 90

34e jaargang

8 april 1991

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
91/C 90/01	nr. 1333/89 van de heer Llewellyn Smith aan de Commissie Betreft: Recycling van afvalpapier	1
91/C 90/02	nr. 161/90 van de heer Joachim Dalsass aan de Commissie Betreft: Is het nodig een verzoek om toetreding van de Duitse Democratische Republiek vóór het Oostenrijkse verzoek te behandelen?	1
91/C 90/03	nr. 287/90 van de heer Gianfranco Amendola aan de Commissie Betreft: Recruitering van stagiaires	2
91/C 90/04	nr. 302/90 van de heer William Newton Dunn aan de Commissie Betreft: Veiligheid op de weg	3
91/C 90/05	nr. 313/90 van de heer Juan Bandres Molet aan de Commissie Betreft: Toepassing van Verordening (EEG) nr. 426/86 op de productie van gedroogde vruchten van de mediterrane Lid-Staten	3
91/C 90/06	nr. 463/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: CSK en partnerschap	3
91/C 90/07	nr. 492/90 van de heer Juan de la Cámara Martínez aan de Commissie Betreft: Strijd tegen de woestijnvorming	4
91/C 90/08	nr. 503/90 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Berekening van salarissen	5
91/C 90/09	nr. 669/90 van de heer Ferruccio Pisoni aan de Commissie Betreft: Distributie van eerste levensbehoeften in Polen via liefdadigheidsinstellingen	5
91/C 90/10	nr. 673/90 van de heer Giulio Fantuzzi aan de Commissie Betreft: Gebruik van stro in de papierindustrie	6

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/11	nr. 752/90 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: Mogelijkheden om in het kader van het Europese visserijbeleid maatregelen te ontwikkelen ter bescherming van de monniksrob	6
91/C 90/12	nr. 962/90 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Kostprijs van de Duitse hereniging voor de Gemeenschap	7
91/C 90/13	nr. 1592/90 van de heer Gérard Deprez aan de Commissie Betreft: Gevolgen van de Duitse eenwording voor de steunverlening van de Structuurfondsen Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 962/90 en nr. 1592/90	7 8
91/C 90/14	nr. 1010/90 van de leden Solange Fernex, Paul Lannoye, Eva Quistorp, Antoine Waechter, Gianfranco Amendola en Gérard Monnier-Besombes aan de Commissie Betreft: Bescherming van de laatste onderlopende gebieden	8
91/C 90/15	nr. 1015/90 van de heer Bernard Thareau aan de Commissie Betreft: Follow-up van de parlementaire resoluties inzake de aanpassing van de Loire en haar zijrivieren	9
91/C 90/16	nr. 1064/90 van de heer Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Veiligheid in de scheepvaart	10
91/C 90/17	nr. 1131/90 van de heer Kenneth Stewart aan de Commissie Betreft: De ramp met de Scandinavian Star	10
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 1064/90 en nr. 1131/90	10
91/C 90/18	nr. 1093/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Verslag over de betrekkingen IAO/Gemeenschap	11
91/C 90/19	nr. 1243/90 van de heer Henry McCubbin aan de Commissie Betreft: Sollicitatieprocedures voor A-ambtenaren bij de Commissie	11
91/C 90/20	nr. 1409/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Steun bij de oprichting van een Palestijnse Bank	12
91/C 90/21	nr. 1468/90 van mevrouw Astrid Lulling aan de Commissie Betreft: Invoer en vrij verkeer van ontvangers voor paraboolantennes tussen de Lid-Staten	12
91/C 90/22	nr. 1510/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Gevaar van sociale dumping door een arrest van het Hof	13
91/C 90/23	nr. 1523/90 van de heer Alain Pompidou aan de Commissie Betreft: De tenuitvoerlegging van het samenwerkingsbeleid met de Oosteuropese landen	14
91/C 90/24	nr. 1563/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Samenwerking tussen het bedrijfsleven en sectoren van de sociale economie	14
91/C 90/25	nr. 1566/90 van mevrouw Nicole Fontaine aan de Commissie Betreft: Regeling voor de invoer van elektromotoren	15
91/C 90/26	nr. 1573/90 van mevrouw Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Hulp voor Roemenië	16

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/27	nr. 1635/90 van mevrouw Dorothee Piermont aan de Commissie Betreft: Harmonisering van het asielrecht	16
91/C 90/28	nr. 1663/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Uitwisseling van ervaringen bij de strijd tegen stakingen	17
91/C 90/29	nr. 1664/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Bevoegdheden van de regio's en bevoegdheden van de Gemeenschap	18
91/C 90/30	nr. 1681/90 van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar aan de Commissie Betreft: Algemeen Preferentiestelsel in Midden-Amerika	18
91/C 90/31	nr. 1687/90 van de heer Virginio Bettini aan de Commissie Betreft: Nalatigheid van de administratie van de Commissie	19
91/C 90/32	nr. 1779/90 van de heer Paul Staes aan de Commissie Betreft: Overtreding Conventie van Ramsar	19
91/C 90/33	nr. 1784/90 van de leden Eisso Woltjer en Annemarie Goedmakers aan de Commissie Betreft: Controle visserijbeleid	20
91/C 90/34	nr. 1815/90 van de heer Filippos Pierros aan de Commissie Betreft: Kosten van vertragingen in het luchtverkeer	21
91/C 90/35	nr. 1834/90 van de heren Joaquim Miranda da Silva en Carlos Carvalhas aan de Commissie Betreft: Betrokkenheid van de plaatselijke Portugese bestuursorganen bij het beheer van de regionale programma's	21
91/C 90/36	nr. 1836/90 van de heer Carlos Carvalhas aan de Commissie Betreft: Resider-programma	22
91/C 90/37	nr. 1838/90 van mevrouw Annemarie Goedmakers en de heer John Tomlinson aan de Commissie Betreft: Terugvordering van ten onrechte uitgekeerde bedragen in het kader van het gemeen- schappelijk landbouwbeleid	23
91/C 90/38	nr. 1843/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Langdurige werkloosheid	23
91/C 90/39	nr. 1852/90 van de heer Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Reclame voor reisorganisaties in Frankrijk	24
91/C 90/40	nr. 1866/90 van de heer Juan Garaikoetxea Urriza aan de Commissie Betreft: Artikel 10 van de EFRO-verordening	24
91/C 90/41	nr. 1881/90 van mevrouw Solange Fernex aan de Commissie Betreft: Assistentie van de officiële dierenarts bij controles in slachthuizen	25
91/C 90/42	nr. 1903/90 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Betaling van kilometervergoedingen aan het personeel van de Commissie	25
91/C 90/43	nr. 1906/90 van de leden Marie-Christine Aulas, Brigitte Ernst de la Graete, Eugenio Melandri, Marco Taradash en Wilfried Telkämper aan de Commissie Betreft: Financiële steun voor Papoea-Nieuw-Guinea	26

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/44	nr. 1935/90 van de heer Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Intensivering van het communautair beleid op het gebied van de aquicultuur	27
91/C 90/45	nr. 1936/90 van de heer Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Communautair standaardcontract voor praktijksholing van studenten	27
91/C 90/46	nr. 1944/90 van mevrouw Marie-Claude Vayssade aan de Commissie Betreft: Het beroep van psychoanalist en de vooruitzichten voor 1992	28
91/C 90/47	nr. 1955/90 van de heer Willem van Velzen aan de Commissie Betreft: Weigering van de Commissie om werkloosheidsgeld aan ex-ambtenaar uit te keren ...	28
91/C 90/48	nr. 1966/90 van de leden Eugenio Melandri en Marie-Christine Aulas aan de Commissie Betreft: Ontwikkelingsproject in West-Samoa	29
91/C 90/49	nr. 1972/90 van mevrouw Christine Oddy aan de Commissie Betreft: Handel van de Gemeenschap met India, de Punjab en Kashmir	29
91/C 90/50	nr. 1991/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Hof van Justitie: zaak 96/80	30
91/C 90/51	nr. 2002/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Comités bij de Raad of bij de Commissie	30
91/C 90/52	nr. 2003/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Artikel 169-procedures in de omroepsector	30
91/C 90/53	nr. 2022/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Inning van door de Commissie opgelegde boetes	31
91/C 90/54	nr. 2023/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Bescherming van de hypothecaire lening	31
91/C 90/55	nr. 2026/90 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Deelneming van mannen en vrouwen aan het Erasmus-programma	32
91/C 90/56	nr. 2044/90 van mevrouw Michèle Alliot-Marie aan de Commissie Betreft: Compensatie voor de handicaps in de schapenteelt in de berggebieden	32
91/C 90/57	nr. 2053/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Gemeenschapshulp aan Guatemala	33
91/C 90/58	nr. 2068/90 van de heer Elmar Brok aan de Commissie Betreft: Overname van de Amerikaanse onderneming Rorer door Rhône Poulenc Santé	34
91/C 90/59	nr. 2078/90 van de heer Richard Simmonds aan de Commissie Betreft: Richtlijn van 1979 inzake het behoud van de vogelstand	35
91/C 90/60	nr. 2084/90 van mevrouw Pauline Green aan de Commissie Betreft: Werkgever en wettelijke aansprakelijkheid	35
91/C 90/61	nr. 2089/90 van de heer Madron Seligman aan de Commissie Betreft: Restitutie van een Griekse fiscale voorheffing	35
91/C 90/62	nr. 2113/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Anti-trustovereenkomsten tussen de Verenigde Staten en Lid-Staten	36

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
91/C 90/63	nr. 2115/90 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Compensatie voor Westduitse wegvervoerders	36
91/C 90/64	nr. 2119/90 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Bescherming van de waardigheid van mannen en vrouwen op het werk	37
91/C 90/65	nr. 2125/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Verplichte deelneming aan patrouilles voor „zelfverdediging” in Guatemala	37
91/C 90/66	nr. 2128/90 van de heer Peter Crampton aan de Commissie Betreft: Compensatie voor agrarische werknemers	38
91/C 90/67	nr. 2132/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: Rechtspositie van inwoners van Hong-Kong en Macao	39
91/C 90/68	nr. 2143/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Gebruikmaking van de door de Verenigde Naties ingevoerde ontwikkelingsindicator ..	40
91/C 90/69	nr. 2147/90 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Ierse taal	40
91/C 90/70	nr. 2152/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Vervoer over de weg van pleziervaartuigen	40
91/C 90/71	nr. 2154/90 van mevrouw Marijke Van Hemeldonck aan de Commissie Betreft: Veiligheid van fietsers, verplichte fietshelmen	41
91/C 90/72	nr. 2166/90 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Ontwerp-richtlijn inzake de aanpassing van de arbeidsduur	41
91/C 90/73	nr. 2168/90 van de heer Jean-Claude Pasty aan de Commissie Betreft: Uitbreiding van de varkenspestepidemie in België	42
91/C 90/74	nr. 2169/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Vertegenwoordiging van de Gemeenschap in de bezette Palestijnse gebieden	42
91/C 90/75	nr. 2177/90 van de heer Hans-Gert Poettering aan de Commissie Betreft: Recht van vereniging in de strijdkrachten	42
91/C 90/76	nr. 2193/90 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: BTW en liefdadigheidsinstellingen	43
91/C 90/77	nr. 2200/90 van mevrouw Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Europese nieuwzender	43
91/C 90/78	nr. 2255/90 van de heer Marco Pannella aan de Commissie Betreft: Gevolgen van nationale en communautaire steunmaatregelen voor achtergebleven stre- ken van Italië	44
91/C 90/79	nr. 2260/90 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Vrijtijdsbesteding van Europese burgers	44
91/C 90/80	nr. 2292/90 van de heer Yves Verwaerde aan de Commissie Betreft: Toepassing van de Zesde BTW-richtlijn op de Franse overzeese departementen	45

(Vervolg z.o.z.)

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/81	nr. 2294/90 van de heer Pol Marck aan de Commissie Betreft: Interpretatie van Verordening (EEG) nr. 3094/86	45
91/C 90/82	nr. 2301/90 van de leden Virginio Bettini en Mario Melis aan de Commissie Betreft: Communautair programma Rechar	46
91/C 90/83	nr. 2304/90 van de heer Virginio Bettini aan de Commissie Betreft: Steun uit het EFRO	46
91/C 90/84	nr. 2318/90 van mevrouw Maartje van Putten aan de Commissie Betreft: Gemeentelijke ontwikkelingssamenwerkingsprojecten	47
91/C 90/85	nr. 2322/90 van mevrouw Claudia Roth aan de Commissie Betreft: Systematische jaarlijkse HIV-test en onderzoek op HIV bij ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen	47
91/C 90/86	nr. 2324/90 van de heer Yves Verwaerde aan de Commissie Betreft: Communautair beleid inzake onderwijs en diploma's	48
91/C 90/87	nr. 2338/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Convergentie van het economische beleid naar aanleiding van de Golfcrisis	48
91/C 90/88	nr. 2366/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Terugbetaling schuld derde wereld	49
91/C 90/89	nr. 2394/90 van de heer Herman Verbeek aan de Commissie Betreft: Illegaal hormonegebruik in mesterijen	49
91/C 90/90	nr. 2419/90 van de heer Dimitrios Dessylas aan de Commissie Betreft: Enorme milieuramp als gevolg van het energieproject van de Griekse elektriciteitsmaat- schappij (DEI) in de rivier Acheloös (Aspropotamos)	50
91/C 90/91	nr. 2437/90 van de heer John Bird aan de Commissie Betreft: Oorlogspensioenen	51
91/C 90/92	nr. 2439/90 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Controle op concentraties van grote ondernemingen	51
91/C 90/93	nr. 2440/90 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Subsidies voor kerkelijke gebouwen	51
91/C 90/94	nr. 2443/90 van de heer Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Verhoging van de communautaire steun voor de instandhouding van het architectonisch erfgoed	52
91/C 90/95	nr. 2444/90 van de heer Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Communautaire sanctieregeling voor aanstichters van bosbranden	52
91/C 90/96	nr. 2463/90 van de heer Gérard Monnier-Besombes aan de Commissie Betreft: Speciale bepalingen betreffende de bescherming van de bruine beer in het kader van de geïntegreerde mediterrane programma's (GMP's)	53
91/C 90/97	nr. 2468/90 van de heer Miguel Arias Cañete aan de Commissie Betreft: Uitvoering van de visserijovereenkomst Gemeenschap/Guinee-Bissau	53
91/C 90/98	nr. 2481/90 van de heer Jean-Marie Alexandre aan de Commissie Betreft: Programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van de Franse overzeese departementen afgestemde maatregelen (Poseidom)	54

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/99	nr. 2486/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: „Handel” in kinderen uit de derde wereld voor adoptie	55
91/C 90/100	nr. 2487/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Onderzoek van studenten die lijden aan thalassemie	55
91/C 90/101	nr. 2491/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Kankerverwekkende werking van uitlaatgassen van benzine- en dieselmotoren	55
91/C 90/102	nr. 2500/90 van de heer Lyndon Harrison aan de Commissie Betreft: Britse sociale-verzekeringkantoren	56
91/C 90/103	nr. 2506/90 van de heer Georgios Romeos aan de Commissie Betreft: Griekse boeren niet vertegenwoordigd in het Economisch en Sociaal Comité	56
91/C 90/104	nr. 2511/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Samenstelling van een Toezichtcomité	56
91/C 90/105	nr. 2535/90 van de heer Yves Verwaerde aan de Commissie Betreft: Octrooien en intellectueel eigendom	57
91/C 90/106	nr. 2536/90 van de heer Yves Verwaerde aan de Commissie Betreft: Actief en passief kiesrecht in gemeenteraden	57
91/C 90/107	nr. 2551/90 van de heer Fernando Suárez González aan de Commissie Betreft: Financiële steun aan uitwisselingsprogramma's voor werkende jongeren	58
91/C 90/108	nr. 2563/90 van mevrouw Mary Banotti aan de Commissie Betreft: BTW op boeken	58
91/C 90/109	nr. 2590/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: De ongecontroleerde vuilnisbelt van Arguiñáriz (Navarra — Spanje)	58
91/C 90/110	nr. 2594/90 van de heer José Barros Moura aan de Commissie Betreft: Vertraging bij de uitbetaling van ESF-gelden met betrekking tot 1989	59
91/C 90/111	nr. 2598/90 van de heer Joaquin Sisó Cruellas aan de Commissie Betreft: Communautaire steun aan opvangcentra voor aids-patiënten	59
91/C 90/112	nr. 2608/90 van de heer Bernard Antony aan de Commissie Betreft: Onderwijs, beroepsopleiding en jeugdbeleid	60
91/C 90/113	nr. 2632/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Belasting op audio- en video-apparatuur	60
91/C 90/114	nr. 2651/90 van de heer Stephen Hughes aan de Commissie Betreft: BTW-nultarieven	61
91/C 90/115	nr. 2659/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Vergelijkbaarheid van de kwalificaties van maatschappelijk werkers	61
91/C 90/116	nr. 2660/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Uitwisseling van informatie inzake de structuren van het maatschappelijk werk en kwalificaties	61

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
91/C 90/117	nr. 2718/90 van de leden Bruno Megret en Jean-Marie Le Chevallier aan de Commissie Betreft: Verslag van de Onderzoekscommissie racisme en vreemdelingenhaat	62
91/C 90/118	nr. 2728/90 van de heer Miguel Arias Cañete aan de Commissie Betreft: Communautaire controle op de fabricage van voorwerpen uit edele metalen	62
91/C 90/119	nr. 2746/90 van de heer Pedro Canavarro aan de Commissie Betreft: Toepassing van de richtlijn inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers in Spanje en Portugal	63
91/C 90/120	nr. 2748/90 van de heer Pedro Canavarro aan de Raad Betreft: Verklaringen met betrekking tot de aanneming van de richtlijn inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers	63
91/C 90/121	nr. 2749/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Opsplitsing steunbedragen voor Andalusië in het communautaire steunkader	64
91/C 90/122	nr. 2784/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Communautaire steun aan de culturele verscheidenheid in Europa	64
91/C 90/123	nr. 2794/90 van de heer Filippos Pierros aan de Commissie Betreft: Formulering en uitvoering van een communautair beleid inzake het boek	64
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 2784/90 en nr. 2794/90	64
91/C 90/124	nr. 239/91 van de heer Pierre Lataillade aan de Raad Betreft: Technische maatregelen voor het behoud van de visbestanden	65

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1333/89

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 januari 1990)

(91/C 90/01)

Betreft: Recycling van afvalpapier

Heeft de Commissie een voorstel behandeld om uitgevers van periodieken ertoe te verplichten om gebruik te maken van gerecycled afvalpapier bij de produktie van periodieken? Zo ja, welk percentage van de produktie zal dan bestaan uit gerecycled materiaal en wat is de streefdatum voor de verordening?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(16 februari 1990)

De Commissie heeft nog niet overwogen een voorstel in te dienen om het gebruik van kringlooppapier verplicht te stellen voor krantenpapier.

In de aanbeveling van de Raad van 3 december 1981 betreffende het hergebruik van oud papier en het gebruik van kringlooppapier⁽¹⁾ wordt erop aangedrongen indien mogelijk gebruik te maken van kringlooppapier en -karton met een hoog percentage gemengd oud papier.

(¹) PB nr. L 355 van 10. 12. 1981, blz. 56.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 161/90

van de heer Joachim Dalsass (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 februari 1990)

(91/C 90/02)

Betreft: Is het nodig een verzoek om toetreding van de Duitse Democratische Republiek vóór het Oostenrijkse verzoek te behandelen?

Blijkens berichten in de pers zouden Jacques Delors, voorzitter van de Commissie, en vice-voorzitter Martin Bangemann verklaard hebben dat een verzoek van de Duitse Democratische Republiek om toetreding tot de Gemeenschap te allen tijde welkom is. Zij zouden daar nog aan hebben toegevoegd dat de Duitse Democratische Republiek, bij wijze van uitzondering, nog vóór de voltooiing van de interne markt zou kunnen toetreden, hetgeen voor andere landen, als Oostenrijk, niet mogelijk was.

Het op gang gekomen democratiseringsproces in de Oostbloklanden wordt door iedereen toegejuicht. Niettemin heeft het tweede deel van bovengenoemde verklaring, indien deze inderdaad is afgelegd, veel verbazing en verontwaardiging gewekt omdat er dan sprake zou zijn van een overduidelijke discriminatie bij de behandeling van toetredingsverzoeken.

Vandaar de volgende vragen aan de Commissie:

1. Is zij werkelijk van oordeel dat de Duitse Democratische Republiek bij voorrang als nieuwe Lid-Staat in de Gemeenschap moet worden opgenomen?
2. Beschouwt zij dat niet als een flagrante discriminatie van een waarlijk democratisch, Midden Europees land als Oostenrijk, dat al vorig jaar een daartoe strekkend verzoek had ingediend?

3. Is zij niet van mening dat toetredingsverzoeken, indien de indieners aan de desbetreffende voorwaarden voldoen, volgens het tijdstip van ontvangst moeten worden onderzocht en afgehandeld?
4. In het geval van Oostenrijk werden van diverse zijden onmiddellijk bezwaren geopperd wegens de neutraliteit van dat land, omdat door zijn toetreding het voorgenomen veiligheidsbeleid van de Gemeenschap moeilijker tot stand zou kunnen komen. Is de Commissie thans echter van mening dat door de toetreding van de Duitse Democratische Republiek de totstandkoming van dit beleid eerder kan worden bevorderd, of is zij, gezien de ontwikkelingen in de Oostbloklanden, van dit doel geheel of gedeeltelijk afgestapt?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**
(5 september 1990)

De twee gevallen zijn niet te vergelijken. Oostenrijk is een derde land, terwijl de Duitse Democratische Republiek op grond van de desbetreffende bepalingen van het Verdrag steeds een bijzondere positie in de Gemeenschap heeft ingenomen.

De handel tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de Duitse Democratische Republiek wordt sedert jaar en dag als handel in Duitsland beschouwd en dus als plaats vindende op de interne markt van de Gemeenschap.

De DDR zal binnenkort gebruik maken van de mogelijkheid geboden door artikel 23 van de Grondwet. De op handen zijnde vereniging van de twee Duitslanden heeft de Europese integratie en de werkzaamheden met het oog op een politieke unie niet bemoeilijkt, maar hieraan veel-
eer nieuwe impulsen gegeven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 287/90
van de heer Gianfranco Amendola (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(19 februari 1990)
(91/C 90/03)

Betreft: Recrutering van stagiaires

Kan de Commissie, die geregeld Europese jongeren de gelegenheid geeft korte tijd stage bij haar te lopen, mededelen

1. hoe de recrutering voor deze stageplaatsen verloopt,
2. welke criteria bij het aannemen van stagiaires worden gehanteerd,
3. hoe zij er zorg voor draagt dat in de verschillende Lid-Statens bekendheid wordt gegeven aan de stage-mogelijkheden?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**
(30 mei 1990)

1 en 2. Op de stages zijn de door de Commissie in 1976 vastgestelde bepalingen van toepassing.

Toelatingscriteria

Volgens deze bepalingen moeten de kandidaten aan de volgende objectieve voorwaarden voldoen om aan de selectieprocedure te kunnen deelnemen:

- a) in het bezit zijn van een erkend diploma van universitair niveau, vergelijkbaar met een licentiaat, dat een volledige studiecycclus afsluit of
- b) met succes gedurende ten minste acht semesters universitaire studies hebben volbracht;
- c) niet ouder zijn dan 30 jaar;
- d) grondige kennis van één taal en bevredigende kennis van een andere taal van de Europese Gemeenschappen bezitten.

Criteria voor de selectie

De toegelaten kandidaten worden geselecteerd op grond van hun diploma's, maar met een zekere geografische spreiding. Bij de opstelling van de lijst van kandidaten wordt rekening gehouden met:

- de door de kandidaat behaalde studieresultaten;
- de afgesloten of aangevangen studies betreffende de Europese integratie of eventueel het communautair recht.

Aanwerving

De namen van de aldus geselecteerde kandidaten worden aan alle diensten van de Commissie doorgegeven, zodat deze een keuze kunnen maken. Het aantal aanwervingen hangt af van de budgettaire mogelijkheden.

3. De stagemogelijkheden zijn welbekend in de universitaire wereld van de Lid-Statens en zelfs van een groot aantal derde landen. Dit blijkt uit de 5 000 à 6 000 kandidaatstellingen die de Commissie ieder jaar bereiken. De Commissie kan hieraan slechts in 10% van de gevallen voldoen, gezien de budgettaire beperkingen en de opvangmogelijkheden.

Informatie over de stages wordt ook gegeven door de Bureaus van de Commissie in de Gemeenschap. Zij wordt bovendien verspreid via contacten met de universiteiten, bij bezoeken van leden van de Commissie en op de door hoge ambtenaren gegeven conferenties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 302/90van de heer **William Newton Dunn (ED)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(91/C 90/04)

Betreft: Veiligheid op de weg

Het gebruik van borden langs de weg waarop de aanwezigheid van niet als zodanig herkenbare politiepatrouillewagens wordt aangekondigd, is een effectief middel gebleken om het aantal ongelukken te doen dalen.

Kan de Commissie overwegen dit als een maatregel voor de veiligheid op de weg in alle Lid-Statens aan te bevelen?

Antwoord van de heer Van Miert

namens de Commissie

(9 november 1990)

De Commissie neemt deel aan de lopende werkzaamheden voor de actualisering van het Verdrag van Wenen inzake het wegverkeer en verkeerstekens van 1968, die worden verricht door de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties in Genève.

Tegen deze achtergrond is de Commissie, in aansluiting op de resolutie van het Parlement inzake het Europees Jaar voor de Verkeersveiligheid 1986⁽¹⁾, onlangs begonnen de bestaande verschillen na te gaan tussen de verkeerstekens binnen de Gemeenschap als eerste fase bij de aanvang van de werkzaamheden voor een gemeenschappelijk standpunt ten opzichte van de reguleringen van de Verenigde Naties.

De door het geachte Parlementslid in het bijzonder genoemde borden kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als verkeerstekens maar zouden doeltreffend kunnen zijn in een bepaalde nationale of plaatselijke context binnen het kader van preventieve veiligheidsmaatregelen.

Daarom is de Commissie niet voornemens tussenbeide te komen in de door het geachte Parlementslid ter sprake gebrachte kwestie.

⁽¹⁾ PB nr. C 190 van 20. 7. 1987, blz. 18.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 313/90van de heer **Juan Bandres Molet (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(91/C 90/05)

Betreft: Toepassing van Verordening (EEG) nr. 426/86 op de productie van gedroogde vruchten van de mediterrane Lid-Statens

In de toekomst bestaan er expansiemogelijkheden voor de sector gedroogde vruchten in de mediterrane Lid-Statens, aangezien de externe vraag toeneemt. De mogelijkheid om de productie van gedroogde vruchten als alternatief te gebruiken voor de overschotproducties (wijn, olijven,

enz.) door de productie ingrijpend te wijzigen, vereist grondige bestudering van planificatie- en subsidiemogelijkheden.

Wat denkt de Commissie van de toepassing van Verordening (EEG) nr. 426/86⁽¹⁾ op de productie van gedroogde vruchten van de mediterrane Lid-Statens waardoor een steunregeling kan worden ingesteld voor de verwerking van bepaalde soorten groenten en fruit?

⁽¹⁾ PB nr. L 49 van 27. 2. 1986, blz. 1.

Antwoord van de heer Mac Sharry

namens de Commissie

(30 maart 1990)

De Commissie heeft in oktober 1988 bij de Raad een verslag ingediend over de sector dopvruchten. Dit verslag ging vergezeld van voorstellen voor specifieke maatregelen voor dopvruchten⁽¹⁾.

Dopvruchten vallen onder Verordening (EEG) nr. 1035/72 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit⁽²⁾. Zij komen in aanmerking voor sommige daarin voor alle betrokken produkten vastgestelde steunmaatregelen.

Bij Verordening (EEG) nr. 789/89⁽³⁾ zijn maatregelen vastgesteld voor specifieke steun voor dopvruchten, namelijk forfaitaire extra steun voor de oprichting van telersverenigingen, steun voor de vorming van een Fonds voor bedrijfskapitaal, steun voor de uitvoering van programma's voor verbetering van de kwaliteit en de afzet, en een steun voor de verkoopbevordering van dopvruchten. De Commissie is van oordeel dat deze steunmaatregelen voldoende zijn om een verbetering van de productie en de afzet van dopvruchten mogelijk te maken. Zij is derhalve niet van plan de dopvruchten van hoofdstuk 08 van de Gecombineerde Nomenclatuur op te nemen in de werkingssfeer van Verordening (EEG) nr. 26/86, die slechts betrekking heeft op sommige verwerkte produkten van dopvruchten van hoofdstuk 20 van de Gecombineerde Nomenclatuur.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 597.

⁽²⁾ PB nr. L 118 van 20. 5. 1972, blz. 1.

⁽³⁾ PB nr. L 85 van 30. 3. 1989, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 463/90van de heer **Jean-Pierre Raffarin (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1990)

(91/C 90/06)

Betreft: CSK en partnerschap

Bij de oprichting van de Communautaire Stimuleringskaders is geen enkel lid van het Parlement geraadpleegd.

Is de Commissie, aangezien vele Europese afgevaardigden afkomstig zijn uit regio's die bij de hervorming van de Structuurfondsen betrokken zijn, voornemens het beginsel van partnerschap te doen eerbiedigen?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**
(9 april 1990)

Het partnerschap waarnaar het geachte Parlementslid verwijst, is ingesteld bij de kaderverordening inzake de hervorming van de Structuurfondsen (Verordening (EEG) nr. 2052/88 ⁽¹⁾) en vormt een van de fundamentele beginselen van deze hervorming.

Het partnerschap is namelijk de basis voor alle betrekkingen tussen de Commissie en de Lid-Staten, variërend van de opstelling van de communautaire bestekken tot de eindevaluatie daarvan.

Het beginsel van het partnerschap is gebaseerd op een overlegstructuur tussen de Commissie enerzijds en de Lid-Staten en de door hen aangewezen bevoegde autoriteiten op nationaal, regionaal of lokaal niveau anderzijds.

Op grond van de ter zake geldende voorschriften kunnen de Europese afgevaardigden alleen bij de verschillende fasen van het hervormingsproces worden betrokken op het niveau van de Lid-Staat en de instanties die door de betrokken Lid-Staat zijn aangewezen om namens die Lid-Staat inhoud te geven aan het partnerschap op regionaal en lokaal niveau.

Wat in algemenere zin de samenwerking met het Parlement bij de hervorming van de Structuurfondsen betreft, zij erop gewezen dat de Commissie elk jaar bij het Parlement verslag moet uitbrengen over de toepassing van de Verordeningen (EEG) nr. 2052/88 en (EEG) nr. 4253/88 ⁽²⁾. Dit verslag zou binnen de gestelde termijn (1 november 1990) bij het Parlement moeten worden ingediend.

Hierbij zij ook gewezen op het feit dat de Commissie actief deelneemt aan de vergaderingen van de parlementaire commissies die zich bezighouden met de hervorming van de Structuurfondsen.

Ten slotte zou de Commissie erop willen wijzen dat zij zich zal blijven inspannen om de leden van het Parlement meer te betrekken bij het sturen van het hervormingsproces.

⁽¹⁾ PB nr. L 185 van 15. 7. 1988, blz. 9.

⁽²⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 492/90
van de heer Juan de la Cámara Martínez (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(7 maart 1990)
(91/C 90/07)

Betreft: Strijd tegen de woestijnvorming

Wanneer denkt de Commissie een strategie te hebben opgesteld en een concreet programma met een goedgekeurd budget te hebben vastgesteld ter bestrijding van de erosie en de woestijnvorming in de Gemeenschap, met name in landen zoals Spanje dat met ernstige problemen kampt vanwege de aantasting van het milieu?

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie
(14 juni 1990)

De Commissie wenst, evenals het geachte Parlementslid, dat in de Gemeenschap, en met name in de gebieden aan de Middellandse Zee, krachtig wordt opgetreden tegen de erosie, zoals zij ook nogmaals te kennen heeft gegeven in het Vierde Milieu-actieprogramma.

Nu reeds wordt voor maatregelen op diverse complementaire terreinen communautaire steun verleend:

- de aan de gang zijnde inventarisatie van bescherming behoevende gebieden (Corine-programma) en de onderzoekwerkzaamheden in het kader van met name het Epoch-programma zullen het mogelijk maken nader te bepalen welke technische maatregelen kunnen worden genomen. In het onderzoeksprogramma 1984—1988 „Gebruik en beheer van grond en water” werd reeds, met name op een studiebijeenkomst in Valencia (Spanje, juli 1987), het accent gelegd op de strategieën tot bestrijding van de woestijnvorming;
- de onlangs voor de uitbetaling van de compenserende vergoeding in de probleemgebieden ingevoerde beperking van de veedichtheid is een voorbeeld van een maatregel ter preventie van erosie in een horizontale regeling.

Aangezien de omstandigheden en de vereiste oplossingen van regio tot regio kunnen verschillen, moet allereerst regionaal worden opgetreden. De Commissie hecht groot belang aan een erosiebestrijdingsstrategie die is aangepast aan de plaatselijke omstandigheden.

Zo behoort bij voorbeeld de bestrijding van de erosie tot de prioriteiten die zijn vastgesteld in het kader van de specifieke gemeenschappelijke actie ter bevordering van de ontwikkeling van de landbouw in bepaalde gebieden van Spanje (Verordening (EEG) nr. 1118/88 ⁽¹⁾). Voor de medefinanciering van deze maatregelen heeft de Gemeenschap 50 miljoen ecu uitgetrokken.

Ook in het kader van de doelstellingen 1 en 5 b wordt in die richting gewerkt. Verschillende operationele programma's ter bestrijding van de erosie, die deel uitmaken van de subprioriteit „Milieubescherming en behoud van de natuurlijke hulpbronnen”, zijn reeds door de Spaanse regio's ingediend uit hoofde van doelstelling 1, andere worden de komende maanden verwacht. De bescherming van de bodem is ook een van de punten van de ontwerpen voor communautaire bestekken waarover voor de regio's van doelstelling 5 b wordt onderhandeld.

Voorts blijft de Commissie de wenselijkheid van nieuwe maatregelen bestuderen in het kader van het voorstel dat zij binnenkort zal indienen in verband met het aflopen van de geldigheidsduur van de bepalingen over de „extensivering” en artikel 19 (Verordening (EEG) nr. 1760/87) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 107 van 28. 4. 1988, blz. 3.

⁽²⁾ PB nr. L 167 van 26. 6. 1987 blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 503/90**van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(7 maart 1990)**(91/C 90/08)**Betreft: Berekening van salarissen*

Voor de berekening van salarissen maakt de Commissie gebruik van een zogenaamd aanpassingscoëfficiënt.

Voor Den Haag is die op 92/100 ten opzichte van Brussel gesteld.

Is de Commissie niet van oordeel dat de kosten van levensonderhoud in Den Haag hoger zijn dan die te Brussel, zoals ook blijkt uit de gegevens van de Verenigde Naties?

Kan de Commissie mededelen op welke gegevens zij deze berekeningen heeft gebaseerd en is de Commissie bereid deze berekeningen te herzien?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie***(3 april 1990)*

Om rekening te houden met de levensomstandigheden in de verschillende standplaatsen wordt op het salaris van een ambtenaar inderdaad een aanpassingscoëfficiënt, hoger of lager dan of gelijk aan 100, toegepast.

De referentiestad is Brussel waar de aanpassingscoëfficiënt 100 bedraagt. De aanpassingscoëfficiënten worden berekend voor de hoofdsteden van de Lid-Staten. Indien echter een aanzienlijk verschil bestaat tussen de kosten van levensonderhoud in de hoofdstad en die in een bepaalde standplaats, kan een specifieke aanpassingscoëfficiënt worden berekend, met name wanneer nogal wat ambtenaren in die standplaats werken.

In Nederland werd de aanpassingscoëfficiënt berekend op basis van de in de hoofdstad Amsterdam genoteerde prijzen, overeenkomstig de geldende methode voor de aanpassing van de salarissen alsmede de jurisprudentie ter zake van het Hof van Justitie.

Daar het peil van de kosten van levensonderhoud in Den Haag nauwelijks verschilt van dat van Amsterdam, rechtvaardigt het aantal ambtenaren met standplaats Den Haag de invoering van een specifieke aanpassingscoëfficiënt niet.

De Commissie heeft haar berekeningen uitgevoerd op basis van de door het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen genoteerde pariteiten, in overleg met de bevoegde diensten van het Centraal Bureau voor de Statistiek in Nederland.

Dit onderzoek zal binnenkort in het kader van de vijfjaarlijkse controle van de aanpassingscoëfficiënten in 1990 opnieuw moeten plaatsvinden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 669/90**van de heer Ferruccio Pisoni (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 maart 1990)**(91/C 90/09)**Betreft: Distributie van eerste levensbehoeften in Polen via liefdadigheidsinstellingen*

Het zal de Commissie bekend zijn dat de noodsituatie in Polen, die vooral het zwakste bevolkingsdeel zwaar treft, voor een aantal vrijwilligersorganisaties en -verenigingen aanleiding is geweest om onmiddellijk een begin te maken met de inzameling en verzending van eerste levensbehoeften en geneesmiddelen en dat zij een succesvol samenwerkingsverband hebben opgezet met andere verenigingen ter plaatse, die beter vertrouwd zijn met de reële en dringende behoeften van de in armoedige en moeilijke omstandigheden levende bevolking.

De door de Commissie met de Poolse Regering getroffen regeling doet echter het vermoeden rijzen dat de betrokken verenigingen, caritatieve instellingen en behoeftige personen desondanks niet in staat zullen zijn zich deze producten aan te schaffen en toch weer met lege handen zullen blijven zitten. Acht de Commissie het derhalve ook niet zinvol om naast de met de Poolse Regering getroffen regeling een direct hulpprogramma op te zetten naar het voorbeeld van het mechanisme dat in de Lid-Staten bestaat in het kader van de armoedebestrijding en waar liefdadige instellingen, verenigingen en religieuze gemeenschappen in Polen direct gebruik van kunnen maken, mede in samenwerking met organisaties die binnen de Gemeenschap opereren, met het oog op de levering van producten uit de voedselvoorraden van de Gemeenschappen, zoals vlees, melk, boter en dergelijke?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie***(26 oktober 1990)*

De humanitaire hulpacties van de Gemeenschap ten behoeve van Polen waren in 1990 toegespitst op door het Rode Kruis georganiseerde en beheerde medische hulp.

De voedselhulpverleningen waartoe in het tweede halfjaar van 1989 en begin 1990 werd besloten, beoogden te voorzien in een acuut aanvoertekort dat nog werd verergerd door betalingsbalansmoeilijkheden. Zij werden via de normale kanalen verkocht. Wat de prijzen betreft, de leveringen werden tegen de Poolse marktprijs verkocht, hetgeen een reductie van 50% betekent in vergelijking met de normale commerciële kosten van ingevoerd graan. De extra levering door de Gemeenschap en andere donoren van de Groep van 24 maakte het mogelijk de prijsstijgingen van de voornaamste voedingsmiddelen te beperken, waardoor de Poolse bevolking werd geholpen het hoofd te bieden aan de daling van de reële inkomens.

De door de verkoop van deze voedingsprodukten gegeneerde tegenwaardefondsen werden gebruikt om kleine particuliere landbouwbedrijven te steunen en droegen tevens bij aan de verwezenlijking van enkele sociale programma's, bij voorbeeld een programma ter ondersteuning van de activiteiten van de „Waterstichting”, die wintervoorzieningsprojecten op het platteland uitvoert.

De steunacties in het kader van het Phare-programma worden in samenwerking met de Poolse autoriteiten opgezet en beheerd en beogen het proces van economische herstructurering te steunen. Acties ter aanpassing en modernisering van sociale bijstands- en sociale zekerheidsmechanismen zijn niet uitgesloten, hoewel deze zaken tot dusver door de Poolse autoriteiten niet als prioritair werden genoemd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 673/90

van de heer Giulio Fantuzzi (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(91/C 90/10)

Betreft: Gebruik van stro in de papierindustrie

In sommige Lid-Staten (Frankrijk, Verenigd Koninkrijk, de Bondsrepubliek Duitsland en vooral Italië), is de laatste jaren op grote schaal gebruik gemaakt van stro als grondstof voor de papierindustrie. Thans is het gebruik van deze recycleerbare grondstof echter sterk teruggelopen, hoewel de problemen waarmee bedrijven die stro gebruikten voor de papierproductie te maken hadden (aanvoer en transport), door invoering van nieuwe technologieën die de vervuiling e.d. praktisch tot nul hebben teruggebracht, inmiddels zijn overwonnen.

Kan de Commissie mededelen of zij hiernaar een onderzoek heeft laten instellen en, zo niet, of zij bereid is haar diensten te laten uitzoeken welke reële mogelijkheden er zijn om stro te gebruiken voor de papierproductie, gezien de positieve gevolgen die hiervan kunnen worden verwacht voor het milieu, de werkgelegenheid en de verbetering van de inkomenspositie van de landbouwers?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(18 mei 1990)

De Commissie beschikt niet over een uitgebreide studie over het gebruik van graanstro voor het vervaardigen van papier, maar heeft een specifieke uitvoerbaarheidsstudie op dat gebied voor een deel gefinancierd. Deze in het kader van artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 4256/88 (*) gefinancierde studie heeft betrekking op de organisatorische en technische aspecten van het gebruik van stro en is voornamelijk gebaseerd op

de context in het Verenigd Koninkrijk. De studie zal normaliter medio 1990 worden voltooid. De resultaten ervan zullen voor de gehele Gemeenschap beschikbaar zijn.

(*) PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 25.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 752/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(91/C 90/11)

Betreft: Mogelijkheden om in het kader van het Europese visserijbeleid maatregelen te ontwikkelen ter bescherming van de monniksrob

Een van de belangrijkste bedreigingen van de monniksrob komt voort uit de visserij. Lokaal zijn in Griekenland (met name op bij voorbeeld de eilanden Aloynissos en Kefalonia) vissers bereid een bijdrage te leveren in de bescherming van de monniksrob mits zij geholpen worden bij de oplossing van problemen waarmee zij te kampen hebben, zoals illegale visserijactiviteiten door vissers van elders, illegale visserij door amateurvissers en in het verlengde daarvan een gebrekkige controle.

1. Is het juist dat de Griekse administratie reeds jaren geleden herhaaldelijk heeft toegezegd de vissers van Kefalonia en het nabijgelegen Ithaka te willen ondersteunen, maar dat deze toezeggingen steeds maar loze beloften blijken te zijn?
2. Is de Commissie bereid om in het kader van het huidige dan wel het toekomstige Europese visserijbeleid te overwegen welke maatregelen genomen zouden kunnen worden om de problemen van de lokale vissers op te lossen?
3. Hoe staat het met het onderzoek naar mogelijke „monniksrob-bestendige” netten?
4. Is het mogelijk dat de Commissie steun biedt bij het verbeteren van de controlemogelijkheden ten aanzien van illegale visserijactiviteiten in of nabij gebieden die van belang zijn voor de bescherming van de monniksrob, zoals bij voorbeeld nabij de Ionische eilanden?
5. Kan de Commissie in dit verband aangeven wat de gevolgen zijn voor de monniksrob in Mauretanië en Marokko nu de oorlog tussen Polisario en Marokko tot een eind gekomen lijkt te zijn?
6. Is het juist dat de monniksrobben nu stikken in de netten van de grote vissersboten die nu weer dicht onder de kust durven te vissen?
7. Zijn hier ook Spaanse vissersschepen bij betrokken?

8. Is de Commissie bereid om in de visserijcontracten die de Gemeenschap heeft afgesloten met Westafrikaanse Staten bepalingen op te nemen ter bescherming van de monniksrob?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(23 oktober 1990)

1. In januari 1989 heeft de Commissie met het Griekse Ministerie van Milieu een overeenkomst gesloten voor toezicht in de regio's Kefalonia en Ithaka, alsmede voor steun aan de lokale vissers. Doel daarbij was bij laatstgenoemden een beter begrip te wekken voor het programma ter bescherming van de monniksrob.

2. De Commissie heeft de Raad een studiedocument toegestuurd over de grote lijnen van een gemeenschappelijk visserijbeleid voor de Middellandse Zee. Daarin stelt de Commissie dat dit beleid zowel rekening dient te houden met sociaal-structurele en biologische gegevens als met de eisen van een globale bescherming van het milieu. Dit kader biedt in principe de mogelijkheid om de door het geachte Parlementslid genoemde problemen op te lossen.

3. In Nederland, Denemarken en het Verenigd Koninkrijk zijn bepaalde types „monniksrob-bestendige” netten ontwikkeld. Hoewel hiermee meermalen is geëxperimenteerd, bleken deze voor gebruik in de Griekse visserij ongeschikt te zijn.

4. De Commissie beschouwt een versterkte controle op de visserijactiviteiten door de Lid-Staten als een kernelement in de instandhouding van de visstand. Met het oog hierop heeft de Raad op 27 november 1989, op voorstel van de Commissie, een beschikking vastgesteld op grond waarvan de Gemeenschap financieel kan bijdragen in de uitgaven van de Lid-Staten op dit gebied. De Commissie zal in dit verband onderzoeken of de controlemiddelen waarover de Lid-Staten met betrekking tot de visserijactiviteiten beschikken, versterkt kunnen worden.

5 en 6. Het belangrijkste probleem bij de bescherming van de monniksrob spruit voort uit het gebruik van staande netten in de nabijheid van de kust. Het is inderdaad zo dat deze tuigen de dood van een gevangen dier, door wurging of uitputting, kunnen veroorzaken.

Gezien het feit dat de monniksrob in de nabijheid van de kust leeft, is de aan commerciële visserij te wijten sterfte voor het grootste deel het gevolg van de bedrijvigheid van kleine particuliere vissers.

7. Bij de schepen van de Gemeenschap die in het kader van de bilaterale visserijakkoorden van de Gemeenschap vissen voor de Marokkaanse en Mauretische kust, is van het gebruik van staande netten in Mauretische wateren geen sprake, terwijl het gebruik van deze netten voor Marokko alleen is toegestaan op meer dan twaalf mijl uit de kust (drie mijl in de Middellandse Zee). De

Commissie is dan ook van mening dat genoemde schepen niet betrokken zijn bij dit probleem.

Over in de Gemeenschap geregistreerde schepen die voor deze kusten zouden vissen op basis van particuliere overeenkomsten met deze Staten is de Commissie niets bekend.

8. Met de bepalingen van de door de Gemeenschap met de Westafrikaanse landen gesloten akkoorden en meer bepaald de afgebakende visserijzones wordt onder meer beoogd om bedreigde diersoorten te beschermen. Als dit nodig zou blijken is de Commissie niettemin bereid om bij de onderhandelingen over visserijakkoorden met de betrokken landen bijkomende bepalingen te bedingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 962/90

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 90/12)

Betreft: Kostprijs van de Duitse hereniging voor de Gemeenschap

Bernard Friedmann, een van de voorzitters van de Europese Rekenkamer, gaf een merkwaardig interview weg aan het „Handelsblatt” uit Düsseldorf, waarin hij o.a. verklaarde dat de Structuurfondsen jaarlijks ongeveer acht miljard DM zouden moeten betalen voor de Duitse hereniging, concreet dus aan Oost-Duitsland.

Kan ik van de Commissie vernemen in hoeverre dit bedrag steunt op enig „contract”, zoals Friedmann suggereert, en of er sprake is van enig concreet engagement ten opzichte van communautaire betalingen in het kader van een eventuele Duitse hereniging?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1592/90

van de heer Gérard Deprez (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1990)

(91/C 90/13)

Betreft: Gevolgen van de Duitse eenwording voor de steunverlening van de Structuurfondsen

Bij het vooruitzicht van de Duitse eenwording komt het probleem van de achtergebleven economische ontwikkeling van de thans in de Duitse Democratische Republiek gelegen regio's aan de orde.

1. Kan de Commissie mededelen of dit kosten voor de communautaire begroting met zich meebrengt en, zo ja, denkt zij hiermee rekening te houden bij de volgende herziening van de financiële vooruitzichten?

2. Kan zij aangeven of de eenwording tot een overgangperiode voor de betrokken regio's zal leiden en, zo ja, welke criteria daarbij zullen worden gehanteerd?
3. Kan zij de budgettaire gevolgen van de eenwording voor elk van de betrokken Structuurfondsen aangeven?

**Gecombineerd antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 962/90 en nr. 1592/90
(3 oktober 1990)**

De Structuurfondsen zullen op het grondgebied van de Duitse Democratische Republiek steun verlenen vanaf het tijdstip van de eenwording, overeenkomstig de doelstellingen van de hervorming van het op de onderscheiden deelgebieden gevoerde structuurbeleid.

De communautaire regelgeving zal vanaf dat tijdstip van toepassing zijn onder voorbehoud van de nodige afwijkingen tijdens de overgangperiode, waarover door de Raad op voorstel van de Commissie en na advies van het Parlement moet worden beslist.

Deze voorstellen werden aan de Raad en het Parlement voorgelegd. Zij behelzen overgangsbepalingen met betrekking tot de te volgen procedures voor het indienen van de plannen en het opmaken van de communautaire bestekken, alsook de vaststelling van de toe te kennen kredieten voor de periode 1991/1992/1993.

De Raad en het Parlement werden eveneens gepolst over een herziening van de financiële vooruitzichten.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1010/90
van de leden Solange Fernex, Paul Lannoye, Eva Quistorp,
Antoine Waechter, Gianfranco Amendola en
Gérard Monnier-Besombes (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(11 mei 1990)
(91/C 90/14)**

Betreft: Bescherming van de laatste onderlopende gebieden

Het Parlement heeft destijds het verslag van de heer Graziani over de erosie van de landbouwgronden en de onderlopende gebieden (doc. A2-20/87) aangenomen. Dit verslag bevat een aantal voorstellen en aanbevelingen. Heeft de Commissie daarmee rekening gehouden?

Wat denkt zij te doen voor de bescherming van de onderlopende gebieden, die in Europa en de ACS-landen snel aan het verdwijnen zijn? Overweegt zij de opstelling van een wetenschappelijke inventaris van de nog overblijvende onderlopende gebieden en een onderzoekprogramma inzake de functies van die milieus?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(3 augustus 1990)

De Commissie heeft altijd veel aandacht gehad voor de problemen van de erosie en heeft al in 1987, nog v or het verslag van de heer Graziani was verschenen, initiatieven genomen om zowel het probleem van de erosie te bestuderen als maatregelen te nemen om dit verschijnsel te bestrijden. Vermeldenswaard zijn in dit geval Richtlijn 75/268/EEG (*) betreffende de landbouw in bergstreken en in sommige probleemgebieden waarmee ernaar gestreefd werd passende landbouwactiviteiten aan te moedigen in de betrokken gebieden ten einde de natuurlijke ruimte met name tegen bodemerosie te vrijwaren, alsmede een aantal specifieke maatregelen ten behoeve van bepaalde mediterrane landen (zoals Griekenland, Italië, Portugal) en het onderzoekprogramma „Gebruik en beheer van bodem en water — 1984/1988”. Wat de nieuwe richtsnoeren van de Commissie betreft inzake de problemen op het gebied van de erosie waarin rekening wordt gehouden met de voorstellen en aanbevelingen van het verslag van de heer Graziani, wordt het geachte Parlementslid verwezen naar het antwoord dat de Commissie gegeven heeft op schriftelijke vraag nr. 492/90 van de heer Juan de la Camara Martinez (?).

Wat de onderlopende gebieden in Europa betreft wijst de Commissie er op dat met betrekking tot de bescherming en het passende beheer van deze zogenaamde wetlands bijzondere inspanningen worden gedaan in het kader van de acties van de Commissie ten behoeve van de natuurlijke ruimtes, en met name van het behoud van de natuur. In artikel 4, lid 2, van Richtlijn 79/409/EEG inzake het behoud van de vogelstand (?) wordt dit type ruimte uitdrukkelijk genoemd. Voorts vormen de wetlands, met inbegrip van de onderlopende gebieden, het type biotoop dat het meest gekozen is voor communautaire hulp in het kader van de Verordeningen (EEG) nr. 1872/84 en (EEG) nr. 2242/87 inzake communautaire acties voor het milieu (*), en dan met name wat de biotopen betreft. Voorts wordt via het voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de bescherming van natuurlijke en halfnatuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, dat op 16 augustus 1988 (?) door de Commissie bij de Raad is ingediend, onder meer gestreefd naar een meer specifieke bescherming voor dit type habitat.

In het kader van het Corine-programma wordt er met verschillende wetenschappelijke projecten naar gestreefd dergelijke gebieden te onderkennen en te evalueren. Meer in het bijzonder kunnen wij vermelden dat:

- a) Het project „Biotopen” reeds geleid heeft tot een eerste inventaris van de gebieden die voor het behoud van de natuur in de Gemeenschap van belang zijn. Op deze inventaris komt ook een aantal waterrijke gebieden voor;
- b) In het kader van het project „Land Cover” dat thans wordt uitgevoerd worden aan de hand van de gebruikte nomenclatuur verschillende soorten watergebieden onderkend (moerassen, veengebieden, kustmoerassen, zoutmoerassen, getijdegebieden), zodat deze gebieden in kaart kunnen worden gebracht. Op het ogenblik bestaat reeds een dergelijke kaart voor Portugal;

- c) In het project „Bodemerosie en bodemrijkdommen” wordt niet alleen een globale visie gegeven van het erosieprobleem voor met name de mediterrane landen, doch is ook een groot stuk „kusterosie” opgenomen dat de totale Gemeenschap omvat en waarin de huidige toestand met betrekking tot de aanwas en de erosie van kustgebieden ter sprake komt. Een eindverslag met kaarten met een schaal van 1:100 000 zal binnenkort beschikbaar zijn.

Voorts heeft de Commissie in 1988 een bijzondere actie op touw gezet waarbij een werkgroep gevormd werd voor een „geïntegreerd beheer van de waterrijke kustgebieden van het mediterrane type”, door het maken van inventarissen van dit soort gebieden in Portugal, Spanje, Frankrijk, Italië en Griekenland alsmede de organisatie van een aantal studiedagen hierover te financieren. De conclusies die uit deze actie kunnen worden getrokken, zullen gebruikt worden als leidraad voor de toekomstige activiteiten van de Commissie.

In het kader van de R & D-programma's op het gebied van het milieu worden er door de Commissie verschillende onderzoekprojecten met betrekking tot aquatische systemen (te land, langs de kust en in zee) gefinancierd.

Ten aanzien van de acties op het niveau van de ontwikkelingslanden en met name van de ACS-landen heeft de Commissie een aantal acties ondernomen met behulp van twee geprivilegieerde instrumenten:

- a) De Overeenkomsten van Lomé waarmee men, met name sinds de Derde Overeenkomst, de nadruk heeft kunnen leggen op ontwikkelingsacties waarbij veel aandacht besteed wordt aan de milieuproblemen die daarmee gepaard gaan. In die zin wordt bijzonder de nadruk gelegd op de bescherming en het rationele beheer van de kustgebieden (strijd tegen erosie, opwaardering van de lagunaire gebieden, kust- en lagunevisserij, enz.);
- b) Met begrotingslijn 946 „Milieubeheer in de ontwikkelingslanden” heeft men al in een heel vroeg stadium blijk gegeven van bezorgdheid voor de problemen met betrekking tot de onderlopende gebieden. In verband daarmee werden er de nodige inspanningen gedaan om problemen te onderkennen en geschikte oplossingen te zoeken voor dit bijzondere milieu. Als voorbeeld kunnen worden genoemd de werkzaamheden die ondernomen werden met betrekking tot de bescherming en de opwaardering van de „vloedbossen in Afrika en Madagascar” en meer recent de opstelling, met het oog op een definitieve publicatie eind 1990, van een gids over het rationeel beheer van de waterrijke gebieden in de tropen.

Op dezelfde wijze en in het algemeen werd er bijzondere aandacht besteed aan de bevolkingsgroepen in deze gebieden waarvoor verschillende werkzaamheden zijn uitgevoerd die met gelden van deze begrotingslijn werden gefinancierd.

(¹) PB nr. L 128 van 19. 5. 1975, blz. 1.

(²) Zie bladzijde 4 van dit Publikatieblad.

(³) PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

(⁴) PB nr. L 176 van 3. 7. 1984, blz. 1. PB nr. L 207 van 29. 7. 1987, blz. 8.

(⁵) PB nr. C 247 van 21. 9. 1988, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1015/90

van de heer Bernard Thareau (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 mei 1990)

(91/C 90/15)

Betreft: Follow-up van de parlementaire resoluties inzake de aanpassing van de Loire en haar zijrivieren

Welk gevolg is er gegeven aan

- de ontwerp-resolutie van mevrouw Bloch von Blottnitz over de geplande regulering van de Loire (doc. B2-72/87);
- de ontwerp-resolutie ingediend door de heer Louis Eyraud en collega's over de aanpassing van de Loire en haar zijrivieren en de noodzaak deze te beschermen (doc. B2-212/88);
- de resolutie van de heer Roelants du Vivier over de noodzaak de met verdwijnen bedreigde alluviale natuurgebieden in Europa te beschermen (doc. B2-840/86);
- de voorstellen vervat in het verslag van de heer Graziani over de erosie van de landbouwgrond en de onderlopende gebieden in de Gemeenschap (doc. A2-20/87);
- de parlementaire vraag van de heer Louis Eyraud over de aanpassing van de rivieren van 19 januari 1989?

Antwoord van de heer Ripa di Meana

namens de Commissie

(3 augustus 1990)

Tot dusverre heeft de Commissie geen kredieten verstrekt voor de aanpassing van de Loire. In voorkomend geval zal zij een milieu-effectrapportage overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG (¹) verlangen.

De Commissie ziet toe op de naleving van de communautaire richtlijnen. In dit verband is aan haar een klacht voorgelegd over een project voor de aanpassing van de bovenloop van de Loire. Naar het zich laat aanzien is hier sprake van inbreuk op de Richtlijnen 79/409/EEG (²), 85/337/EEG en 78/659/EEG (³).

Dit dossier is nog in behandeling; volgens de laatste gegevens waar de Commissie over beschikt, heeft de Franse Regering in afwachting van de resultaten van een aanvullende milieu-effectrapportage het definitieve besluit uitgesteld tot oktober 1990.

In verband met het gevolg dat is gegeven aan de voorstellen in het verslag van de heer Graziani over erosie van de landbouwgrond en de onderlopende gebieden zou de Commissie het geachte Parlementslid willen verwijzen naar het antwoord dat zij heeft gegeven op schriftelijke vraag nr. 1010/90 van mevrouw Fernex en anderen (⁴).

(¹) PB nr. C 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

(²) PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

(³) PB nr. L 222 van 14. 8. 1978, blz. 1.

(⁴) Zie bladzijde 8 van dit Publikatieblad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1064/90
van de heer Jens-Peter Bonde (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (10 mei 1990)
 (91/C 90/16)

Betreft: Veiligheid in de scheepvaart

Denkt de Commissie toe te laten dat de Lid-Staten bijkomende veiligheidseisen stellen voor schepen die een communautaire haven aanlopen?

Denkt de Commissie toe te laten dat de Lid-Staten nationaliteitseisen stellen voor de bemanning van schepen die een communautaire haven aanlopen?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1131/90
van de heer Kenneth Stewart (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (14 mei 1990)
 (91/C 90/17)

Betreft: De ramp met de Scandinavian Star

De Commissie zal zich nog de resultaten herinneren van het onderzoek naar het tragische verlies aan mensenlevens bij de ramp met de Herald of Free Enterprise en de beschuldigingen van nalatigheid die daarop volgden, o.a. het feit dat er meer passagiers aan boord bleken te zijn dan op de registratielijst waren vermeld.

Kan de Commissie mededelen of het waar is dat er ook aan boord van de Scandinavian Star passagiers in hun voertuig opgesloten bleken te zitten?

Is zij ook niet van mening dat dit in strijd is met alle veiligheidsnormen van de IMO en dat het er naar uitziet dat de door deze instantie voorgeschreven normen en veiligheidsmaatregelen compleet zijn genegeerd?

Vindt de Commissie ook niet dat er behoefte is aan communautaire wetgeving op dit terrein, ten einde toepassing van de strengste veiligheidsnormen te garanderen om zeker te zijn dat ook schepen die onder goedkope vlag varen zich aan de communautaire wetgeving houden en, zo ja, is de Commissie bereid dit soort wetgeving in te voeren?

Gecombineerd antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 1064/90 en nr. 1131/90
 (24 september 1990)

De recente scheepsrampen hebben de noodzaak aangetoond van een vergroting van de inspanningen van de Gemeenschap om de veiligheid op zee en in het bijzonder die van passagiersschepen te verhogen.

Ondanks een zekere terughoudendheid van de Lid-Staten om te komen tot een communautaire actie, zal de Commissie zich inzetten om, in het bijzonder op internationaal niveau, de veiligheid van passagiersschepen te verbeteren.

Naar aanleiding hiervan heeft de Raad in zijn resolutie van 19 juni 1990 inzake de verbetering van de veiligheid op veerboten voor passagiersvervoer de noodzaak benadrukt van een verbetering van de veiligheid op veerboten, met inbegrip van het vraagstuk van de bemanning van schepen in internationaal verband.

Wat betreft de bemanningsleden is de Commissie door drongen van de noodzaak dat in noodgevallen doeltreffend moet worden gehandeld en van de risico's die kunnen voortvloeien uit onvoldoende communicatie en bevelvoering.

Met het oog hierop zal de Commissie alles in het werk stellen om te bereiken dat de acties van de Lid-Staten in het kader van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) zo snel mogelijk leiden tot de verwachte resultaten.

Met betrekking tot de resolutie van het Parlement van 17 mei 1990 inzake scheepsrampen met veerboten en in het licht van de door het Verenigd Koninkrijk en Denemarken opgedane ervaring als gevolg van de rampen met de Herald of Free Enterprise en de Scandinavian Star zal de Commissie, na raadpleging van de Lid-Staten, de mogelijkheden en de modaliteiten bestuderen om in het kader van het Comité van het memorandum van overeenstemming inzake toezicht op schepen door de havenstaat, voorstellen te doen ter verhoging van de veiligheid van veerboten voor passagiersvervoer.

Voor concrete informatie omtrent de ramp met de Scandinavian Star moge verwezen worden naar de door de Deense, Noorse en Zweedse Regering ingestelde Onderzoekscommissie die momenteel de omstandigheden van de ramp bestudeert en haar bevindingen zal overbrengen aan de IMO en de Commissie. De Commissie zal het Parlement hieromtrent zeker informeren.

Bovendien is bij de Raad een voorstel ingediend voor een Richtlijn betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid ter bevordering van een betere hulpverlening aan boord van schepen⁽¹⁾. Dit voorstel voor een richtlijn bevat de bepalingen voor controle in communautaire havens van schepen die de vlag van een Lid-Staat voeren. Deze controle zou betrekking hebben op de aard van de medische uitrusting en in het bijzonder op de aanwezigheid van anti-gif aan boord van schepen die gevaarlijke goederen vervoeren.

Tot slot werkt de Commissie aan een voorstel voor een richtlijn met betrekking tot de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid op het werk in de vervoersector, waaronder ook de scheepvaart. Het gaat hier om een bijzondere richtlijn ter aanvulling van de Richtlijn van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk⁽²⁾.

⁽¹⁾ Doc. COM(90) 272 def.

⁽²⁾ PB nr. L 183 van 29. 6. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1093/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(91/C 90/18)

Betreft: Verslag over de betrekkingen IAO/Gemeenschap

Kan de Commissie een exact antwoord geven op vraag nr. 1547/88 ⁽¹⁾ die ik heb gesteld, aangezien het ontvangen antwoord niet meer dan weinig zeggende woorden zijn?

⁽¹⁾ PB nr. C 195 van 31. 7. 1989, blz. 28.

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(29 november 1990)

De Commissie verwijst het geachte Parlementslid naar de redevoering die vice-voorzitter Marin heeft gehouden naar aanleiding van de bespreking van het door het geachte Parlementslid bedoelde verslag in de vergadering van februari 1987 ⁽¹⁾.

Voorts herinnert zij eraan dat in bijlage 9 van het rapport van de diensten van de Commissie over de sociale dimensie van de interne markt ⁽²⁾ een tabel is opgenomen van de bekrachtigingen van een aantal overeenkomsten van de IAO.

Ten slotte publiceert het IAB elk jaar de tabel van de bekrachtigingen van de overeenkomsten van de IAO.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 2-348 (februari 1987).

⁽²⁾ Speciaal nummer van „Europe Sociale 1989”.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1243/90

van de heer Henry McCubbin (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 90/19)

Betreft: Sollicitatieprocedures voor A-ambtenaren bij de Commissie

Kan de Commissie mededelen hoeveel van haar ambtenaren in de rang A 1 die momenteel bij haar in dienst zijn,

- aanvankelijk in deze rang werden aangesteld na promotie binnen de diensten van de Commissie;
- aanvankelijk direct in deze rang werden aangesteld na buiten de Commissie te zijn aangeworven?

Behoort het tot het beleid van de Commissie om *ceteris paribus* ambtenaren in de rang A 1 aan te stellen die al bij de diensten van de Commissie werkzaam zijn en niet van buiten de Commissie?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(28 juni 1990)

Op 1 juni 1990 zijn 48 ambtenaren bij de Commissie als directeur-generaal of als adjunct-directeur-generaal in dienst; 21 van hen werden rechtstreeks in deze rang aangesteld na buiten de Commissie te zijn aangeworven; de overige 27 zijn ambtenaren die zijn aangesteld na bevordering binnen de diensten van de Commissie of afkomstig zijn van andere Gemeenschapsinstellingen.

De verdeling naar nationaliteit is als volgt:

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	P	VK	Totaal
Externe aanwerving	—	—	1	1	5	2	1	3	1	1	1	5	21
Interne bevordering	5	1	5	—	—	6	1	4	—	3	—	2	27
Totaal	5	1	6	1	5	8	2	7	1	4	1	7	48

Zoals blijkt uit de gegevens over de ambtenaren uit de oorspronkelijke Lid-Statens, is het beleid van de Commissie gericht op interne bevordering. Deze trend is vanzelfsprekend minder duidelijk voor de nieuw toetredende Lid-Statens, hoewel verwacht mag worden dat deze situatie zich in de toekomst zal wijzigen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1409/90
van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 juni 1990)
(91/C 90/20)

Betreft: Steun bij de oprichting van een Palestijnse Bank

Welk soort steun heeft de Commissie op het oog voor de Ontwikkelingsbank en het speciaal fonds die bestemd zijn voor de financiering van ambachtelijke productieprojecten en de bevordering van de uitvoer van Cisjordanië en Gaza die door een honderdtal Palestijnse zakenlieden op 18 april jl. te Tunis in het leven werden geroepen?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie
(14 september 1990)

De Commissie werd op de hoogte gesteld van het plan tot oprichting van een „ontwikkelingsbank voor Palestina”. Het is de bedoeling deze bank in Europa te vestigen en bijkantoren te openen in de bezette gebieden.

De Commissie juicht dit idee toe. Er bestaat behoefte aan de oprichting van bankinstellingen in het algemeen en van een bank die investeringsprojecten in de bezette gebieden financiert in het bijzonder. Een en ander zou een bijdrage leveren aan de totstandbrenging van de Palestijnse autonomie.

De Gemeenschap zou, zoals zij in het verleden met andere kredietinstellingen in de bezette gebieden heeft gedaan, samen met een dergelijke ontwikkelingsbank kunnen deelnemen aan specifieke projectfinanciering ter plaatse.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1468/90
van mevrouw Astrid Lulling (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 juni 1990)
(91/C 90/21)

Betreft: Invoer en vrij verkeer van ontvangers voor parabolantennes tussen de Lid-Staten

Voor de ontvangst van satellietuitzendingen is een parabolantenne nodig welke inwendig onder meer een ontvanger bevat, ook wel genoemd demodulator. Het merendeel van deze ontvangers wordt zonder problemen uit derde landen geïmporteerd onder GN-code 8529 10 (7,2% invoerrecht). Sedert vorig jaar staat Frankrijk niet meer toe dat deze ontvangers onder het voornoemde dou-

anetarief worden ingevoerd, maar past het land daarop GN-code 8528 10 toe, die voorschrijft dat vergunningen vereist zijn, welke evenwel slechts met mondjesmaat en na extreem lange wachttijden worden verstrekt.

Kan de Commissie een verklaring geven voor dit afwijkende invoer- en douanetariefbeleid van een Lid-Staat en acht zij dit gerechtvaardigd? Meent zij dat dit beleid aan de andere Lid-Staten moet worden voorgeschreven? Acht zij bovendien het feit dat Frankrijk van zijn importeurs dezelfde vergunningen verlangt voor ontvangers die reeds op een deugdelijke wijze in de Gemeenschap zijn ingevoerd door een andere Lid-Staat en die naar Frankrijk worden geëxporteerd door een producent van complete antennes in die Lid-Staat, verenigbaar met de communautaire voorschriften en met het vrije verkeer van goederen tussen de Lid-Staten?

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie
(12 september 1990)

De Franse doanediens hebben bij weten van de Commissie de tarifaire indeling van ontvangers/demodulatoren niet gewijzigd. Wel vaardigden zij, ten einde uiteenlopende regionale indelingen te voorkomen, een advies uit voor indeling van ontvangers/demodulatoren onder GN-code 8528 10 (*). In verband hiermee wijst de Commissie het geachte Parlementslid op de noten bij GN-code 8528 10 91, in de Gecombineerde Nomenclatuur van de Europese Gemeenschap, die betrekking hebben op gelijksoortige produkten.

Indien het geachte Parlementslid in staat is informatie te leveren die wijst op een afwijkende indeling van deze produkten door andere Lid-Staten zal de Commissie de kwestie voorleggen aan het Comité voor de nomenclatuur, overeenkomstig de bepalingen in artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad (*) met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief.

Voorts past Frankrijk, overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 288/82 (*), een nationaal stelsel van kwantitatieve restricties toe op produkten uit derde landen die vallen onder GN-code 8528 10 91.

Wat betreft de intracommunautaire handel heeft de Commissie Frankrijk op 22 december 1989 toestemming gegeven om tot en met 31 december 1990 een controle te houden op deze produkten alsmede op andere elektronische produkten van oorsprong uit Zuid-Korea, Japan en Taiwan, ingevoerd uit andere Lid-Staten, dit volgens de bepalingen in artikel 2 van Beschikking 87/433/EEG van de Commissie van 22 juli 1987 betreffende de maatregelen inzake toezicht en bescherming waartoe de Lid-Staten op grond van artikel 115 van het EEG-Verdrag kunnen worden gemachtigd (*).

Aansluitend hierop heeft de Commissie op 30 januari 1990 Frankrijk toegestaan om op grond van artikel 3 van Beschikking 87/433/EEG meer stringente beschermende maatregelen (invoerstop) toe te passen met betrekking tot

deze produkten van oorsprong uit Zuid-Korea en Japan, ingevoerd uit andere Lid-Staten. Deze beschikking is vervallen op 30 juni 1990.

Met betrekking tot de mate waarin de bekritiseerde maatregelen — het in beperkte mate en met extreme verdragingen verlenen van vergunningen — zich verhouden tot het principe van het vrije intracommunautaire handelsverkeer wordt gewezen op de volgende verduidelijkingen.

Ook al kan een Lid-Staat, daartoe gemachtigd door een besluit van de Commissie op grond van artikel 115 EEG, op legale wijze het vrije verkeer van goederen van een bepaalde oorsprong nadat deze in het vrije verkeer zijn gebracht belemmeren, dan nog zullen er geen andere verdragingen in het handelsverkeer optreden dan die voortvloeien uit de modaliteiten volgens welke deze Lid-Staat de maatregelen uitvoert en waarbij de benodigde tijd voor de uitvoering van de maatregelen in kwestie niet wordt overschreden.

Met betrekking hierop bevat de hierboven vermelde Beschikking 87/433/EEG een aantal bepalingen die moeten worden nageleefd bij de afgifte van vergunningen in het kader van een intracommunautair toezicht, zoals de automatische kosteloze afgifte uiterlijk binnen vijf werkdagen vanaf de indiening van de aanvraag voor invoervergunningen.

Deze maximale termijn van afgifte kan worden verlengd tot tien werkdagen als de Lid-Staat vaststelt dat de totale omvang van aanvragen voor vergunningen meer dan 5% bedraagt van de mogelijke rechtstreekse invoer uit het desbetreffende derde land, of 1% van de totale extracommunautaire invoer gedurende de laatste periode van twaalf maanden.

Het niet naleven door de Lid-Staat van bovenvermelde bepalingen veroorzaakt vertragingen in het intracommunautaire handelsverkeer die ingevolge artikel 115 EEG niet zullen worden toegestaan en dus in aanmerking komen voor beoordeling op grond van artikel 30 EEG dat elke maatregel leidende tot kwantitatieve restricties in het intracommunautair handelsverkeer verbiedt. Een dergelijke beoordeling kan de Commissie aanleiding geven tot instelling van een procedure tegen de betreffende Lid-Staat wegens het niet nakomen van verplichtingen door toepassing van artikel 169 van het EEG-Verdrag.

De diensten van de Commissie werken momenteel aan een analyse van de gehele sector elektronische produkten om te komen tot een communautaire benadering, zowel op intern als extern niveau, gezien de problemen waarmee de industrie in kwestie te kampen zal krijgen in verband met de verwezenlijking van de interne markt.

(¹) Bulletin Officiel des Douanes nr. 5379 van 27 en 28. 2. 1990.

(²) PB nr. L 256 van 7. 9. 1987, blz. 1.

(³) PB nr. L 35 van 9. 2. 1982, blz. 2.

(⁴) PB nr. L 238 van 21. 8. 1987, blz. 26.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1510/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 juni 1990)

(91/C 90/22)

Betreft: Gevaar van sociale dumping door een arrest van het Hof

Volgens een arrest van het Hof van Justitie kan een Portugese onderneming die als onderaannemer fungeert voor een Franse onderneming haar eigen personeel gebruiken voor de tenuitvoerlegging van een contract, zonder zich te richten naar de immigratiebepalingen en zonder gebonden te zijn aan de voorwaarden van de overheid van het land waar de dienst wordt geleverd. Het Hof tekent daarbij echter aan dat de Lid-Staten hun wetgeving of collectieve arbeidsovereenkomsten kunnen uitbreiden tot een ieder die een werk in loondienst, ook van tijdelijke aard, verricht op hun grondgebied, ongeacht het land waar de werkgever zich heeft gevestigd.

Denkt de Commissie dergelijke maatregelen te nemen om te komen tot een convergerend optreden van de Lid-Staten om sociale dumping te voorkomen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(17 januari 1991)

Het actieprogramma van de Commissie tot uitvoering van het Gemeenschapshandvest van de sociale grondrechten van de werkenden verwijst, in het hoofdstuk over het vrije verkeer, naar een voorstel voor een communautair instrument betreffende de opneming van een sociale clausule in overeenkomsten voor overheidsopdrachten.

Bij dit voorstel wordt de volgende toelichting gegeven:

„Het vrije verkeer van diensten, kapitaal, goederen en personen zal in het kader van de verwezenlijking van de grote markt aanzienlijk toenemen, hetgeen juist het doel van de verwezenlijking van die markt is.

Dat het vrij verrichten van diensten in sommige sectoren tot gevolg heeft dat ondernemingen werknemers naar een ander land van de Gemeenschap uitzenden, doet het probleem van hun arbeidsvoorwaarden rijzen. Die voorwaarden vallen in het algemeen onder de voorschriften van het land waar de onderneming gevestigd is. Omdat die voorwaarden anders kunnen zijn dan in het gastland, bestaat het gevaar dat er, naast nadelen voor de werknemers, ook concurrentiedistorsies tussen ondernemingen ontstaan.

Daarom zouden bij het verrichten van diensten en met name bij onderaanneming, hoewel natuurlijk met de diversiteit van de situaties, vooral die van tijdelijke aard, rekening moet worden gehouden, de volgende beginselen moeten worden nageleefd:

- toepassing van de nationale wetgeving van openbare orde,
- naleving van de algemeen toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomsten.

De Commissie zal dus van de gepaste communautaire instrumenten gebruik maken om de naleving van die beginselen te waarborgen.

Vergelijkbare problemen doen zich voor bij overheidsopdrachten. Het Parlement heeft daarop gewezen bij zijn besprekingen over de richtlijn inzake overheidsopdrachten voor werken en voor leveringen.

Zoals de Commissie heeft gezegd in haar mededeling COM(89) 400 over de regionale en sociale aspecten van overheidsopdrachten, kan een inaanmerkingneming van de distorsies in verband met van land tot land verschillende arbeidsvoorwaarden niet worden losgekoppeld van de inaanmerkingneming van regionale problemen.

Daarom wordt in die mededeling de weg geopend voor een reeks concrete voorstellen die met name tot doel hebben het statuut van de onderaannemers en de ter zake van onderaanneming geldende standaardcontractbepalingen beter te definiëren."

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1523/90

van de heer Alain Pompidou (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(21 juni 1990)

(91/C 90/23)

Betreft: De tenuitvoerlegging van het samenwerkingsbeleid met de Oosteuropese landen

In het kader van de communautaire actie ten behoeve van de Oosteuropese landen en in toepassing van de besluiten van de Europese Raad van Straatsburg van 9 december 1989 heeft de Commissie op 5 februari bij de Raad twee nieuwe voorstellen ingediend voor de tenuitvoerlegging van de steun op het gebied van opleiding aan de Oosteuropese landen.

Het betreft een voorstel voor een verordening betreffende de oprichting van een Europees Fonds voor beroepsopleidingen en een voorstel voor een besluit houdende de lancering van het programma Tempus (Transeuropese mobiliteit voor universitaire studieprogramma's), dat tot doel heeft om via een meerjarige actie bij te dragen tot de ontwikkeling van onderwijs- en beroepsopleidingssystemen in deze landen op middellange en lange termijn.

Deze twee initiatieven — die zeer wenselijk en noodzakelijk zijn — vormen een aanvulling op de acties die de Gemeenschap reeds heeft ondernomen ten behoeve van de Oosteuropese landen (noodhulp, uitbreiding van de bilaterale akkoorden, oprichting van de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling) en waarvan de meeste deel uitmaken van het Phare-programma.

Bij de inspanningen die worden geleverd om de communautaire maatregelen ten behoeve van de Oosteuropese landen gaandeweg uit te breiden en af te stemmen op de reële behoeften van deze landen is het echter noodzakelijk om alle communautaire acties te coördineren en te

komen tot een echt algemeen beleid van samenwerking met deze landen ten einde de doelmatigheid van de communautaire actie te optimaliseren.

Kan de Commissie op dit moment een voorstel overleggen voor een algemeen en alomvattend beleid van de Gemeenschap ten behoeve van de Oosteuropese landen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(12 november 1990)

De Europese Stichting voor beroepsopleidingen en het Programma „Tempus” zijn inderdaad geschikte instrumenten voor het bieden van hulp aan de landen in Midden- en Oost-Europa op het gebied van het onderwijs. Zij maken deel uit van de initiatieven van de Gemeenschap in het kader van de operatie Phare. De Commissie zorgt voor de coördinatie van alle maatregelen die betrekking hebben op deze operatie.

In augustus 1990 heeft de Commissie overigens aansluitend op de conclusies van de Europese Raad, bij de Raad een basisontwerp ingediend voor associatieovereenkomsten („Europese overeenkomsten”) waarover met de landen in Midden- en Oost-Europa zal worden onderhandeld, in eerste instantie met Polen, Tsjechoslowakije en Hongarije. Oogmerk van de associatie is de duurzame toenadering van deze landen tot de Gemeenschap waarbij het hervormingsproces dat in deze landen op gang is gekomen zal worden begeleid en ondersteund. De associatie biedt ruime samenwerkingsmogelijkheden, waarbij elke associatieovereenkomst zal worden aangepast aan de bijzonderheden van het land in kwestie.

De Commissie meent aldus te hebben omschreven hoe het algemene beleid van de Gemeenschap ten aanzien van deze landen er uit zal moeten zien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1563/90

van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(91/C 90/24)

Betreft: Samenwerking tussen het bedrijfsleven en sectoren van de sociale economie

De sociale economie (coöperaties, coöperatieve verzekeringen, verenigingen) speelt bij de ontwikkeling van de regio's een belangrijke rol en het is daarom van het grootste belang deze in de interregionale samenwerking op te nemen.

Kan de Commissie aangeven hoe zij ertoe kan bijdragen dat ondanks de grote verscheidenheid in de statuten van de coöperaties, coöperatieve verzekeringen en verenigingen, de samenwerking tussen het bedrijfsleven en sectoren van de sociale economie toeneemt?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(5 oktober 1990)

In haar mededeling aan de Raad van december 1989 ⁽¹⁾ over „De sociale economie en de verwezenlijking van een markt zonder grenzen” heeft de Commissie de vooruitzichten in het Europa van 1992 uiteengezet voor ondernemingen die actief zijn op het gebied van de sociale economie; voorts beschreef zij tot op welke hoogte in de communautaire beleidsmaatregelen met deze ondernemingen rekening wordt gehouden.

Bij de maatregelen die zij in het kader van het regionaal beleid treft en in het bijzonder gelet op het beginsel van het partnerschap dat door de recente vorming van de structuurmaatregelen wordt bevorderd, hecht de Commissie er veel belang aan dat de economische subjecten in de gebieden waarop haar acties zijn gericht actief bij de uitvoering ervan worden betrokken.

Wat de plaatselijke ontwikkeling betreft, op welk gebied de Commissie bij voorkeur steun verleent in de vorm van algemene subsidies aan een bemiddelende instantie, wordt in het reglement van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling zelf expliciet bepaald dat deze instantie de sociale groeperingen waarvoor de steunacties bestemd zijn op adequate wijze bij de uitvoering ervan moet betrekken.

Voorts kunnen ondernemingen die werkzaam zijn op het gebied van de sociale economie ook worden betrokken bij alle initiatieven die door de Commissie ter stimulering van de interregionale samenwerking worden genomen, aangezien geen discriminatie op grond van rechtsvorm of statuut wordt toegepast.

De Commissie heeft het Economisch en Sociaal Comité om advies gevraagd over de rol die het „Europese Economische Samenwerkingsverband” en, te zijner tijd, de Europese naamloze vennootschap of een ander soortgelijk instrument kunnen vervullen bij het stimuleren van de samenwerking tussen ondernemingen die op het gebied van de sociale economie actief zijn.

Het Comité heeft tijdens zijn plenaire vergadering op 19 en 20 september een advies ter zake goedgekeurd; dit bevat onder meer een verzoek aan de Commissie om, naar gelang van de sector, verschillende soorten statuten op te stellen voor de ondernemingen die deelnemen aan de sociale economie. De Commissie zal, zoals aangekondigd in haar mededeling, verder naar de integratie van de sociale economie in de interne markt toewerken.

⁽¹⁾ Doc. SEC(89) 2187.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1566/90

van mevrouw Nicole Fontaine (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(91/C 90/25)

Betref: Regeling voor de invoer van elektromotoren

In 1986 is een regeling ingevoerd voor de invoer van genormaliseerde meerfasen-elektromotoren met een ver-

mogen van 0,75 tot 75 kilowatt, die ook geldt voor motoren afkomstig uit de Oosteuropese landen.

Doel van de regeling was een minimumprijs voor de invoer vast te stellen en tot een afdoende anti-dumpingmaatregel voor dit soort elektromotoren te komen.

Gezien de huidige politieke ontwikkelingen in de Oosteuropese landen, de bereidheid van de Gemeenschap haar handelsbetrekkingen met deze landen uit te breiden en de noodzaak meer overeenkomsten voor technische samenwerking af te sluiten, heeft de Commissie besloten een aantal handelsbelemmeringen op te heffen, maar niet die met betrekking tot de invoer van elektromotoren.

Kan zij haar redenen daarvoor opgeven? Acht zij de tijd niet gekomen deze regeling aan te passen, dan wel de huidige beperkingen op te heffen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(13 september 1990)

Er zij op gewezen dat elektromotoren niet de enige producten van oorsprong uit de landen van Oost-Europa zijn waarvoor anti-dumpingrechten gelden. Er bestaat met betrekking tot de producten van oorsprong uit deze landen een groot aantal maatregelen.

Het is inderdaad zo dat de Gemeenschap, na de politieke veranderingen in Oost-Europa, evenals in het verleden al het mogelijke wil blijven doen om de voorwaarden voor het handelsverkeer met bepaalde landen uit deze regio te verbeteren, bij voorbeeld door algemene invoerbeperkingen op te heffen. Overigens werden in dit verband reeds bepaalde overeenkomsten gesloten.

Anti-dumpingmaatregelen dienen evenwel te worden onderscheiden van algemene handelsbeperkingen, aangezien hun instelling de uitkomst is van formele procedures als gevolg waarvan kan worden vastgesteld dat dumping heeft plaatsgevonden en dat daaruit voor de bedrijfstak van de Gemeenschap schade is voortgevloeid. Anti-dumpingmaatregelen zijn, volgens de regels van de GATT, noodzakelijke middelen ter bestrijding van oneerlijke handelspraktijken en dus is het mogelijk tegen elk derde land op te treden ten aanzien waarvan het bestaan van dumping die tot schade heeft geleid, is vastgesteld. Dit geldt zelfs voor de EVA-landen, die in het genot zijn van de meest liberale handelsregeling met de Gemeenschap.

Er zij gewezen op een belangrijk aspect van anti-dumpingmaatregelen, nl. dat alle betrokken partijen, inclusief de exporteurs, om een nieuw onderzoek van deze maatregelen kunnen verzoeken, wanneer de omstandigheden die aan oorspronkelijke gevolgtrekkingen ten grondslag liggen gewijzigd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1573/90van mevrouw **Mary Banotti (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(91/C 90/26)

Betreft: Hulp voor Roemenië

Kan de Commissie bijzonderheden geven over de humanitaire hulp die zij aan Roemenië heeft verleend? Heeft zij iets gedaan om het vreselijk lot te verlichten van de duizenden kinderen die in Roemeense weeshuizen leven?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(14 september 1990)

Na de omverwerping van het Ceausescu-regime op 22 december 1989 verleende de Gemeenschap spoedhulp aan Roemenië voor een totaal bedrag van 11,5 miljoen ecu, exclusief de levering van landbouwprodukten door bemiddeling van de volgende niet-gouvernementele organisaties: het Internationale Rode Kruis, Artsen zonder Grenzen, Artsen van de Wereld, Caritas, Operatie Roemeense Dorpen en Operatie Roemeense Ziekenhuizen.

Ongeveer 6,8 miljoen ecu werd besteed aan medische hulp om de uitzonderlijk slecht uitgeruste Roemeense medische diensten weer te voorzien van de elementaire medische benodigdheden. Van dat bedrag ging 350 000 ecu naar de bestrijding van aids onder aan deze ziekte lijdende kinderen.

Het resterende bedrag van 4,7 miljoen ecu werd besteed aan een voedselhulpprogramma. Een deel hiervan werd in de vorm van voedselhulp door bemiddeling van Artsen zonder Grenzen gedistribueerd en was bestemd voor ongeveer 100 000 zuigelingen en kinderen jonger dan drie jaar en kwam via consultatiebureaus, kinderziekenhuizen, weeshuizen en kinderdagverblijven te bestemd plaatse. Van de geleverde produkten maakten 930 ton melkpoeder en 265 ton babyvoeding deel uit.

In de resolutie met betrekking tot de situatie van kinderen in Roemeense weeshuizen, die op 17 mei werd aangenomen door het Parlement, wordt de Commissie gevraagd om, in samenwerking met NGO's, voor de komende winter, een specifiek spoedprogramma op te stellen ter sanering van de Roemeense centra voor „hopeloze gevallen”. Om aan dit verzoek te voldoen, is de Commissie voornemens om voor ± 150 000 ecu een medisch-sociale studie over weeshuizen in Roemenië te laten verrichten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1635/90van mevrouw **Dorothee Piermont (ARC)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)

(91/C 90/27)

Betreft: Harmonisering van het asielrecht

In antwoord op schriftelijke vraag nr. 911/89⁽¹⁾ van de heer Yves Verwaerde noemt de Commissie verscheidene maatregelen die moeten voeren tot de harmonisering van het asielrecht in de Gemeenschap. De Commissie wijst op een te sluiten overeenkomst tussen de Regeringen van de Lid-Staten (besluit van de Raad van 9 december 1989 in Straatsburg) en een voorgenomen bestandopname van het asielrecht in de Lid-Staten.

1. Hoe ver is dit overzicht van de verschillende bepalingen op het gebied van het asielrecht in de Lid-Staten gevorderd en wanneer worden deze gegevens aan het Parlement ter beschikking gesteld?
2. Welke voorstellen zijn er met betrekking tot de door de Raad aanbevolen overeenkomsten tussen regeringen?
3. Hoe zullen de nationale parlementen bij de besluitvorming over de overeenkomst worden ingeschakeld?
4. Welk tijdschema heeft men voor het opstellen van de overeenkomst op het oog en wanneer moet deze overeenkomst in werking treden?
5. Welke werkzaamheden worden door de ad hoc-werkgroep „immigratie” verricht?
6. Welke voorstellen en welke tijdslijmieten zijn er voor de richtlijn inzake het asielrecht, die in het geval van het mislukken van de overeenkomst van kracht moet worden?

(¹) PB nr. C 117 van 11. 5. 1990, blz. 13.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(6 september 1990)

Zoals het geachte Parlementslid erop wijst, gaf de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 911/89 van de heer Verwaerde een beschrijving van het algemene kader van de werkzaamheden die op het gebied van het asielrecht worden verricht in het vooruitzicht van de opheffing van de controles op personen aan de binnengrenzen. De Commissie heeft sedertdien de gelegenheid gehad om haar standpunt dienaangaande in bijzonderheden aan het Parlement uiteen te zetten tijdens het debat over het vrije verkeer van personen⁽²⁾ op 14 maart 1990.

Het door de Europese Raad van Straatsburg gevraagde „overzicht van de nationale beleidslijnen inzake het asielrecht” wordt thans in de ad hoc-groep „immigratie” opgesteld. In dit stadium is het onmogelijk met enige nauwkeurigheid te zeggen wanneer dit overzicht klaar zal zijn.

Het komt het Voorzitterschap toe te bepalen onder welke voorwaarden het Parlement hiervan inzage zal krijgen. In

het kader van de nieuwe procedure van voorlichting van het Parlement omtrent de werkzaamheden van intergouvernementele instanties betreffende het vrije verkeer van personen zou het normaal zijn dat het Parlement op de hoogte wordt gehouden van de stand van zaken betreffende dit overzicht.

In zijn conclusies verwees de Europese Raad van Straatsburg naar de sluiting van de overeenkomst „betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen werd ingediend”. Deze overeenkomst heeft ten doel:

- enerzijds regels vast te leggen die het mogelijk maken te bepalen welke Lid-Staat een asielaanvraag dient te behandelen, om aldus een einde te maken aan het verschijnsel van „vluchtelingen die nergens vaste voet krijgen”,
- en anderzijds de beste oplossing voor een Gemeenschap zonder binnengrenzen te vinden.

Het betreft hier een van de voorwaarden die in het „Document van Palma” als „essentieel” werden beschouwd voor de tenuitvoerlegging van het vrije verkeer van personen als bedoeld in artikel 8 A van het Verdrag.

De nationale parlementen zullen bij de tenuitvoerlegging van deze overeenkomst worden betrokken via de bekrachtigingsprocedures die in alle Lid-Staten zullen moeten plaatsvinden. Het is via deze procedure, die volgens de interne bepalingen betreffende de bevoegdheden van het Parlement een goedkeuring en een parlementair debat omvat, dat de nationale Parlementen de democratische controle op de sluiting van dit internationale instrument zullen uitoefenen.

Deze overeenkomst werd op 15 juni 1990 te Dublin ondertekend door elf Lid-Staten. Denemarken heeft laten weten dat het zijn best zal doen om de overeenkomst vóór het einde van dit jaar te ondertekenen, ten einde de door de Europese Raad van Straatsburg vastgestelde tijdslimiet (eind 1990) in acht te nemen. Bij die gelegenheid hebben de met immigratie belaste ministers hun goedkeuring gehecht aan een nieuwe openbare verklaring, waarin met name het doel van deze overeenkomst nader wordt omschreven. De Commissie heeft zich volkomen bij deze verklaring aangesloten.

Derhalve werd het doel met zes maanden voorsprong op het door de Europese Raad van Straatsburg vastgestelde tijdschema bereikt. De Europese Raad van Dublin heeft zich hierover verheugd en daarbij de hoop uitgedrukt „dat deze overeenkomst vóór het einde van het jaar door alle Lid-Staten wordt ondertekend”.

Krachtens artikel 22, lid 3, van deze overeenkomst zal zij in werking treden op de eerste dag van de derde maand volgende op die waarin de nederlegging heeft plaatsgevonden van de akte van bekrachtiging van de ondertekende Staat die deze formaliteit als laatste verricht.

De werkzaamheden van de ad hoc-groep „immigratie” tijdens het Ierse voorzitterschap waren grotendeels gewijd aan de sluiting van deze overeenkomst. Conform het door de Europese Raad van Straatsburg gegeven mandaat werkt deze groep tevens aan de sluiting van een overeenkomst inzake de overschrijding van de buitengrenzen van

de Gemeenschap. De Europese Raad van Dublin heeft opnieuw de hoop uitgesproken dat deze overeenkomst tegen eind 1990 door alle Lid-Staten zal zijn ondertekend.

Aangezien de kans op mislukking van de overeenkomst betreffende het asielrecht zeer gering is omdat elf Lid-Staten ze tot op heden hebben ondertekend, bestaat er geen tijdschema voor een voorstel voor een richtlijn betreffende het asielrecht.

(¹) Volledig verslag van de vergadering van 14. 3. 1990, blz. 206 en 207.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1663/90
van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 juli 1990)
(91/C 90/28)

Betreft: Uitwisseling van ervaringen bij de strijd tegen stakingen

Hoeveel Lid-Staten hebben tot dusver formeel positieve ervaringen uitgewisseld over de strijd tegen stakingen en de successen die in enkele Lid-Staten werden behaald?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(27 juli 1990)

De uitwisseling van gegevens tussen de Lid-Staten is een essentieel element in de samenwerking op het gebied van de werkgelegenheid. Het vergelijken van de benaderingswijzen en het analyseren van successen en mislukkingen kunnen belangrijke factoren zijn van de verrijking en diversificatie van nationale en communautaire maatregelen op het gebied van de opnemings in het arbeidsproces.

Het Europees Sociaal Fonds neemt tot een maximum van 5% van zijn jaarlijkse middelen deel in de financiering van „de uitwisseling van ervaringen met een multiplicatoreffect” (artikel 1, lid 2, onder b), van Verordening (EEG) nr. 4255/88 (¹).

Reeds meerdere jaren heeft de Commissie verschillende specifieke programma's met het oog op de bevordering van deze uitwisselingen. Het Misep (systeem voor wederzijdse informatie over het werkgelegenheidsbeleid) geeft een periodiek overzicht van het werkgelegenheidsbeleid van de Lid-Staten. Het EFRO (actieprogramma ten behoeve van langdurig werklozen) streeft naar de verspreiding van positieve ervaringen waarmee rekening kan worden gehouden in nationale programma's voor langdurig werklozen. ERGO wil de voorwaarden voor een zo omvangrijk en vruchtbaar mogelijke uitwisseling scheppen door middel van een brede inventarisatie van de getroffen maatregelen op regionaal, nationaal en communautair niveau, inschakeling van de diverse instellingen die zijn betrokken bij de bestrijding van de langdurige werkloosheid en evaluatie van bijna 200 experimenten.

Hoewel de precieze becijfering van de resultaten van deze uitwisselingen niet mogelijk is, constateert men toch een

groeïende belangstelling voor de in het buitenland getroffen maatregelen en sinds meerdere jaren een grotere samenhang van het beleid op het gebied van werkgelegenheid en wederopnemings in het arbeidsproces.

(¹) PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 21.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1664/90
van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)
 (91/C 90/29)

Betreft: Bevoegdheden van de regio's en bevoegdheden van de Gemeenschap

Overweegt de Commissie om in samenwerking met de nationale parlementen en het Raadgevend Comité voor regionale en plaatselijke bevoegdheden een aantal bijeenkomsten te organiseren ter bestudering van de netelige kwestie van de betrekkingen tussen de wetgevende macht in de Gemeenschap, die van de Staten en die van regio's met een eigen parlement?

Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie

(29 oktober 1990)

De Commissie is bereid eventuele bijeenkomsten over de door het geachte Parlementslid bedoelde onderwerpen bij te wonen.

Zelf is zij ervan overtuigd dat het belangrijk is de regionale autoriteiten te betrekken bij communautair beleid dat consequenties heeft op streekniveau. Op het gebied van het structuurbeleid werkt zij reeds samen met de regio's en andere lagere overheden in de Lid-Staten (partnerschap). Om dezelfde reden heeft zij in juni 1988 ook de Adviesraad van de regionale en de plaatselijke rechtsgeenschappen opgericht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1681/90

van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)
 (91/C 90/30)

Betreft: Algemeen Preferentiestelsel in Midden-Amerika

Kan de Commissie, overwegende dat

- is vastgesteld dat de ontwikkelingslanden eveneens moeten kunnen profiteren van de door het Algemeen Preferentiestelsel geboden mogelijkheden,

- een aantal ontwikkelingslanden doordat zij meer geïndustrialiseerd zijn en dankzij een beter ontwikkelde economie en handel veel meer van het Algemeen Preferentiestelsel profiteert, ten nadele van andere, minder ontwikkelde landen,
- de Gemeenschap deze ongelijke en onevenwichtige situatie, die met name de Middenamerikaanse landen treft, heeft willen rechtzetten,

meedelen welke maatregelen de Gemeenschap heeft genomen om evenwicht in dit stelsel te brengen en het te verbeteren, in het bijzonder ten behoeve van de landen in Midden-Amerika, zoals tijdens de bijeenkomst van San José V is bepaald?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie

(4 oktober 1990)

De Commissie erkent dat Midden-Amerika wat de uitvoer onder het Algemeen Preferentiestelsel betreft, nog steeds een betrekkelijk bescheiden rol speelt. De oorzaak hiervan ligt in de structuur van deze uitvoer, die merendeels bestaat uit landbouwproducten welke niet worden bestreken door het communautaire schema. Het Algemeen Preferentiestelsel van de Gemeenschap heeft in wezen ten doel de industrialisatie van ontwikkelingslanden te bevorderen en is dus vooral gericht op industriële producten. Voor deze sector kan Midden-Amerika via het Algemeen Preferentiestelsel steun krijgen voor zijn inspanningen tot diversificatie, ten einde de afzetmogelijkheden in de Gemeenschap te vergroten en het handelsverkeer te bevorderen.

Niettemin heeft de Gemeenschap in 1987 besloten, ten einde een oplossing te vinden voor de specifieke problemen van deze regio en vooruitlopend op het resultaat van de Uruguay-Ronde, een aanzienlijke verlaging van het invoerrecht op ongebrande koffie toe te staan. Voorts blijft de Commissie, voor zij een mogelijke uitbreiding van de Algemeen Preferentiestelsel-offerte tot andere producten in overweging neemt, met de betrokken landen zoeken naar de redenen van deze onderbenutting van de voordelen die de huidige regeling biedt en naar oplossingen daarvoor, zoals blijkt uit het communiqué van San José VI (Dublin, 9 en 10 april 1990). De inspanningen van de landen van de gemeenschappelijke markt van Midden-Amerika (GMMA) moeten derhalve gericht zijn op de volledige benutting van de regionale cumulatie in het kader van de regels inzake de oorsprong van het communautaire Algemeen Preferentiestelsel. Hierbij moet worden opgemerkt dat het in 1985 goedgekeurde stelsel voor regionale cumulatie, dat meer voordelen biedt aan de betrokken landen, nog niet in werking is getreden als gevolg van het feit dat de Lid-Staten van de GMMA zich niet hebben verbonden tot het naleven van, onder meer, de bepalingen betreffende de administratieve samenwerking vervat in Verordening (EEG) nr. 2955/85 van de Raad (¹). Zodra de Commissie genoemde verbintenis ontvangt zal dit stelsel de plaats innemen van het stelsel bedoeld in Verordening (EEG) nr. 3751/83 van de Commissie (²).

(¹) PB nr. L 285 van 22. 10. 1985, blz. 4.

(²) PB nr. L 372 van 31. 12. 1983, blz. 60.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1687/90van de heer **Virginio Bettini (V)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(5 juli 1990)

(91/C 90/31)

Betreft: Nalatigheid van de administratie van de Commissie

Mevrouw Marina Baraldini, ambtenaar bij de Commissie, is tijdens een dienstreis omgekomen bij een vliegtuigongeluk op 19 september 1989 om 14.45 uur. Haar overlijden is 24 uur na de ramp door UTA — de luchtvaartmaatschappij waarvan het vliegtuig, dat tijdens de vlucht is ontploft, eigendom was — aan de Commissie bevestigd. De heer Delors heeft drie dagen later een condoléancetelegram aan de familie gezonden.

Kan de Commissie meedelen:

1. Waarom haar administratie, en in het bijzonder de sociale dienst, die moet zorgen voor de uitbetaling van de bedragen waarop de familie recht heeft, maandenlang hardnekkig het overlijden van mevrouw Baraldini als niet-gebeurd heeft beschouwd en aldus de ambtelijke procedure heeft geblokkeerd?
2. Waarom daarentegen de Dienst salarissen na één telefoontje de uitbetaling van het salaris heeft stopgezet — en hoe het mogelijk is zoiets eenvoudigweg door één enkel telefoontje te regelen? Is hierover wellicht iets op schrift gesteld?
3. Zo ja, waarom dit document niet aan de sociale dienst is gezonden?
4. Waarom de moeder van mevrouw Baraldini zich tot een advocaat heeft moeten wenden om haar rechten te eerbiedigen en haar waardigheid en belangen te beschermen (zoals de Commissie weet, woont zij alleen en leeft zij van een minimaal ouderdomspensioen), terwijl het de taak van de Commissie was alle gebruikelijke taken op zich te nemen, aangezien mevrouw Baraldini wegens haar werk is omgekomen?
5. Welke ambtenaren hun plicht niet hebben vervuld en welke administratieve strafmaatregelen zij tegen hen denkt te treffen?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie

(7 december 1990)

De Commissie betuigt haar innige deelneming met het overlijden van mevrouw Baraldini.

Krachtens het Statuut dat van toepassing is op de ambtenaren, is het de constante praktijk van de administratie in geval van overlijden van een ambtenaar die noch een echtgenoot, noch een kind ten laste nalaat, de uitbetaling van het salaris onmiddellijk stop te zetten.

Dood door ongeval geeft recht op een uitkering uit levensverzekering die kan worden uitbetaald aan de erfgenamen van de overleden ambtenaar, in dit geval de moeder van mevrouw Baraldini. Deze levensverzekering loopt

bij een maatschappij waarmee de Instellingen een polis hebben afgesloten tegen ongevallenrisico's.

De uitzonderlijke omstandigheden van het ongeval dat mevrouw Baraldini het leven heeft gekost, hadden tot gevolg dat de notariële akte met betrekking tot het overlijden — een document dat de verzekeringsmaatschappij absoluut nodig heeft voor de uitkering — geheel buiten de wil van de administratie pas op 19 maart 1990 beschikbaar was.

Met de afsluiting van het verzekeringsdossier kon derhalve pas op deze datum worden aangevangen, waarvoor de medewerking nodig was van de verschillende diensten van de administratie.

De procedure werd toegelicht aan de moeder van mevrouw Baraldini en het haar verschuldigde totaalbedrag werd haar vervolgens uitgekeerd.

De Commissie is derhalve van mening dat haar diensten bij de behandeling van dit dossier de juiste weg hebben bewandeld door de hen opgelegde juridische aspecten in acht te nemen en tevens de in dergelijke gevallen voorgeschreven sociale bijstand te verlenen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1779/90van de heer **Paul Staes (V)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(12 juli 1990)

(91/C 90/32)

Betreft: Overtreding Conventie van Ramsar

Langs de rechteroever van de Schelde liggen oeverstroken die van groot belang zijn voor de migratie van trekvogels, en die dan ook zijn opgenomen in de lijsten van de gebieden, beschermd volgens de Conventie van Ramsar.

Reeds enkele jaren geleden werd een eerste aanslag gepleegd op deze gebieden, onder de vorm van de aanleg van een containerhaven in Het Galgeschoor ten behoeve van de Antwerpse havenuitbreidingen.

Momenteel wordt in dezelfde zone en betrekking hebbend op dezelfde strook, beschermd volgens de Ramsar-conventie, een tweede aanslag voorbereid in de vorm van een tweede containerterminal aan de Schelde, in het gebied Groot Buitenschoor.

Is de commissaris en de Commissie in het algemeen bereid er mede voor te zorgen dat de Ramsar-conventie in de Gemeenschap geen dode letter wordt en dat bijgevolg deze tweede Antwerpse (Europese Cultuurstad in 1993 . . .) aanslag verhinderd wordt?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(20 september 1990)

Ofschoon de bepalingen van de Ramsar-conventie inzake de vereiste status van de verdragsluitende partijen de Ge-

meenschap niet toelaten deze Conventie te ondertekenen, heeft de Commissie sedert de jaren zeventig veel aandacht aan deze tekst besteed;

- in haar aanbeveling van 20 december 1974 ⁽¹⁾ heeft de Commissie de Lid-Staten ertoe aangespoord om zo snel mogelijk tot de Ramsar-conventie toe te treden, voor zover zij dit nog niet hadden gedaan;
- bij Richtlijn 79/409/EEG ⁽²⁾ inzake het behoud van de vogelstand, wordt de Lid-Staten aanbevolen om bij de keuze van bijzondere beschermingszones speciale aandacht te besteden aan waterrijke gebieden van internationaal belang;
- er bestaat al tal van jaren nauwe samenwerking tussen de Commissie en de organisaties die belast zijn met het beheer van de Ramsar-conventie.

Ten slotte heeft de Vierde Conferentie van verdragssluitende partijen bij de Ramsar-conventie die dit jaar in Montreux werd gehouden een aanbeveling goedgekeurd waarin krachtig werd gepleit voor nog nauwere banden tussen de Commissie en de Ramsar-conventie met het oog op de ontplooiing van gemeenschappelijke activiteiten voor het behoud en het rationeel gebruik van de waterrijke gebieden.

Met name wat betreft de projecten die een bedreiging vormen voor de zone Groot Buitenschoor, zal de Commissie aan de betrokken Lid-Staat inlichtingen vragen over de door het geachte Parlementslid genoemde feiten. Op basis van de ontvangen gegevens zal zij vervolgens nagaan of het hier om een inbreuk op de communautaire wetgeving gaat. Zij zal het geachte Parlementslid van het resultaat van een en ander op de hoogte stellen.

⁽¹⁾ PB nr. L 231 van 28. 1. 1975, blz. 24.

⁽²⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1784/90

van de leden Eisso Woltjer en Annemarie Goedmakers (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juli 1990)

(91/C 90/33)

Betreft: Controle visserijbeleid

1. Is de Commissie op de hoogte van in de Nederlandse media verschenen berichtgeving en de daaropvolgende verklaringen van de zijde van de Nederlandse minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, omtrent eventuele onregelmatigheden bij de controle op de juiste naleving van de visquoteringsregeling?

2. Kan de Commissie voor de afgelopen drie jaar aangegeven wanneer en op welke wijze zij door de Nederlandse bevoegde autoriteiten op de hoogte is gesteld van problemen bij de controle op de juiste naleving van de visquoteringsregeling?

3. Is de Commissie door haar eigen controle-inspecteurs geïnformeerd omtrent de problemen bij het toezicht op de naleving van de visquoteringsregelingen in de Lid-Staten? Zo ja, op welk tijdstip en hoe luidden de bevindingen?

4. Acht de Commissie het noodzakelijk dat, in geval op grond van handelsgegevens is vast te stellen dat quota zijn overschreden doch een verhaal op de individuele vissers niet mogelijk is, op het nationale quotum wordt gekort?

5. Hoe beoordeelt de Commissie het gegeven dat in de Nederlandse situatie zowel de nationale invulling van het communautaire visserijbeleid als de controle op de juiste naleving ervan onder de verantwoordelijkheid van hetzelfde ministerie ressorteren?

6. Acht de Commissie het niet gewenst dat in de Gemeenschap gestreefd wordt naar een strikte scheiding van verantwoordelijkheden wat betreft enerzijds vaststelling en uitvoering van beleid en anderzijds controle op de juiste naleving van beleid?

7. Is de Commissie voornemens, gelet op de steeds terugkerende problemen bij de uitvoering van het communautaire visserijbeleid, met voorstellen tot verbetering van de controle te komen conform de recentelijk door het Parlement gedane aanbevelingen in dezen?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(13 november 1990)

1. De Commissie is op de hoogte van de betrokken berichten en verklaringen.

2 en 3. De Commissie heeft voortdurend contact met de Nederlandse autoriteiten en met de autoriteiten van alle andere Lid-Staten die moeten waken over de juiste naleving van het gemeenschappelijk visserijbeleid. In sommige gevallen nemen de autoriteiten zelf contact met de Commissie op over dergelijke problemen; in andere gevallen verneemt de Commissie over deze problemen, bij voorbeeld via de bezoeken van haar visserij-inspecteurs aan de Lid-Staten.

4. De communautaire regelgeving voorziet in het algemeen genomen niet in de mogelijkheid om de quota van de Lid-Staten te verminderen indien zij in het voorgaande jaar hun quotum hebben overschreden. Het quotum van een Lid-Staat kan echter worden verminderd om een andere Lid-Staat te compenseren wanneer deze laatste zijn eigen quotum niet heeft kunnen opvissen als gevolg van overbevissing door de eerstgenoemde Lid-Staat.

5 en 6. De Commissie acht een dergelijke situatie, die ook in andere Lid-Staten bestaat, op zichzelf niet onaanvaardbaar. De scheiding van verantwoordelijkheid voor de invulling van het beleid enerzijds en de controle op de juiste naleving van het beleid anderzijds, lijkt in principe niet absoluut noodzakelijk.

7. De Commissie heeft zich altijd verheugd over de interesse van het Parlement voor de rechtshandhaving in de visserijsector en geeft steeds de grootste aandacht aan zijn aanbevelingen ter zake. De communautaire bepalingen zijn de laatste jaren herhaaldelijk verbeterd. Het aantal inspecteurs van de Commissie is verhoogd en er zijn meer communautaire middelen beschikbaar gesteld om te zorgen voor de juiste naleving van de voorschriften. De Commissie wenst er evenwel de aandacht op te vestigen dat de moeilijkheden om de maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden te doen naleven inherent zijn aan de huidige overcapaciteit in de visserijsector. Bij een aanzienlijke vermindering van de vangstcapaciteit zou de rechtshandhaving waarschijnlijk veel gemakkelijker en ook veel verbeterd kunnen worden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1815/90

van de heer **Filippos Pierros (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juli 1990)

(91/C 90/34)

Betreft: Kosten van vertragingen in het luchtverkeer

Volgens een rapport van de Association of European Airlines (AEA) had verleden jaar ongeveer een kwart van alle vluchten in Europa een vertraging van ten minste 15 minuten, waarvan de kosten voor de maatschappijen en de passagiers 37 miljard dollar bedroegen. In het rapport wordt erop gewezen dat vorig jaar 23,8% van de Europese vluchten een vertraging van 15 minuten of meer heeft opgelopen, terwijl dit in 1988 19% was, in 1987 14,9% en in 1986 12,5%.

Kan de Commissie meedelen of zij voornemens is concrete maatregelen te nemen om in deze uitzonderlijk ernstige situatie verbetering te brengen?

Antwoord van de heer Van Miert

namens de Commissie

(18 oktober 1990)

De Commissie is zeer verontrust over de negatieve gevolgen van de congestie van het luchtverkeer en de sociale onrust onder luchtverkeersleiders of technici voor luchtvaartmaatschappijen, het bedrijfsleven in het algemeen en reizigers.

Terwijl de economische schade die wordt toegebracht aan gebruikers van het luchtruim is geraamd — en inderdaad groot blijkt — is de schade toegebracht aan zakenlieden niet meetbaar, maar bijna zeker ook omvangrijk.

Eveneens onmogelijk vast te stellen — maar even verontwaardigend — zou het verlies van vertrouwen in het Europese luchtvervoersysteem zijn, indien — in het slechtste geval

— het percentage sterk vertraagde vluchten in de eerstkomende jaren zou stijgen.

Gezien de consequenties zou het niet overdreven zijn te stellen dat het luchtvervoerbeleid van de Gemeenschap gevaar zou lopen, indien de situatie nog verder zou verslechteren. Daarom kan de Commissie niet blijven afwachten en zullen pogingen worden gedaan om het probleem zowel door aanwending van politieke invloed als door rechtstreekse samenwerking met alle belanghebbende partijen op te lossen.

Voor de korte tot middellange termijn zal de Commissie alle maatregelen steunen die vereist zijn om de huidige tekortkomingen van het systeem te verhelpen, zo nodig door het indienen van voorstellen. Voor wat betreft de langere termijn verrichten onze technische diensten momenteel een diepgaande studie die de ontwikkeling beoogt van een uniform paneuropees beheersysteem voor het luchtverkeer, dat naar de mening van de Commissie de enige echte oplossing voor dit probleem is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1834/90

van de heren **Joaquim Miranda da Silva en Carlos Carvalho (CG)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 90/35)

Betreft: Betrokkenheid van de plaatselijke Portugese bestuursorganen bij het beheer van de regionale programma's

De plaatselijke Portugese bestuursinstanties en de respectieve verenigde gemeenten hebben een secundaire of zelfs marginale rol toebedeeld gekregen bij het beheer van de geïntegreerde ontwikkelings- en actieprogramma's en alle bestaande subsidies — ten gunste van de centrale overheid en de regionale vertakkingen daarvan (regionale coördinatiecomités) — ondanks het feit dat deze eerste het grootste aantal projecten op deze terreinen hebben ingediend en op nationaal niveau de verantwoordelijkheid dragen voor het grootste deel van de financiering van deze programma's.

Dit feit, dat overigens heeft bijgedragen tot een belangrijke achterstand bij de concretisering van genoemde programma's, heeft er toe geleid dat de plaatselijke zelfbesturen steeds nadrukkelijker vragen om te worden betrokken bij het beheer hiervan in een mate die overeenstemt met de verantwoordelijkheid die zij hebben ten aanzien van de concretisering van deze programma's.

De Commissie volgt deze problematiek van nabij en heeft, met name in het kader van het Algemene Begeleidingscomité, deelgenomen aan de vergaderingen waarin deze kwesties rechtstreeks of indirect aan de orde zijn gekomen en is uiteraard op de hoogte van de richtsnoeren voor de herziening van de Structuurfondsen.

Kan de Commissie in het licht hiervan aangeven hoe zij deze situatie denkt te veranderen en welke standpunten zij hierover heeft ingenomen?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie
(30 oktober 1990)**

De Commissie is zich er terdege van bewust dat de plaatselijke bestuursorganen („autarquias”) en verenigingen van gemeenten in Portugal bij het beheer van de diverse vormen van bijstandverlening van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling in dat land betrokken moeten worden. Bij de hervorming van de Structuurfondsen van de Gemeenschap werd daarin reeds voorzien en dit overleg is de essentie van het partnerschap dat, zoals bekend, gericht is op „... nauw overleg tussen de Commissie, de betrokken Lid-Staat en de door de Lid-Staat aangewezen nationale, regionale, lokale of andere bevoegde autoriteiten, waarbij elke partij handelt als een partner die een gemeenschappelijk doel nastreeft” (Verordening van de Raad (EEG) nr. 2052/88, artikel 4, lid 1 (')).

De Commissie is van mening dat, doordat de Portugese gemeenten nauw betrokken worden bij het onderhandelen over en het beheer van de diverse vormen van bijstand, niet alleen een meer realistische doelstelling maar ook een meer doeltreffende uitvoering van de geplande acties mogelijk wordt gemaakt.

Dat is de reden waarom de Commissie er met instemming van de Portugese Regering voor gezorgd heeft dat de betrokken gemeenten regelmatig aan de besprekingen over de regionale operationele programma's konden deelnemen en dat hun suggesties en wensen voor het merendeel in genoemde programma's verwerkt konden worden. Aangezien de Commissie niet rechtstreeks met alle betrokken gemeenten kan onderhandelen spreekt het vanzelf dat deze deelneming moest plaatsvinden volgens het beginsel van vertegenwoordiging.

Bovendien ligt het in de bedoeling dat de gemeenten ook deelnemen aan de uitvoering en begeleiding van de regionale operationele programma's: in alle goedgekeurde programma's is de bepaling opgenomen dat de gemeenten in de respectieve beheersinstanties vertegenwoordigd moeten zijn. Ten aanzien van de toezichtcomités van genoemde programma's gelden dezelfde regels.

De Commissie wil er tevens op wijzen dat:

- vertegenwoordigers van de plaatselijke autoriteiten zitting hebben in het Toezichtcomité van het communautair bestek voor Portugal; en
- een vertegenwoordiger van de „Associação Nacional de Municípios” deel uitmaakt van het Toezichtcomité voor de globale subsidie voor de plaatselijke ontwikkeling die door de Commissie is goedgekeurd met het oog op de verstrekking van door de „Caixa Geral de Depósitos” aan de gemeenten toegekende leningen.

De Commissie is van mening de geachte Parlementsleden voor het ogenblik op grond van de hierboven beschreven situatie te kunnen geruststellen. Voorts heeft de Commissie het voornemen ervoor te zorgen dat de gemeenten in

de toekomst effectief aan de uitvoering van de in het kader van de bovengenoemde bijstand geplande acties deelnemen.

(¹) PB nr. L 185 van 15. 7. 1988.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1836/90
van de heer Carlos Carvalhas (CG)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 juli 1990)
(91/C 90/36)**

Betref: Resider-programma

Kan de Commissie per regio aangeven welke programma's zij met de middelen van het Resider-programma denkt te financieren, in het bijzonder in Portugal en Spanje?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie
(30 oktober 1990)**

Per 10 september 1990 had de Commissie negen Resider-programma's goedgekeurd voor regio's in Spanje, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, en in het kader daarvan is bijna 180 miljoen ecu aan bijstand uit het EFRO toegekend. De goedgekeurde programma's zijn:

(in miljoen ecu)

Regio	Jaar van het besluit	Bijstand uit het EFRO
D Nordrhein-Westfalen	1988	64,5
D Saarland	1988	13,7
VK S. Yorkshire/Humberside	1988	5,4
E Asturias	1989	13,0
E Pais Vasco	1989	12,0
F Nord-Pas-de-Calais	1990	15,7
F Lorraine	1990	42,6
D Mittlere Oberpfalz	1990	7,4
D Braunschweig/Salzgitter	1990	4,4

De Commissie onderzoekt op het ogenblik nog acht programma's voor regio's in Portugal (Setubal), België, Luxemburg en Italië. Voorts heeft de Commissie in juli van dit jaar besloten dat de gemeente Napels en de provincie Taranto in Italië in aanmerking komen voor bijstand in het kader van Resider.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1838/90

van mevrouw **Annemarie Goedmakers** en de heer
John Tomlinson (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 90/37)

Betreft: Terugvordering van ten onrechte uitgekeerde bedragen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid

Voor een effectieve bestrijding van fraude ten laste van de communautaire begroting is samenwerking tussen de Lid-Staten en de Commissie onontbeerlijk. De Lid-Staten zijn wettelijk verplicht de concrete uitvoering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid te controleren. Een onderdeel van de samenwerking vormt het melden van fraudegevallen door de Lid-Staten aan de Commissie. Indien algehele terugvordering van ten onrechte ontvangen gelden uitblijft, draagt de Gemeenschap de financiële gevolgen van de onregelmatigheden of nalatigheden, behalve die welke voortvloeien uit onregelmatigheden of nalatigheden die aan de overheidsdiensten of organen van de Lid-Staten te wijten zijn (Verordening (EEG) nr. 729/70).

1. Kan de Commissie een overzicht verstrekken waarin wordt aangegeven welke bedragen die in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid reeds aan derden waren uitgekeerd, in welk jaar, waarom en van welke Lid-Staat op grond van Verordening (EEG) nr. 729/70 zijn teruggevorderd?
2. Onderschrijft de Commissie de hier en daar geponeerde stelling dat een tijdige melding van fraudegevallen en een optimale samenwerking tussen de Lid-Staten en de Commissie belemmerd kan worden omdat de Lid-Staten bang zijn de financiële gevolgen te moeten dragen voor in het verleden ten onrechte aan derden uitgekeerde bedragen?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(12 oktober 1990)

1. Aan de geachte Parlementsleden wordt verzocht kennis te nemen van de door de Commissie ingediende financiële verslagen betreffende het EOGFL, waarin de details van de door elke Lid-Staat teruggevorderde bedragen per jaar zijn vermeld.
2. Het is inderdaad zo dat de vrees van de Lid-Staten om de financiële gevolgen te moeten dragen voor aan de Commissie medegedeelde gevallen van onregelmatigheden in het verleden een belemmering heeft kunnen zijn voor de ontwikkeling van een nauwe samenwerking.

De Commissie is zich van dit probleem bewust en heeft door het verschaffen van de nodige verduidelijkingen het nodige gedaan om de misverstanden en — eigenlijk — ongegronde vrees weg te nemen die op dit gebied bestonden (de financiële gevolgen van onregelmatigheden werden slechts in zeven gevallen door de Lid-Staten gedragen), en om in haar betrekkingen met de nationale bestuursorganen een voor een goede samenwerking bevorderlijk vertrouwenselement te brengen.

De Commissie verheugt zich over de verbetering die zich in dit opzicht de laatste jaren heeft voorgedaan. Dit blijkt uit een zeer belangrijke verhoging van het aantal gevallen van onregelmatigheden die bij de Commissie werden gemeld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1843/90

van de heer **Jean-Pierre Raffarin (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 90/38)

Betreft: Langdurige werkloosheid

Terwijl het aantal werkzoekenden, globaal gezien, sedert enkele jaren in de Gemeenschap daalt, blijft het aantal langdurig werklozen paradoxaal zeer hoog.

Hoe analyseert de Commissie deze situatie en welke maatregelen kunnen worden overwogen om deze situatie te verhelpen?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie

(18 september 1990)

De werklozen met de meeste handicaps op de arbeidsmarkt behoren tot de categorie van de langdurig werklozen. De verbetering van de economische situatie komt allereerst ten goede aan diegenen die zich voor de eerste keer op de arbeidsmarkt aanbieden (vrouwen, niet-actieven, jongeren) en aan de gemakkelijkst te plaatsen werklozen.

De beleidsmaatregelen die in de Lid-Staten ten uitvoer worden gelegd hebben betrekking op de voorlichting en begeleiding, de beroepsopleiding, de steun bij het zich vestigen of bij terugtrekking uit het arbeidsproces en de steun bij de tewerkstelling. Dit hele arsenaal van maatregelen wordt nog versterkt door de actie die op het vlak van de Gemeenschap wordt gevoerd.

Het belangrijkste instrument waarover de Gemeenschap op dit terrein beschikt is het Europees Sociaal Fonds; doelstelling 3, die in verband met de hervorming van de Structuurfondsen is vastgesteld, is geheel gewijd aan de bestrijding van de langdurige werkloosheid; de hervorming kreeg concrete vorm in de opstelling van de communautaire bestekken, waarvan de meeste vóór eind 1989 werden afgerond. De in deze bestekken voor doelstelling 3 voorziene indicatieve bedragen belopen voor de periode 1990—1992 1 704 miljoen ecu in de buiten de door doelstelling 1 bestreken gebieden en voor de periode 1989—1993 1 104 miljoen ecu in de onder doelstelling 1 vallende gebieden. Het ESF beoogt allereerst steun te verlenen aan de bijstand bij aanwerving en aan de beroepsopleidingsacties die zijn bedoeld om aan de langdurig werklozen een opleiding te geven die is afgestemd op hun mogelijkheden, aangepast aan de behoeften van de arbeidsmarkt, waarbij de betrokkenen gelegenheid krij-

gen beroepservaring op te doen. Daarnaast kunnen in het kader van de communautaire initiatieven andere actiemiddelen worden ingezet voor de bestrijding van de langdurige werkloosheid.

Deze actie gaat vergezeld van een specifiek programma, ERGO genaamd, waarbij het accent ligt op de bewustmaking van de diverse betrokkenen, een in kaart brengen van de lopende initiatieven en een evaluatie van 150 modelprojecten.

De analyses van de Commissie over het aanhoudend hoge en zorgwekkende niveau van de langdurige werkloosheid werden herhaaldelijk in de verslagen over de werkgelegenheid in Europa in 1989 en 1990 en in de documenten van de Commissie over de bestrijding van de langdurige werkloosheid onder de aandacht gebracht (¹).

(¹) Doc. SEC(90) 361.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1852/90

van de heer Karl von Wogau (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 90/39)

Betreft: Reclame voor reisorganisaties in Frankrijk

Is het de Commissie bekend dat bij het maken van reclame voor reisorganisaties in Franse kranten moet worden aangegeven dat men over een licentienummer beschikt en dat een dergelijk nummer volgens ter plaatse ingewonnen informatie niet aan organisaties uit andere Lid-Staten wordt verstrekt?

Deelt de Commissie niet het standpunt dat het hierbij om een schending van de regels van het EEG-Verdrag gaat en wat denkt zij te ondernemen om hieraan een eind te maken?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(23 oktober 1990)

De door het geachte Parlementslid beschreven feiten zijn de Commissie niet bekend. Uit de aanvullende inlichtingen die het geachte Parlementslid verstrekt, valt niet op te maken wat het specifieke karakter van het licentienummer is waarop wordt gedoeld en of het vereiste van de vermelding van dit nummer voortvloeit uit een openbare regeling in Frankrijk of uit een particuliere gedragslijn van het betrokken persorgaan. De desbetreffende bepalingen van het Gemeenschapsrecht die hier zouden kunnen worden toegepast, doelen in beginsel alleen op de overheden. Een optreden wegens niet-naleving van het EEG-Verdrag zou in de laatstgenoemde hypothese moeilijk denkbaar zijn. De Commissie heeft derhalve behoefte aan nauwkeurige inlichtingen over de bovengenoemde punten alvorens zij een definitief standpunt ter zake kan innemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1866/90

van de heer Juan Garaikoetxea Urriza (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 juli 1990)

(91/C 90/40)

Betreft: Artikel 10 van de EFRO-verordening

Kan de Commissie een gedetailleerd overzicht geven van alle studies en proefprojecten die tot op heden zijn gefinancierd op grond van artikel 10 van de EFRO-verordening?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(4 januari 1990)

Het geachte Parlementslid treft hierna de lijst aan van studies en proefprojecten die tot op heden op grond van artikel 10 van de EFRO-verordening zijn gefinancierd en medegefinancierd.

1. Studies

1.1. *Strategisch document 2000*

- Toekomstige ontwikkeling van de vervoersector
- Impact van de Kanaaltunnel
- Canadees experimenteel model op het gebied van de regionale economie
- Uitvoerbaarheid van een simulatiemodel inzake de regionale ontwikkeling in Europa
- Verkennend document inzake het gebruik van de ruimte in Europa
- Prognose — Atlantische regio's.

1.2. *Grensoverschrijdende studies*

- Portugal/Spanje
- Verenigd Koninkrijk/Ierland
- Verenigd Koninkrijk/Frankrijk
- Denemarken/Duitsland
- Duitsland/Frankrijk
- Frankrijk/Italië
- Frankrijk/België
- België/Nederland
- Saar-Loth.-Lux (herbesteding).

1.3. *Urbanisatie*

- Urbanisatie en de toekomstige functie van de steden in de Europese Gemeenschap.

2. Proefprojecten

2.1. *Grensoverschrijdende proefprojecten*

- D-NL: Euregio, Eems-Dollart, Rijn-Maas-Noord
- D-NL B: Euregio Maas Rijn
- D-NL: Rijn-Waal

- B-NL: BNL Middelgebied
- E-F: Frans-Spaanse grens
- F-D: Elzas-Karlsruhe-Südpfalz
- GR: (Studie buitengrenzen)
- D-F-L: Saar-Loth.-Lux
- D-DK: Jutland-Flensburg
- B-F: Nord-Pas-de-Calais-Wal.
- B-L-F: Europese ontwikkelingskern
- Observatiecentrum inzake grensoverschrijdende samenwerking.

2.2. Stedelijke proefprojecten

- Londen
- Marseille
- Berlijn
- Rotterdam.

2.3. Proefprojecten — Interregionale samenwerking

- Uitwisseling van proefprogramma's via de interregionale organisaties:
 - Raad van Europese Gemeenten en Regio's (CCRE)
 - Vergadering van de Europese Regio's (ARE)
 - Internationaal Verbond van steden en plaatselijke overheden (IULA).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1881/90

van mevrouw Solange Fernex (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 augustus 1990)

(91/C 90/41)

Betreft: Assistentie van de officiële dierenarts bij controles in slachthuizen

In de drie voorstellen voor een verordening tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften met betrekking tot de productie en het in de handel brengen van vlees van wild en konijnenvlees, vers vlees en vers vlees van pluimvee is sprake van assistentie van de officiële dierenarts door speciaal daartoe opgeleid personeel bij controles in slachthuizen.

Het opleidingsniveau van deze assistenten loopt van Lid-Staat tot Lid-Staat sterk uiteen: terwijl in Frankrijk het niveau van „technicien service vétérinaire” is voorgeschreven, kan in de Duitse Bondsrepubliek worden volstaan met een getuigschrift van „Fleischkontrolleur”, terwijl in België en Italië (waar dit werk door gewoon abattoirpersoneel wordt gedaan) zelfs geen opleiding bestaat. Kan de Commissie derhalve mededelen waarom zij voor deze opleiding tot veterinaire assistent een zo laag opleidingsniveau als norm hanteert?

Kan zij voorts mededelen waarom zij, gezien de uiteenlopende vakbekwaamheidseisen die in elk van de drie ont-

werp-verordeningen worden gesteld, niet van de gelegenheid gebruik maakt om de desbetreffende voorschriften te harmoniseren?

Antwoord van de heer Mac Sharry

namens de Commissie

(13 december 1990)

Het is de Commissie bekend dat er verschillen bestaan tussen het opleidingsniveau van de assistenten van officiële dierenartsen in de verschillende Lid-Staten.

De Commissie heeft op 1 februari 1990 een voorstel⁽¹⁾ ingediend tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van vers vlees en op 5 februari heeft zij een soortgelijk voorstel ingediend voor het vers vlees van pluimvee⁽²⁾.

In de twee voorstellen worden in bijlage II de eisen inzake theoretische en praktische kennis vermeld waaraan assistenten moeten voldoen en die moeten worden gecontroleerd via een officieel examen. Zoals het geachte Parlementslid heeft gesuggereerd, bestaat er een harmonisatie in het niveau van de assistenten in de Lid-Staten met een duidelijke mogelijkheid om beide opleidingen (vers vlees en vlees van pluimvee) te combineren.

Voor het vlees van wild en van konijn zullen soortgelijke bepalingen worden vastgesteld.

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 673 def.

⁽²⁾ Doc. COM(89) 668 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1903/90

van Sir James Scott-Hopkins (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 augustus 1990)

(91/C 90/42)

Betreft: Betaling van kilometervergoedingen aan het personeel van de Commissie

Welke kilometervergoeding betaalt de Commissie aan haar personeelsleden voor dienstreizen met: a) auto's met een cilinderinhoud van meer dan 2 000 cc, b) auto's met een cilinderinhoud van minder dan 2 000 cc en c) rijwiel?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha

namens de Commissie

(2 oktober 1990)

Artikel 15 van bijlage VII bij het Statuut behelst de volgende regel:

„Bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag kan aan ambtenaren van de rangen A 1 en A 2, die niet over

een dienstauto beschikken, een vaste vergoeding van ten hoogste 36 000 Bfr. worden toegekend voor hun vervoerkosten binnen het gebied van hun standplaats.

Deze vergoeding kan bij met redenen omkleed besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag eveneens worden toegekend aan de ambtenaar wiens werkzaamheden geregeld verplaatsingen medebrengen waarvoor hij van zijn particuliere auto gebruik mag maken.”

Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende soorten auto's of andere voertuigen.

Ten aanzien van de uitgaven voor dienstreizen geldt het bepaalde in de artikelen 11 tot en met 13 van bijlage VII bij het Statuut. Een ambtenaar die krachtens een reisopdracht op dienstreis is heeft recht op vergoeding van vervoerkosten; dit zijn doorgaans de kosten van het vervoer per spoor langs de kortste route. Onder bepaalde omstandigheden kan het de ambtenaar worden toegestaan gebruik te maken van zijn particuliere auto. In dat geval zal de vergoeding eveneens worden berekend op basis van de kosten van het vervoer per spoor. Ook hier wordt met de verschillen in soorten voertuigen geen rekening gehouden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1906/90

van de leden Marie-Christine Aulas, Brigitte Ernst de la Gracete, Eugenio Melandri, Marco Taradash en Wilfried Telkämper (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 augustus 1990)

(91/C 90/43)

Betreft: Financiële steun voor Papoea-Nieuw-Guinea

In mei 1990, onmiddellijk na de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring van het eiland Bougainville, heeft de Gemeenschap, samen met verschillende andere industrielanden, het IMF en een groot aantal internationale banken, Papoea-Nieuw-Guinea 929 miljoen Australische dollars toegekend.

Wat is het exacte bedrag van de communautaire steun en waarvoor is hij precies bestemd?

Is een deel van de steun bedoeld om hulp te bieden aan de vluchtelingen uit het gebied dat door Indonesië bezet gehouden wordt? Om welk bedrag en om welke projecten gaat het?

Wat is in de twee laatste overeenkomsten van Lomé de omvang van de middelen die uitgetrokken zijn voor steun aan vluchtelingen? Welke projecten zijn daarmee ondersteund? Hoe groot is het aantal vluchtelingen die meegevoerd hebben bij de uitvoering van de projecten? Welk percentage van het totaal aantal vluchtelingen vertegenwoordigt dat?

Antwoord van de heer Marín namens de Commissie

(23 november 1990)

In 1988 verzocht Papoea-Nieuw-Guinea de Wereldbank om jaarlijks bijeenkomsten van de Raadgevende Groep te beleggen om de donors in staat te stellen hun hulpprogramma's periodiek bij te werken. Tijdens deze bijeenkomsten doen de donors toezeggingen voor het lopende en de komende jaren zodat het begunstigde land een realistisch idee heeft over de omvang van de financiële hulp die het mag verwachten.

Gedurende de bijeenkomst van de Raadgevende Groep dit jaar die op 17 en 18 mei in Singapore werd gehouden, deelden alle deelnemers, inclusief de Commissie, het totale bedrag mede van de hulp die Papoea-Nieuw-Guinea van elk van hen in 1990 kon verwachten (totaal: 710 miljoen US-dollar).

Het is goed erop te wijzen dat deze toezeggingen op generlei wijze verband hielden met de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring op Bougainville; het bericht hierover liep binnen toen de bijeenkomst aan de gang was.

De bijdrage van de Commissie in het kader van deze bijeenkomst van de Raadgevende Groep nam de vorm aan van een globaal Papoea-Nieuw-Guinea-Commissie-plan voor de toewijzing van uitstaande saldi van de Indicatieve Programma's van Lomé I, II en III (in totaal 8,8 miljoen ecu) en voor het gebruik van 18 miljoen ecu van de middelen uit Sysmin waarop Papoea-Nieuw-Guinea in het kader van Lomé III recht heeft. De acties omvatten: 1. een bijdrage (3 miljoen ecu) aan een door de Wereldbank gecoördineerd programma om de sociale gevolgen van de structurele aanpassing te verzachten; 2. een sectorieel invoerprogramma ter waarde van 5,5 miljoen ecu om de betalingsbalansmoeilijkheden van Papoea-Nieuw-Guinea in 1990 te verlichten en 18 miljoen ecu voor het herstel en onderhoud van de wegen.

Met de hulp aan de vluchtelingen in Papoea-Nieuw-Guinea werd in 1987 (in het kader van Lomé III) gestart toen de mensen die de grens overschreden als vluchtelingen werden erkend en zij uit hun geïmproviseerde kampen langs de Indonesische grens naar een meer permanente nieuwe vestigingsplaats in East Awin begonnen te verhuizen.

Ingevolge artikel 204 van Lomé III heeft de Commissie voorzien in een bedrag van 730 000 ecu om de vluchtelingen van Irian Jaya in Papoea-Nieuw-Guinea in hun ontwikkeling bij te staan. Dit project dat wordt gefinancierd met het UNHCR en met de Regering van Papoea-Nieuw-Guinea wil het opnieuw vestigen en de integratie van vluchtelingen vergemakkelijken door de aanleg van wegen, de bouw van scholen en de terbeschikkingstelling van een tankauto voor het transport van water. Momenteel zijn er ongeveer 3 400 vluchtelingen in East Awin, hetgeen neerkomt op 750 gezinnen. Vele volwassen vluchtelingen zijn tewerkgesteld in het kader van opleidings- en gezondheidsprogramma's, in houtzagerijen, in de bouw, timmerwerkplaatsen en dergelijke. In het kader van de eigenlijke communautaire projecten zijn gemiddeld ongeveer 30 vluchtelingen tewerkgesteld bij de bediening van vervoermiddelen, de bouw van scholen en de aanleg van twee toegangswegen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1935/90
van de heer Gerardo Fernández-Albor (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)
 (91/C 90/44)

Betreft: Intensivering van het communautair beleid op het gebied van de aquicultuur

Gezien de ernstige situatie van de visbestanden dienen ingrijpende maatregelen te worden getroffen voor het behoud van de visbestanden enerzijds en ten behoeve van het evenwicht op de markt anderzijds.

Om dit evenwicht te bereiken dient de aquicultuur als alternatief te worden bevorderd, zodat aan de vraag op de markt kan worden voldaan.

Acht de Commissie het noodzakelijk om behalve de drastische maatregelen die zij voornemens is te treffen — op grond van het feit dat de visbestanden bijna zijn uitgeput — het gemeenschappelijk beleid op het gebied van aquicultuur te herzien, ten einde de ontwikkeling van deze sector in de Lid-Staten veel meer te stimuleren en de gemeenschappelijke markt een authentiek alternatief te bieden om aan de vraag naar visserijproducten in de Gemeenschap te kunnen voldoen?

Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie

(23 oktober 1990)

Door de ontwikkeling van de aquicultuur te bevorderen wil de Gemeenschap voornamelijk bijdragen tot de verbetering van de voorziening van de communautaire markt met visserijproducten die, zoals het geachte Parlementslid terecht vermeldt, grondig en chronisch verstoord is.

De ontwikkeling van de aquicultuur zal geleidelijk bijdragen tot de stabilisatie en zelfs de vermindering van het tekort op de handelsbalans voor visserijproducten, voor zover de economische factoren van de aquicultuurproductie en de eisen inzake milieubescherming zulks mogelijk maken.

In dit verband dient te worden gewezen op de omvangrijke bedragen die in het kader van Verordening (EEG) nr. 4028/86 (*) uit het Visserijfonds zijn toegewezen voor de ontwikkeling van deze sector.

Deze financiële aanmoediging heeft zeer positieve resultaten gehad, met name voor de teelt van zalmachtigen (forel en zalm) en het op gang brengen van de teelt van mediterrane soorten (zeebaars en zeebrasem).

In 1989 bedroeg de omzet van de aquicultuur 1,2 miljard ecu voor alle landen van de Gemeenschap samen.

De omzet komt overeen met 17% van de omzet van de zeevisserij van diezelfde landen (7 miljard ecu in 1989) en dit percentage stijgt nog steeds.

Deze resultaten rechtvaardigen ten volle het thans toegepaste communautair beleid voor de aquicultuur, een sector waarvan de takken met een in technisch en economisch opzicht behoorlijk peil een ontwikkeling en een groei vertonen die als snel kunnen worden aangemerkt.

De Commissie bezint zich evenwel in het kader van de hervorming van de Structuurfondsen op een herziening van de basisverordening, Verordening (EEG) nr. 4028/86, om het beleid voor de ontwikkeling van de aquicultuur beter af te stemmen op de reële behoeften van de sector, zodat deze beter in de vraag naar visserijproducten kan voorzien.

(*) PB nr. L 376 van 31. 12. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1936/90
van de heer Gerardo Fernández-Albor (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)
 (91/C 90/45)

Betreft: Communautair standaardcontract voor praktijk-scholing van studenten

Steeds vaker gaan studenten die aan het einde van hun studie gekomen zijn — met name talenstudies — in een andere Lid-Staat werken om aldaar hun talenkennis in praktijk te brengen.

De arbeidsverhouding van deze studenten met de ondernemingen in de landen waar zij hun talenkennis gaan praktiseren, wordt meestal vastgelegd in een tijdelijk contract — voor in het algemeen zes à twaalf maanden — waarin alle aspecten van een contract voor een arbeidsverhouding met dergelijke kenmerken van tijdelijkheid zijn opgenomen.

Kan de Commissie meedelen of zij het juist acht, ter bevordering van een dergelijke praktijkscholing, aan de Lid-Staten een standaardmodel voor te leggen van een tijdelijk arbeidscontract voor studenten uit de diverse Lid-Staten die met bovenstaande bedoeling naar een andere Lid-Staat verhuizen, ten einde dit type tijdelijke arbeid en de diverse rechtszekerheden die daaruit voortvloeien, te harmoniseren?

Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie

(4 januari 1991)

Het ligt niet in de bedoeling van de Commissie aan de Lid-Staten een standaardmodel voor te leggen van een

tijdelijk arbeidscontract voor studenten uit de diverse Lid-Staten die zich naar een andere Lid-Staat begeven om daar te gaan werken.

van een bepaalde Lid-Staat ressorteert derhalve uitsluitend onder het recht van deze Lid-Staat.

(¹) PB nr. L 167 van 30. 6. 1975.

(²) PB nr. L 341 van 23. 11. 1989.

(³) PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1944/90

van mevrouw Marie-Claude Vayssade (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/46)

Betreft: Het beroep van psychoanalist en de vooruitzichten voor 1992

Is het juist dat de Commissie in haar vooruitzichten voor 1992 een of meer voorstellen voorbereidt voor de regeling van het beroep van psychoanalist?

Zo ja, welke zijn haar voorstellen ten aanzien hiervan?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(23 oktober 1990)

De Commissie is niet voornemens een specifiek richtlijnvoorstel tot erkenning van de diploma's van psychoanalist in te dienen.

Aangezien onderscheid moet worden gemaakt naar het geval waarin de psychoanalyse verricht wordt door artsen of, indien het eventueel in de nationale wetgeving van de betrokken Lid-Staat voorziene artsenmonopolie zulks toestaat, het geval van uitoefening door beroepsbeoefenaars die geen artsen zijn, is de toepasselijke of toe te passen communautaire rechtsregeling de volgende:

Wat de artsen betreft zijn de „artsenrichtlijnen” 75/362/EEG en 75/363/EEG (¹) (laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/594/EEG (²)) van toepassing, waarin wordt voorzien in de erkenning van de diploma's en de coördinatie van de opleidingen van artsen en van bepaalde specialisten (onder andere psychiaters en neuropsychiaters).

Daarentegen zal voor de psychoanalisten, voor zover het beroep geregeld is in de Lid-Staat van ontvangst, vanaf 4 januari 1991 Richtlijn 89/48/EEG (³) van toepassing zijn, op 21 december 1988 door de Raad vastgesteld, welke betrekking heeft op een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten.

In deze richtlijn waarin, qua algemeen karakter, een nieuwe aanpak van de Commissie op het gebied van de erkenning van diploma's wordt gevolgd, wordt vrijwillig afgezien van elke coördinatie van beroepsopleidingen en werkterreinen. Ingevolge deze richtlijn blijft de bevoegdheid al dan niet een bepaald beroep te regelen, evenals de bevoegdheid tot vaststelling en opzet van de desbetreffende opleiding, onder de uitsluitende bevoegdheid van de betrokken Lid-Staat vallen. De eventuele schepping van het beroep van psychoanalist op het grondgebied

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1955/90

van de heer Willem van Velzen (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/47)

Betreft: Weigering van de Commissie om werkloosheidsgeld aan ex-ambtenaar uit te keren

1. Is het de Commissie bekend dat een ambtenaar die tijdelijk in dienst van het Europees Parlement was, die inschrijving in de gemeente Brussel geweigerd werd en pas na interventie van het Belgische Ministerie van Justitie en een advocaat werd ingeschreven?

2. Hoe verklaart de Commissie haar weigering de werkloosheidsuitkering gedurende deze drie maanden uit te betalen, terwijl a) de ambtenaar in kwestie door de weigering van de gemeente Brussel onmogelijk aan de in het statuut van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen gestelde voorwaarden kon voldoen, b) de Commissie van deze problemen op de hoogte was, c) de ambtenaar aan kon tonen dat zij gedurende deze periode over geen ander inkomen beschikte en actief naar werk heeft gezocht?

3. Vindt de Commissie de houding van haar ambtenaren die de ambtenaar in kwestie adviseerden om, ten einde problemen te vermijden, „terug te gaan naar waar ze vandaan is gekomen” in overeenstemming met geest en letter van de Europese Verdragen?

4. Hoeveel soortgelijke gevallen zijn de Commissie bekend en wat denkt ze eraan te doen?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(12 december 1990)

De Commissie betreurt ten eerste de moeilijkheden die de betrokkene heeft ondervonden om een verblijfsvergunning voor het Belgische grondgebied te krijgen, op grond waarvan zij zich als werkloze had kunnen inschrijven bij de Belgische arbeidsbureaus en in aanmerking was gekomen voor werkloosheidsuitkeringen als bedoeld in artikel 28 bis van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen. Voor zover de diensten van de Commissie bekend is, is dit het enige geval waarin dergelijke moeilijkheden werden ondervonden sinds artikel 28 bis in 1988 metterdaad wordt toegepast.

Er zij aan herinnerd dat voor de toekenning van de werkloosheidsuitkering uit hoofde van het hiervoor genoemde

artikel 28 bis de voorwaarde geldt dat de gewezen tijdelijke functionaris als werkzoekende regelmatig is ingeschreven bij de nationale arbeidsbureaus, als bewijs waarvan een verklaring van deze bureaus moet kunnen worden overgelegd.

De uitbetaling van de uitkering gaat in op de dag waarop de feitelijke inschrijving plaatsvond en wel voor een maximumperiode van 24 maanden die ingaat op de dag waarop de dienstbetrekking eindigt.

Voor iedere inschrijving is vereist dat betrokkene in het bezit is van een verblijfsvergunning voor het nationale grondgebied, die in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht moet worden afgegeven, in het bijzonder voor de periode na de dienstbetrekking als tijdelijk functionaris, overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾.

De diensten van de Commissie gaven de gewezen tijdelijke functionaris geen enkel advies in de zin zoals bedoeld door het geachte Parlementslid.

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1966/90

van de leden Eugenio Melandri en Marie-Christine Aulas (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/48)

Betreft: Ontwikkelingsproject in West-Samoa

Het project in West-Samoa waarvoor 8,8 miljoen ecu uit het EOF beschikbaar is gesteld, zoals blijkt uit mededeling IP (90) 525, geeft aanleiding tot de volgende vragen.

1. Welk percentage van het totale bedrag voor de bouw van een elektriciteitscentrale is bestemd voor de opleiding van autochtonen met het oog op een zelfstandig beheer in de toekomst?
2. In hoeverre zijn er lokale bedrijven bij het project betrokken en welk percentage van de uitvoering van het project nemen die voor hun rekening?
3. Welke Europese bedrijven zijn er bij het project betrokken en hoeveel lokale arbeidskrachten hebben die daarvoor in dienst genomen?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(23 november 1990)

1. Alhoewel de middelen die in het kader van het EOF voor de waterkrachtcentrale van Afullio ter beschikking worden gesteld (40% van de totale projectkosten) hoofd-

zakelijk voor de materiële inbreng worden aangewend (werkzaamheden en leveringen) is een bedrag van 154 000 ecu gereserveerd voor de opleiding van plaatselijke krachten van de Electric Power Corporation. Deze maatschappij beschikt reeds over een ervaren staf van Samoaanse technici en voor de institutionele opbouw in de vorm van hulp bij het beheer, de beroepsopleiding en technische zaken wordt gezorgd door de Asian Development Bank als co-donor, en naar wordt verwacht ook door Duitse bilaterale hulp.

Als onderdeel van het met middelen uit het EOF gefinancierde AE 4-contract (zie onder punt 3) zullen er twee stages in Europa en verschillende andere ter plekke worden georganiseerd.

2. De Regering van West-Samoa stelt het equivalent van 3 miljoen ecu (13,5% van de totale projectkosten) ter beschikking voor werkzaamheden die moeten worden uitgevoerd door de Electric Power Corporation (gedeeltelijke aanleg van de leiding, in gereedheid brengen van het reservoir en toegangswegen). Plaatselijke technische adviseurs namen ook deel aan de voorbereidende onderzoeken in verband met het project (ontwerp) en verlenen hulp bij het toezicht op de werken.

3. Het grootste gedeelte van de middelen uit het EOF wordt aangewend voor leveringen (4,7 miljoen ecu) en de contracten werden als volgt gegund:

- AM 2 Leidingen en hydraulische structuren: PPI (Nederland)
- AE 4 Generatoren en elektrische uitrusting: Coelco (Italië)
- AE 5 Materiaal voor de transportleiding: De uitslag van de aanbesteding is nog niet bekend — het personeel van de Electric Power Corporation zal het materiaal assembleren.

De bijdrage uit het EOF aan een gedeelte van de civieltechnische component van het project belooft 2,8 miljoen ecu. Dit contract wordt gesloten met de Duitse firma Riepl en dit bedrijf zal lassers en ander personeel op de lokale markt aanwerven, alhoewel moeilijk kan worden gezegd hoeveel.

Van Europese zijde wordt advies verstrekt door de Duitse firma Fichtner en het toezicht op de werken wordt uitgevoerd door de Duitse firma Lahmeyer.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1972/90

van mevrouw Christine Oddy (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/49)

Betreft: Handel van de Gemeenschap met India, de Punjab en Kashmir

Kan de Commissie cijfers verstrekken over de handel van de Gemeenschap met

1. India,
2. Kashmir,
3. de Punjab?

Hoeveel Kashmiri's en Punjabi's wonen er in elk van de Lid-Staten?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**
(22 november 1990)

De Commissie doet het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks tabellen toekomen met cijfers over de handel tussen India en de Gemeenschap.

Er bestaat geen enkel communautair gegeven met betrekking tot de overige punten van zijn vraag, daar noch Punjab noch Jammu en Kashmir apart kunnen worden behandeld in de statistieken voor buitenlandse handel en immigratie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1991/90
van mevrouw Raymonde Dury (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(1 september 1990)
(91/C 90/50)

Betreft: Hof van Justitie: zaak 96/80

Kan de Commissie mededelen welk gevolg het Verenigd Koninkrijk heeft gegeven aan het arrest van het Hof van 31 maart 1981 in de zaak J. P. Jenkins tegen Kingsgate (zaak 96/80)?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(8 januari 1991)

Op 31 maart 1981 heeft het Hof van Justitie een arrest gewezen naar aanleiding van een prejudiciële vraag die was gesteld door het Employment Appeal Tribunal in de zaak Jenkins v. Kingsgate.

In dit antwoord wordt voor recht verklaard dat een verschil in beloning voor deeltijd- en voltijdwerknemers die gelijke arbeid verrichten een door artikel 119 van het EEG-Verdrag verboden discriminatie kan opleveren wanneer het in werkelijkheid enkel een indirect middel is om het loonpeil van deeltijdwerknemers te verlagen wanneer de groep deeltijdwerknemers uitsluitend of overwegend uit vrouwen bestaat. Het Hof van Justitie erkent derhalve dat onder het mom deeltijdwerk indirecte discriminatie

kan plaatsvinden op grond van het geslacht van de werknemers, hetgeen in strijd is met artikel 119 van het Verdrag.

Op grond van het arrest van het Hof van Justitie heeft het Employment Appeal Tribunal geoordeeld dat de Sex Discrimination Act van 1975 betreffende de gelijke beloning zo moet worden uitgelegd dat deze ook de indirecte discriminatie omvat en derhalve tevens van toepassing is op gelijke beloning.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2002/90
van de heer Gijs de Vries (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(1 september 1990)
(91/C 90/51)

Betreft: Comités bij de Raad of bij de Commissie

In 1980 publiceerde de Commissie een lijst van de comités bij de Raad en bij de Commissie (Bulletin EG, supplement 2/80), met de bedoeling deze lijst later bij te werken.

Wil de Commissie een bijgewerkte versie van deze lijst publiceren, en hierin aangeven welke comités zijn ingesteld krachtens het Raadsbesluit van 13 juli 1987?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**
(4 januari 1991)

De Commissie is voornemens de lijst waarnaar het geachte Parlementslid verwijst bij te werken en te publiceren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2003/90
van de heer Gijs de Vries (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(1 september 1990)
(91/C 90/52)

Betreft: Artikel 169-procedures in de omroepsector

Op 26 mei 1989 antwoordde de Commissie op mijn schriftelijke vraag nr. 850/88⁽¹⁾ een met redenen omkleed advies te hebben uitgebracht met betrekking tot twee aspecten van de Nederlandse mediawet.

Het eerste aspect betreft de voor de Nederlandse omroeporganisaties geldende verplichting om, wanneer zij over-

gaan tot de aanschaf van programma's, jaarlijks een belangrijk percentage van de gelden die hun ter beschikking werden gesteld te besteden bij een Nederlandse onderneming.

Het tweede aspect betreft het verbod van de doorgifte via de kabel van over de satelliet uitgezonden programma's die specifiek tot het Nederlandse publiek gerichte reclameboodschappen bevatten en niet voldoen aan de zes voorwaarden die ook voor binnenlandse programma's gelden.

Tevens deelde de Commissie mede een artikel 169-procedure te zijn begonnen tegen de culturele quotaverplichting wat betreft televisieprogramma's van oorsprong uit andere Lid-Statens.

1. In welk stadium bevinden zich de genoemde procedures?
2. Is de Commissie betrokken bij andere op het EEG-Verdrag gebaseerde procedures tegen onderdelen van het Nederlandse mediabeleid? Zo ja, in welk stadium bevinden zich deze?

(¹) PB nr. C 270 van 23. 10. 1989, blz. 3.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(18 oktober 1990)

1. Met betrekking tot de voor de Nederlandse omroeporganisaties geldende verplichtingen inzake de bestemming van de hun toegekende middelen en de beperkingen op de uitzending van buitenlandse programma's die specifiek tot het Nederlandse publiek gerichte reclame bevatten, kan de Commissie het geachte Parlements lid mededelen dat zij de zaak aan het Hof van Justitie heeft voorgelegd.

Wat de verplichting betreft om culturele quota in acht te nemen, verkeert de procedure in de fase van de aanmaningsbrief.

2. Er loopt momenteel geen enkele andere procedure op grond van artikel 169 van het EEG-Verdrag tegen de Nederlandse Mediawet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2022/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/53)

Betreft: Inning van door de Commissie opgelegde boetes

Naar het schijnt maakt de Commissie volledig gebruik van de haar door de Verdragen gegeven mogelijkheid boetes op te leggen aan ondernemingen die de communautaire bepalingen schenden. Kan de Commissie een gedetailleerd overzicht van de sedert 1 september 1989 opgelegde boetes en van de werkelijk geïnde bedragen geven?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(16 november 1990)

Sedert 1 september 1989 heeft de Commissie in twee gevallen geldboeten aan ondernemingen opgelegd wegens inbreuk op de mededingingsregels.

Het eerste betreft de beschikking Bayo-n-ox van 13 december 1989 (¹), waarbij een geldboete van 500 000 ecu is opgelegd aan Bayer wegens inbreuk op artikel 85 van het EEG-Verdrag. De inning van deze geldboete is voorlopig opgeschort, omdat Bayer tegen de beschikking beroep heeft ingesteld bij het Gerecht van eerste aanleg en heeft aanvaard een bankgarantie te stellen.

Het tweede geval betreft de beschikking van 18 juli 1990 (²) inzake een procedure op grond van artikel 65 van het EGKS-Verdrag met betrekking tot een overeenkomst tussen en onderling afgestemde feitelijke gedragingen van de Europese producenten van platte produkten in koudgewalst roestvrij staal. Bij deze beschikking zijn aan zes ondernemingen geldboeten opgelegd van in totaal 425 000 ecu.

(¹) PB nr. L 21 van 26. 1. 1990.

(²) PB nr. L 220 van 15. 9. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2023/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 90/54)

Betreft: Bescherming van de hypothecaire lening

Het vrij verlenen van diensten in de financiële sector omvat ook de hypothecaire leningen. Hierbij rijst de vraag van de bescherming van de consument die van deze soort kredietverlening gebruik maakt. Kan de Commissie mededelen wat zij denkt te ondernemen om de kredietnemer een voldoende informatie te bieden (met name wat betreft te weinig op de voorgrond tredende maar reële risico's van wisselkoersverschillen) en om de kredietnemer een minimum aan bescherming te bieden?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(29 november 1990)

Bij de huidige stand van zaken bestaan er geen specifieke communautaire voorschriften ter bescherming van particulieren die een hypothecaire lening aangaan. Over een voorstel voor een richtlijn betreffende maatregelen in die zin, dat in 1985 (¹) is ingediend en in 1988 (²) na het uitbrengen van het advies van het Parlement is gewijzigd, is tot dusver door de Raad nog geen besluit genomen.

Daarom onderzoekt de Commissie op het ogenblik de problemen die de openstelling van de markt van het onroerend krediet, ook al is daartoe nog maar de aanzet gegeven, voor de consument met zich brengt.

Wat meer bepaald het wisselkoersrisico betreft, zij erop gewezen dat de vrijmaking van het kapitaalverkeer, waardoor elke ingezetene van de Gemeenschap leningen kan aangaan in om het even welke valuta van de Gemeenschap, met inbegrip van de ecu, een niet onaanzienlijk voordeel vormt voor de consument. Hierop gelet, zal de Commissie de evolutie in de sector van het hypothecaire krediet binnen de eengemaakte markt op de voet blijven volgen en, indien zich problemen voordoen, trachten daarvoor een oplossing te vinden.

(¹) Doc. COM(84) 730 (PB nr. C 48 van 14. 2. 1985).

(²) Doc. COM(87) 255 (PB nr. C 161 van 19. 6. 1987).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2026/90

van mevrouw Christine Crawley (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 90/55)

Betreft: Deelneming van mannen en vrouwen aan het Erasmus-programma

In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 721/90 (deelneming van mannen en vrouwen aan het Erasmus-programma) (¹), wijst de Commissie op haar eerder antwoord op een vraag van mevrouw Ewing. Het antwoord aan mevrouw Ewing kan echter niet worden gezien als een antwoord op bovengenoemde schriftelijke vraag. Kan de Commissie derhalve mededelen in welke onderdelen binnen het Erasmus-programma vrouwen in de minderheid zijn en op welke manier de Commissie voornemens is een gelijke deelneming van mannen en vrouwen op deze gebieden te bereiken? In het antwoord van de Commissie op de vraag van mevrouw Ewing wordt gezegd dat er op dit moment geen statistieken bestaan over de deelneming van vrouwen in de onderwijsmobiliteitsprogramma's. Kan de Commissie mededelen of deze thans wel aanwezig zijn en of zij deze wil mededelen of kan de Commissie zeggen wanneer deze gegevens aanwezig zullen zijn?

(¹) PB nr. C 259 van 15. 10. 1990, blz. 37.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(29 november 1990)

Gedetailleerde statistieken over de mobiliteit van studenten in het kader van Erasmus zijn pas beschikbaar na ontvangst en analyse van alle rapporten over de studentenbeurzen. De cijfers voor 1988—1989 per geslacht en

vakgebied zijn momenteel nog niet beschikbaar. Uit een eerste op steekproeven gebaseerde analyse blijkt echter dat vrouwen 54% van het geheel uitmaken. Cijfers per vakgebied zijn alleen voor 1987—1988 (¹) beschikbaar. Bij vergelijking van deze cijfers met de studentenpopulatie in het hoger onderwijs in de Gemeenschap blijkt dat 54% van alle Erasmus-studenten vrouwen zijn, tegen 46% in het hoger onderwijs in alle twaalf Lid-Statens samen. In Erasmus en in het hoger onderwijs als geheel zijn vrouwen sterk in de minderheid (nog geen 40%) op gebieden als landbouw, architectuur, ingenieurswetenschappen, wiskunde en natuurwetenschappen. Uit de onderstaande tabel blijkt echter dat nagenoeg in ieder geval de participatiegraad van vrouwelijke studenten in Erasmus duidelijk hoger ligt dan hun aandeel in de studentenpopulatie als geheel.

Vrouwelijke studenten

(in %)

Studiegebied	Erasmus-bursalen	Studentenpopulatie in het hoger onderwijs van de Gemeenschap
Landbouw	29	niet beschikbaar
Architectuur	50	34
Ingenieurswetenschappen	22	10
Wiskunde	45	32
Natuurwetenschappen	34	35

Momenteel zijn nog geen statistieken beschikbaar over de deelname van vrouwen in onderwijsmobiliteitsprogramma's, maar zij zullen worden opgesteld op basis van herziene rapportageprocedures of steekproeven in het kader van het normale evaluatieprogramma.

(¹) Bron: „Girls and boys in Secondary and Higher Education”, Eurostat, januari 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2044/90

van mevrouw Michèle Alliot-Marie (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 90/56)

Betreft: Compensatie voor de handicaps in de schapenteelt in de berggebieden

De communautaire regelingen ten aanzien van het fokken en verhandelen van schapen zijn in het nadeel van de bergstreken, met name daar waar de fokkerij een specifiek karakter vertoont, en bevoordelen de grote produktiegebieden, met name Groot-Brittannië en de Middellandse-Zeelanden.

In de benadeelde gebieden, zoals het Baskenland en de Béarn, ondervinden de schapenfokkers zware handicaps; hun moeilijkheden en hun uiterst geringe inkomsten verklaren de uittocht op het platteland en de uiteindelijke dreiging van ontvolking en verstoring van het bestaande evenwicht.

Door welke maatregelen denkt de Commissie gelijke kansen in de schapenfokkerij te creëren en haar steunbeleid af te stemmen op het eigen karakter van het desbetreffende milieu?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**
(29 oktober 1990)

De gemeenschappelijke marktordening voor schapevlees voorziet in een premie per ooi die wordt berekend op basis van het verschil tussen de overeengekomen basisprijs en de gemiddelde marktprijs in elke regio van de Gemeenschap. Door de geleidelijke samenvoeging van de regio's van de gemeenschappelijke marktordening — welke samenvoeging uiterlijk eind 1992 moet zijn voltooid — zal deze premie, waarbij alleen een onderscheid wordt gemaakt tussen vlees- en melkschappen, op den duur voor alle producenten in de hele Gemeenschap gelijk zijn.

Zowel in de marktordening als in het kader van het structuurbeleid zijn maatregelen vastgesteld om rekening te houden met de bijzondere situatie in deze gebieden. Zo wordt in probleemgebieden het volle bedrag van de premie toegekend voor de eerste 1 000 ooiën per schapenhouder, terwijl in andere gebieden alleen de eerste 500 schapen in aanmerking komen. Voorts is de Raad overeengekomen om in probleemgebieden vanaf 1991 jaarlijks een speciale premie van 4 ecu per ooi uit te keren om de gevolgen van het stabilisatiemechanisme voor producenten die voor de schapevleesproductie geen alternatief hebben enigszins te ondervangen. In het kader van het structuurbeleid komen producenten in bergstreken en probleemgebieden in aanmerking voor vergoedingen als compensatie voor permanente natuurlijke handicaps. De Commissie is akkoord gegaan met de door de Franse autoriteiten voorgestelde uitvoeringsregeling, als onderdeel waarvan de winterstallingspremie voor schapen voor 1989/1990 is opgetrokken. Deze premie ligt, afhankelijk van het gebied, 8 tot 15% hoger dan de premie van het voorgaande jaar.

Naast deze maatregelen verleent de Gemeenschap ook bijstand uit de Structuurfondsen om de economische bedrijvigheid in minder ontwikkelde plattelandsgebieden te diversifiëren.

Zowel het Baskenland als de Béarn (gedeeltelijk) komen in aanmerking voor bijstand uit de Structuurfondsen in het kader van doelstelling 5 b.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2053/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(5 september 1990)
(91/C 90/57)

Betreft: Gemeenschapshulp aan Guatemala

Welke hulpprojecten voor Guatemala worden door de Gemeenschap gesteund, met name ten behoeve van de vluchtelingen?

Hoe worden deze projecten tot nog toe beoordeeld?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie
(14 november 1990)

De Gemeenschap heeft, sinds er een democratisch verkozen regering in 1986 in Guatemala is aangetreden, veel hulp aan dit land verleend: alleen al de bilaterale hulp van de Gemeenschap (daarnaast is er ook het aandeel van Guatemala in regionale projecten) bedraagt sindsdien 50 miljoen ecu, die vooral is besteed aan projecten voor steun aan kleine boeren (drie projecten voor geïntegreerde ontwikkeling in la Boca Costa en het departement Solola voor een totale bijdrage van 26 miljoen ecu), voedselhulp (13 miljoen ecu) en hulp aan vluchtelingen en ontheemden (7 miljoen ecu).

Gezien de moeilijkheden waarmee het land vooral sinds 1989 te kampen heeft, kan de uitvoering van de projecten, die nog merendeels in uitvoering zijn, over het geheel genomen bevredigend worden geacht. Wat meer bepaald de hulp van de Gemeenschap voor vluchtelingen en ontheemden betreft, kan worden gesteld dat de Gemeenschap haar hulpverlening in de Middenamerikaanse landengte in het algemeen, en in Guatemala in het bijzonder, aanzienlijk heeft opgevoerd, overeenkomstig de toezeggingen die zijn gedaan tijdens de ministersvergaderingen Gemeenschap—Midden-Amerika („San José”) en in het kader van Cifeca, alsmede om van haar kant uitvoering te geven aan de in augustus 1987 in Esquipulas uitgesproken vredesverbintenissen.

Sinds 1987 zijn er voor Guatemala negen projecten voor in totaal 6,4 miljoen ecu goedgekeurd op grond van artikel 936 (zie bijgaande tabel):

- twee projecten (2,05 miljoen ecu) voor de vrijwillige repatriëring van Guatemalteekse vluchtelingen uit Mexico, georganiseerd door UNHCR in samenwerking met CEAR⁽¹⁾;
- één project voor de hervestiging van vluchtelingen en ontheemden in Huehuetenango (2,5 miljoen ecu), uit te voeren door het Ministerie van Ontwikkeling;
- zes projecten ten gunste van ontheemden en repatrianten, uit te voeren door Europese NGO's en betrekking hebbend op gezondheidszorg, onderwijs van kinderen en kleinveeteelt.

Een missie van de Financiële controle van de Commissie heeft eind juni 1990 de UNHCR/CEAR-projecten met betrekking tot de repatriëring van vluchtelingen uit Mexico onderzocht. Het desbetreffende verslag zal binnenkort beschikbaar zijn.

⁽¹⁾ Comisión especial de atención a los refugiados.

Voor Guatemala bestemde hulpprojecten om vluchtelingen en ontheemden de mogelijkheid te bieden in eigen behoeften te voorzien (artikel 9360)

Project	Benaming	Verplichtingen Gemeenschap (× 1 000 ecu)	Organisatie
87/1/AD	Gezondheidszorg en sanering van de wijk „El Mezquital”	290	MSF/FR
87/2/AD	Gezondheidszorg en onderwijs voor ontheemde weeskinderen in Quiche	300	ERM/FR
87/5/AR	Repatriëring en hervestiging van Guatemalteekse vluchtelingen	800	UNCHR/CEAR
88/7/RR	Verbetering hervestigingszones in het noorden van Huehuetenango	2 550	Mindes
88/8/RR	Bijstand voor de veeteelt en opleiding van veeteeltconsulenten	180	VSF/FR
88/17/RR	Programma voor gezondheidseducatie en preventieve gezondheidszorg ten behoeve van Guatemalteekse repatrianten en ontheemden in Ixcán	300	MdM/FR
88/18/RR	Repatriëring en hervestiging van Guatemalteekse repatrianten	1 250	UNHCR/CEAR
89/7/AD	De steun voor het schoolbezoek van ontheemde kinderen in Ixcán	280	ESF/FR
AC/RR/4/90	Ontwikkeling van de kleinveeteelt en opleiding van veeteeltconsulenten in Nenton en Barillas	450	VSF/FR
Totaal	9 projecten	6 400	
p. m.: 88/20/AR	Deelneming aan de voorbereiding van de conferentie over vluchtelingen in Midden-Amerika	600	UNHCR

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2068/90
van de heer Elmar Brok (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(5 september 1990)
(91/C 90/58)

Betreft: Overname van de Amerikaanse onderneming Rorer door Rhône Poulenc Santé

De overname van de Amerikaanse farmaceutische onderneming Rorer door Rhône Poulenc Santé doet vermoeden dat hier industriepolitieke gronden die niet met het communautaire recht in overeenstemming te brengen zijn een rol hebben gespeeld en nog spelen. De voorgenen sluiting van de produktiebedrijven van Rorer in Bielefeld en Eschwege die met veel succes en winstgevend werken, en de geplande verplaatsing van arbeidsplaatsen voornamelijk naar Frankrijk, bevestigen deze vermoedens.

1. In hoeverre is de Franse Staat bij de financiering van de koop geïnteresseerd? Is er sprake van borgtocht of een andere directe of indirecte invloed van de Franse Staat?
2. Hoe beoordeelt de Commissie de schriftelijke en mondelinge uitspraak van de bedrijfsleiding van

Rhône Poulenc Santé in Duitsland (Fa. Nattermann in Keulen) van 4 juli 1990 volgens welke men „diende te begrijpen dat bij de verwezenlijking van deze plannen (sluitingen van ondernemingen) niet alleen de bedrijfseconomische en algemeen economische overwegingen maar ook politieke gezichtspunten mede van invloed kunnen zijn”?

Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie
(15 november 1990)

1. Er is de Commissie niets bekend over de verlening van rechtstreekse of onrechtstreekse staatssteun of van garanties in verband met de overname van het Amerikaanse farmaceutische bedrijf Rorer door Rhône Poulenc Santé.

Bovendien wijst niets erop dat de Franse autoriteiten maatregelen zouden hebben genomen die in strijd zijn met de regels van het EEG-Verdrag, genoemd in artikel 90 van het Verdrag.

2. Het ligt niet op de weg van de Commissie commentaar te geven bij de verklaring van Rhône Poulenc Santé.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2078/90**van de heer Richard Simmonds (ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(17 september 1990)**(91/C 90/59)*

Betreft: Richtlijn van 1979 inzake het behoud van de vogelstand

Is de Commissie van plan de communautaire richtlijn inzake het behoud van de vogelstand te herzien om te waarborgen dat de in 1979 in deze richtlijn neergelegde doelstellingen door de Lid-Staten in acht zullen worden genomen?

Momenteel wordt in vele Lid-Staten zwaar de hand gelicht met de doelstellingen en voorstellen van deze richtlijn. Zal de Commissie nagaan welke Lid-Staten deze richtlijn overtreden en zal zij maatregelen treffen om de situatie te verbeteren?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(22 februari 1991)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op mondelinge vraag H-1298/90 van de heer Cassidy tijdens het vragenuur in de zittingsperiode van het Parlement van januari 1991 (*).

(* Handelingen van het Europese Parlement nr. 3-398 (januari 1991).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2084/90**van mevrouw Pauline Green (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(17 september 1990)**(91/C 90/60)*

Betreft: Werkgever en wettelijke aansprakelijkheid

Kan de Commissie mededelen of zij eventueel plannen heeft om de verzekeringsbepalingen bij uitwisselingsprogramma's inzake werkervaring en dergelijke te harmoniseren en, zo ja, wanneer?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(4 december 1990)

De Commissie is op dit moment niet van plan de nationale stelsels voor het door het geachte Parlementslid bedoelde geval te harmoniseren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2089/90**van de heer Madron Seligman (ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(17 september 1990)**(91/C 90/61)*

Betreft: Restitutie van een Griekse fiscale voorheffing

Een burger uit mijn kiesdistrict, marketingadviseur van beroep, had enkele jaren geleden beroepsactiviteiten verricht in Griekenland en zijn klanten hadden het honorarium terstond betaald. De Griekse fiscale autoriteiten hielden echter een fiscale voorheffing in, hoewel Griekenland met het Verenigd Koninkrijk een overeenkomst heeft gesloten ter voorkoming van dubbele belastingheffing.

Niet alleen hebben de Griekse autoriteiten nagelaten het verschuldigde bedrag terug te betalen aan de marketingadviseur — deze heeft mij trouwens meegedeeld dat vele anderen net als hij op terugbetaling wachten — maar zij hebben hem bovendien onlangs laten weten dat hij, wanneer zij ooit tot restitutie zouden overgaan, slechts het oorspronkelijke bedrag in drachmes zal ontvangen, zonder enige interestvergoeding of vergoeding voor de aanzienlijke koersdaling die de drachme ondertussen heeft ondergaan.

Indien de door bovengenoemde marketingadviseur vermelde feiten juist zijn, beantwoordt het gedrag van de Griekse fiscale autoriteiten niet aan de normen die van een Lid-Staat van de Gemeenschap mogen worden verwacht. Is de Commissie bereid stappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat overal in de Gemeenschap op fiscaal gebied zekere normen worden nageleefd?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(5 november 1990)

Het Verdrag ter voorkoming van dubbele belastingheffing en belastingontduiking op het gebied van de inkomstenbelasting, dat op 25 juni 1953 tussen het Verenigd Koninkrijk en Griekenland is gesloten, bepaalt onder welke voorwaarden een Brits onderdaan in Griekenland kan worden vrijgesteld van belasting op bedrijfsinkomsten.

De Commissie kan op basis van de door het geachte Parlementslid verstrekte gegevens niet uitmaken of de betrokken Britse onderdaan aan die voorwaarden voldeed.

In elk geval is de Commissie niet bevoegd tussenbeide te komen in verband met de toepassing van verdragen ter voorkoming van dubbele belastingheffing, tenzij er sprake is van een inbreuk op het Gemeenschapsrecht, hetgeen hier niet het geval lijkt te zijn. Eventuele geschillen over de toepassing van dergelijke verdragen moeten worden beslecht door de Staten die daarbij partij zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2113/90
van de heer Gijs de Vries (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 september 1990)
(91/C 90/62)

Betreft: Anti-trustovereenkomsten tussen de Verenigde Staten en Lid-Staten

Ten einde hun bedrijven te beschermen tegen de extraterritoriale toepassing door de Verenigde Staten van zijn anti-trustwetgeving hebben Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk in hun wetgeving zogenaamde „blocking statutes” opgenomen. De Bondsrepubliek Duitsland heeft in 1976 met de Verenigde Staten een bilaterale anti-trust-overeenkomst gesloten.

Sir Leon Brittan, vice-voorzitter van de Commissie, drong in een rede op 8 februari 1990 aan op de sluiting van een anti-trustovereenkomst tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten. Een dergelijke overeenkomst zou moeten voorzien in raadpleging, uitwisseling van niet-vertrouwelijke informatie, wederzijdse bijstand en maximale inspanningen om samen te werken bij het doen naleven van regels wanneer de beleidsmaatregelen parallel lopen en om geschillen op te lossen wanneer dat niet het geval is.

1. Is de Commissie het ermee eens dat een dergelijke overeenkomst een tweeledig doel zou dienen, namelijk vermindering van het gevaar van grote geschillen op gebied van handel en politiek tussen twee van de belangrijkste handelspartners in de wereld en vermindering van de rechtsonzekerheid die voortvloeit uit het bestaan binnen de Gemeenschap van twee „blocking statutes”, alsmede een overeenkomst tussen een Lid-Staat en de Verenigde Staten?
2. Wanneer is de Commissie voornemens een voorstel in te dienen voor een ontwerp-overeenkomst betreffende het beleid inzake de mededinging met de Verenigde Staten?

Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie
(14 november 1990)

De Commissie heeft voorbereidende werkzaamheden ondernomen ten behoeve van de aanvang van inleidende besprekingen ter vaststelling van de mogelijke omvang van de voorgenomen samenwerking met de anti-trust-autoriteiten van de Verenigde Staten. In dit stadium kan nog niet worden vooruitgelopen op de voltooiing van deze werkzaamheden.

Wat de mogelijke omvang van een dergelijke samenwerking betreft, is de tweeledige doelstelling van de Commissie in wezen, eventuele bevoegdheids- of belangenconflicten enerzijds te verminderen, en anderzijds een stelsel van onderlinge bijstand en uitwisseling van informatie in te voeren.

De eventueel daaruit voortvloeiende overeenkomst zou noch de „blocking statutes” in de Lid-Staten, noch de op hun initiatief gesloten bilaterale samenwerkingsovereenkomsten beïnvloeden. De Commissie moet in ieder geval,

bij de vaststelling van de draagwijdte van verbintenissen die zij eventueel aangaat, ermee rekening houden dat haar bevoegdheid op anti-trustgebied ten aanzien van ondernemingen in de Gemeenschap beperkt is tot de toepassing van de gemeenschappelijke mededingingsregels.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2115/90
van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(17 september 1990)
(91/C 90/63)

Betreft: Compensatie voor Westduitse wegvervoerders

Heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat Westduitse wegvervoerders sinds 1 juli financiële compensatie ontvangen voor de Strassenbenutzungsgebühr die niet is ingevoerd?

Acht de Commissie deze betaling:

1. niet concurrentieverstorend?
2. in overeenstemming met het voorlopig oordeel van het Hof van Justitie inzake de Strassenbenutzungsgebühr?
3. in overeenstemming met art. 76 van het EEG-Verdrag?

Zo de Commissie deze betaling aan de Westduitse vervoerders in strijd acht met de punten 1, 2 of 3, welke maatregelen denkt zij dan te nemen of heeft zij reeds genomen?

Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie
(20 december 1990)

Het is de Commissie bekend dat artikel 2 van de Duitse wet van 30 april 1990, dat betrekking heeft op de wijziging van de hoogte van de motorrijtuigenbelasting, niet is ingetrokken zoals gebeurd is met artikel 1, waarbij de „Strassenbenutzungsgebühr” werd ingevoerd.

De Commissie is van mening dat het de Lid-Staten vrijstaat om de hoogte van de belasting voor op hun grondgebied geregistreerde voertuigen te wijzigen. Zij betreurt het evenwel dat er op het gebied van de motorrijtuigenbelasting nog geen gemeenschappelijke regels zijn aangenomen en zij is zich zeer bewust van het gevaar dat de hoogte van de belastingen in de verschillende Lid-Staten nog sterker uiteen zal lopen.

De Commissie geeft derhalve grote prioriteit aan de belastingharmonisering in de sector van het wegvervoer en in dit verband spreekt zij haar voldoening uit over de conclusie van de Europese Raad dat er vóór eind 1990 op dit gebied aanzienlijke vooruitgang moet zijn geboekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2119/90van mevrouw **Christine Crawley (S)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(17 september 1990)

(91/C 90/64)

Betreeft: Bescherming van de waardigheid van mannen en vrouwen op het werk

Kan de Commissie mededelen op welke wijze zij gevolg zal geven aan de verzoeken die zijn neergelegd in de resolutie van de Raad van 29 mei 1990 over de waardigheid van mannen en vrouwen op het werk?

Hoe zal zij de in paragraaf 1 van hoofdstuk III van deze resolutie genoemde groepen van personen en instanties voorlichten over en bewustmaken van het feit dat niet-eerbiediging van deze conceptie, in bepaalde omstandigheden, strijdig kan zijn met het beginsel van gelijke behandeling in de zin van de artikelen 3, 4 en 5 van Richtlijn 76/207/EEG (1)?

Welk resultaat denkt de Commissie te bereiken met een gedragscode als bedoeld in lid 2 van hoofdstuk III van de resolutie? Is zij ook niet van oordeel dat er in enigerlei vorm van sancties moet worden voorzien? Denkt zij dan ook niet dat het beter zou zijn geweest een voorstel voor een richtlijn in te dienen en zou het, hiervan uitgaande, geen aanbeveling verdienen om op korte termijn een voorstel voor een richtlijn op grond van artikel 118 A van het Verdrag uit te werken?

(1) PB nr. L 39 van 14. 2. 1976, blz. 20.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(29 november 1990)

De Commissie is vastbesloten gevolg te geven aan de verzoeken die zijn neergelegd in de resolutie van 29 mei 1990 betreffende de bescherming van de waardigheid van vrouwen en mannen op het werk. Zij heeft daartoe een begin gemaakt met de voorbereiding van een Gedragscode, waarover de sociale partners, na overleg met de Lid-Staten en de nationale instanties voor gelijke kansen, zullen worden geraadpleegd. Zoals gevraagd in de resolutie zal deze gedragscode een richtsnoer vormen voor het opzetten en voortzetten van positieve maatregelen die erop gericht zijn een werkklimaat te scheppen waarin vrouwen en mannen elkaars waardigheid eerbiedigen. De code zal, aan de hand van voorbeelden en de beste methodes die er in de Lid-Staten bestaan, vóór 1 juli 1991 worden opgesteld.

De Commissie zal zich er eveneens verder voor beijveren om de bevolking voor te lichten over de problemen voortvloeiend uit seksuele intimidatie op het werk, over het belang van het beschermen van de waardigheid van vrouwen en mannen op het werk en over het feit dat, in bepaalde omstandigheden, het niet in acht nemen van de in de resolutie uiteengezette basisgedachte in strijd zou kunnen zijn met het beginsel van gelijke behandeling als bedoeld in artikel 5 van Richtlijn 76/207/EEG. Nog maar onlangs heeft de Commissie over deze aangelegenheid

haar deskundigenverslag gepubliceerd (1), dat ertoe heeft bijgedragen om in tal van Lid-Staten het bewustzijn te vergroten ten aanzien van de problemen voortvloeiend uit seksuele intimidatie op het werk. Ook verschaft zij de werkgever praktische informatie over seksuele intimidatie, onder meer in haar gids voor positieve actie van 1988, en verleende zij financiële steun voor nationale conferenties en de publicatie van brochures over het onderwerp. De Commissie zal voortgaan met het financieel ondersteunen van dit soort nuttige voorlichtingsinitiatieven en ook ligt het, uiteraard, in haar voornemen om volgend jaar met behulp van een grootscheepse publiciteitscampagne de Gedragscode te lanceren en hiermee de bewustwording ten aanzien van deze problematiek nog verder te vergroten.

De Commissie is van oordeel dat de opstelling van een Gedragscode de verwezenlijking van een aantal wezenlijke doelstellingen ten goede zal komen. In de Code zal een omschrijving worden gegeven van het begrip seksuele intimidatie, die er geen onduidelijkheid over laat bestaan dat ongewenst gedrag van seksuele aard of ander gedrag op grond van geslacht, ook van de kant van superieuren en collega's, dat afbreuk doet aan de waardigheid van vrouwen en mannen op het werk, onaanvaardbaar is en, in sommige omstandigheden, in strijd kan zijn met het beginsel van gelijke behandeling in de zin van artikel 5 van Richtlijn 76/207/EEG. De Code zal er mede voor zorgen dat het probleem doeltreffend wordt aangepakt op nationaal vlak en ook zal hij praktische informatie verschaffen over de wijze waarop het best met het probleem kan worden omgegaan. De Code zal er verder toe bijdragen om de slachtoffers meer bewust te maken en hen doen inzien dat zij ongewenst gedrag van seksuele aard of ander gedrag dat afbreuk doet aan hun waardigheid, niet langer moeten tolereren.

Wat betreft het gedeelte van de vraag of er dienaangaande geen richtlijn zou moeten komen, is de Commissie van oordeel dat seksuele intimidatie en ander gedrag dat afbreuk doet aan de waardigheid van vrouwen op het werk in sommige omstandigheden reeds in strijd kan zijn met het door de richtlijn inzake gelijke behandeling gewaarborgde gelijkheidsbeginsel.

(1) The dignity of women in the workplace: The problem of sexual harassment in the Member States of the European Communities. Verslag door Michael Rubenstein (COM V/412/1/87).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2125/90van de heer **Ernest Glinne (S)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(27 september 1990)

(91/C 90/65)

Betreeft: Verplichte deelneming aan patrouilles voor „zelfverdediging” in Guatemala

Artikel 34 van de Guatemalteekse grondwet van 1985, die nog steeds van kracht is, bepaalt: „Niemand kan worden verplicht lid te worden of te zijn van een groep of vereniging die met het oog op zelfverdediging of voor een

soortgelijk doel is opgericht". Men kan echter vaststellen dat deze grondwettelijke bepaling, die op de reguliere troepen niet van toepassing is, nog steeds op illegale wijze wordt geschonden om boeren te dwingen „dienst te nemen" in „patrouilles voor civiele zelfverdediging" waarvan de dienstverrichtingen overdag en des nachts niet worden beloond. Deze dwangmaatregelen beroven de boeren van een dagloon van 1,50 à 3 quetzal (in juli jl. gelijk aan 0,40 à 0,80 US-dollar), houden geen rekening met geldelijke compensatie van nachtwerk, doen hen des te meer honger lijden door de vermindering van hun inkomen en — vooral — maakt hen huns ondanks tot suppletietroepen voor de reguliere strijdkrachten. Bij de nadering van de presidentsverkiezingen valt op te merken dat het leger nu deze patrouilles gebruikt voor demonstraties tot in de stedelijke agglomeraties, terwijl de democratische oppositie manifestaties op touw zet om te eisen dat de dienstneming in de patrouilles daadwerkelijk en uitsluitend op vrijwillige basis berust, zulks in overeenstemming met het bepaalde in de grondwet. Het is veelbetekend dat ongeveer twee maanden geleden een vreedzame demonstratie voor de rechten van de mens te Chichicastenango „in evenwicht is gebracht" door op bevel van de strijdkrachten optredende „patrouilleurs".

Ik zou dan ook het standpunt van de Commissie ten aanzien van de volgende vragen willen kennen:

1. Is het niet nodig dringend stappen te ondernemen om, overeenkomstig de letter van de Grondwet, op het platteland en in de steden van Guatemala de ontbinding van deze — suppletietroepen vormende — gedwongen patrouilles te verkrijgen?
2. Is het niet nodig om, nu men de plaatselijke sociale oorzaken van het in 1954 ontstane conflict tussen Oost en West begint te erkennen en nu bepaalde besprekingen op gang komen tussen de vertegenwoordigers van het officiële geweld en die van het tegengeweld, ervoor te zorgen dat de voedselhulp en de andere steunmaatregelen van de Gemeenschap door de werkelijke machthebbers in Guatemala, namelijk de strijdkrachten, de doodseskaders en de staatspolitie, niet worden gebruikt om de hergroepering in „beschermde dorpen", de vervulling van met de grondwet strijdige verplichte diensten en de niet-inachteming van — onder meer — de artikelen 33, 34, 35, 44, 46, 69 en 102 van de Guatemalteekse Grondwet met geweld op te leggen?
3. Zouden de initiatieven die tot het verval van de „comités tot verdediging van de revolutie" en tot de organisatie van vrije verkiezingen met internationale waarnemers in Nicaragua hebben bijgedragen, niet kunnen worden hernieuwd in verband met de gang van zaken en bij de nadering van een belangrijke verkiezing in Guatemala?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(14 november 1990)

In de afgelopen maanden hebben de Gemeenschap en de Lid-Staten, evenals andere landen en organisaties, de toename van het geweld in Guatemala herhaaldelijk veroordeeld.

Het zou zeker wenselijk zijn om het internationale protest tegen de schending van de mensenrechten in dit land, waarvan de gedwongen rekrutering van boeren voor civiele patrouilles slechts een van de vele voorbeelden is, nog te intensiveren.

Wel moet echter worden ingezien dat de zeer complexe situatie in Guatemala, waar het vooruitzicht van op handen zijnde verkiezingen het vermogen van de regering om zich te verzetten tegen het optreden van extremistische krachten nog verkleint, niet kan worden vergeleken met de situatie in Nicaragua.

De communautaire hulp aan Guatemala, die voornamelijk is bestemd voor groepen landloze boeren in het kader van landbouwhervormingsprojecten en voor vluchtelingen en ontheemden, heeft ten doel de noodlijdende bevolking te helpen en zeker niet machtsuitoefening over de bevolking door de civiele en militaire autoriteiten in de hand te werken.

De hulp voorziet in naar behoren geïdentificeerde behoeften en de gefinancierde projecten worden volgens de gebruikelijke regels van de Gemeenschap, die de financiële en administratieve autonomie van de acties garanderen, ten uitvoer gelegd en gevolgd. Voorts worden verscheidene van de projecten in samenwerking met internationale organisaties, zoals de UNHCR, het Wereldvoedselprogramma of Europese en plaatselijke NGO's, ten uitvoer gelegd.

Wanneer er gevaar bestaat dat communautaire fondsen worden misbruikt, treft de Commissie onmiddellijk de nodige maatregelen voor het instellen van een boekhoudkundig onderzoek — zoals zulks geschiedde in het geval van een van de vluchtelingenprojecten — en voor het eventueel trekken van de nodige conclusies.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2128/90

van de heer Peter Crampton (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 90/66)

Betref: Compensatie voor agrarische werknemers

Kan de Commissie mededelen waarom ten gevolge van het communautaire beleid, in casu het gemeenschappelijk landbouwbeleid, werkloos geworden agrarische werknemers geen compensatie krijgen zoals werknemers in de steenkool-, ijzer- en staalindustrie, toen zij wegens produktievermindering in de Gemeenschap geen werk meer hadden. Onder „agrarische werknemer" zij te verstaan een loontrekker van een boer of landeigenaar, maar niet de boer zelf. Verlaging van de communautaire melkquota en het bezuinigingsbeleid leidden tot compensatie voor de boeren en werkloosheid voor de werknemers, maar geen compensatie voor de werknemers, afgezien van de basis-

werkloosheidsuitkering van de overheid. Vindt de Commissie dit billijk?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**
(15 november 1990)

De Commissie is er zich wel van bewust dat maatregelen om de productie te beperken van invloed kunnen zijn op de situatie van de werknemers in de landbouw.

De in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid goedgekeurde Raadsverordeningen bevatten geen specifieke maatregelen voor agrarische werknemers of personeel van bedrijven die landbouwproducten verwerken. De Gemeenschap is namelijk, gezien haar beperkte financiële middelen, niet in staat al deze zaken rechtstreeks aan te pakken. Derhalve zijn hoofdzakelijk de Lid-Staten verantwoordelijk voor sociale regelingen op dit gebied. In hoeverre in de landbouw werkzame personen kunnen profiteren van de stelsels van sociale zekerheid verschilt naar gelang van de Lid-Staat want de Gemeenschap heeft op dit gebied geen wetgeving.

Het heeft weinig zin vergelijkingen te maken met de staalindustrie, waar de herstructurering vergezeld gaat van een communautaire regeling. Voor de staalindustrie geldt namelijk een afzonderlijk verdrag, en artikel 56 daarvan geeft de Gemeenschap de mogelijkheid steun te verlenen voor sociale maatregelen bij herstructurering.

De staalindustrie wordt gekenmerkt door een aantal specifieke factoren:

- concentratie in enkele gebieden waar deze industrie de pijler vormt van de economie;
- zeer gespecialiseerde werknemers;
- een hoog werkloosheidscijfer als gevolg van de herstructurering.

Om deze redenen neemt de Gemeenschap (in het kader van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal) specifieke maatregelen om de sociale gevolgen van het herstructureringsproces dat momenteel in de Europese staalindustrie plaatsvindt, aan te pakken.

Voor andere noodlijdende industrieën (textiel, scheepsbouw) en voor de landbouw ligt de situatie anders. Het EEG-Verdrag biedt geen ruimte voor specifieke sociale maatregelen. Wel kan voor deze sectoren bijstand uit het Regionaal en het Sociaal Fonds worden verleend, voor omschakeling en omscholing van werklozen. Werknemers in de landbouw kunnen in aanmerking komen voor dit soort steun, mits zij bereid zijn zich te laten omscholen en over te schakelen op een ander beroep.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2132/90
van de heer Gijs de Vries (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(27 september 1990)
(91/C 90/67)

Betreft: Rechtspositie van inwoners van Hong-Kong en Macao

1. Genieten inwoners van Hong-Kong en Macao momenteel dezelfde rechten en voorrechten als (andere) burgers van Lid-Staten, daarbij met name gelet op de Verordeningen (EEG) nr. 1612/68⁽¹⁾ en (EEG) nr. 1408/71⁽²⁾?
2. Zal hierin verandering komen na de overgang van Hong-Kong en Macao naar China in respectievelijk 1997 en 1999⁽³⁾?

⁽¹⁾ PB nr. L 257 van 19. 10. 1968, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. L 149 van 5. 7. 1971, blz. 2.

⁽³⁾ Beweerd wordt dat Portugal „EEG-paspoorten” die geldig zijn na 1999, verstrekt aan Chinezen uit Macao. Zie artikel van Woodrow Wyatt, „Spread the safety net”, The Times, 31. 1. 1989.

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(30 oktober 1990)

Alle onderdanen van een Lid-Staat kunnen van de rechten en voorrechten genieten die zijn bepaald in de verordeningen van de Gemeenschap, zoals de Verordeningen (EEG) nr. 1612/68 en (EEG) nr. 1408/71.

Dit geldt tevens voor Portugese onderdanen afkomstig uit Macao. Volgens de Portugese wet met betrekking tot de Portugese nationaliteit, die van toepassing is op het grondgebied van Macao sinds 21 november 1981, kan een ieder die vóór 3 oktober 1981 in Macao is geboren (deze datum komt voort uit de instelling van diplomatieke betrekkingen tussen Peking en Lissabon), de Portugese nationaliteit verkrijgen op voorwaarde dat de daarvoor vereiste registratieprocedure naar behoren is voltooid.

Voor onderdanen van Hong-Kong geldt dat zij niet vallen onder de Verklaring van de Regering van het Verenigd Koninkrijk inzake de definitie van het begrip „onderdanen” in verband met de toepassing van het EEG-Verdrag, die werd opgesteld ten tijde van de ondertekening van het Toetredingsverdrag en die werd vervangen door een Nieuwe Verklaring⁽¹⁾ met het oog op de inwerkingtreding van de British Nationality Act 1981. De onderdanen van Hong-Kong kunnen met andere woorden momenteel geen aanspraak maken op het Gemeenschapsrecht. Hierin zal na 1997 geen wijziging komen.

Onder de British Nationality (Hong-Kong) Act 1990, vastgesteld op 26 juli 1990, zullen 50 000 personen, te zamen met hun echtgenoten en minderjarige kinderen worden ingeschreven als Britse onderdanen. Zij zullen dezelfde rechten en voorrechten genieten als andere

Britse onderdanen en vallen daarom onder de Verordeningen (EEG) nr. 1612/68 en (EEG) nr. 1408/71.

(¹) PB nr. C 23 van 28. 1. 1983.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2143/90
van mevrouw Raymonde Dury (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(27 september 1990)
 (91/C 90/68)

Betreft: Gebruikmaking van de door de Verenigde Naties ingevoerde ontwikkelingsindicator

In het kader van het ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties is onlangs een nieuw instrument in het leven geroepen ter beoordeling van de behoeften en de vorderingen op het terrein van de groei in een land. Deze ontwikkelingsindicator omvat niet-monetaire waarden zoals de levensverwachting, het scholingsniveau, enz.

Is de Commissie van mening dat deze indicator een bruikbaar instrument vormt dat zinvol gebruikt zou kunnen worden bij de formulering en de tenuitvoerlegging van het samenwerkingsbeleid van de Gemeenschap? Zo ja, is zij voornemens daarvan gebruik te maken?

Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie
(5 november 1990)

De door de organen van de Verenigde Naties in het leven geroepen nieuwe indicator van de menselijke ontwikkeling heeft alle aandacht van de Commissie. Het is duidelijk dat macro-economische en financiële indicatoren alleen niet bij machte zijn de sociaal-economische situaties in al hun complexiteit weer te geven. Hoe relevant zij ook zijn, zij mogen niet al te sterk de overhand krijgen over andere, sociale en culturele, prioriteiten, wier invloed op economische kwesties niet meer behoeft te worden aangetoond.

Deze nieuwe indicator zou dan ook moeten dienen om onze analyses aan te vullen en te verrijken in de wetenschap dat dit instrument, evenals alle andere statistische instrumenten, met onderscheidingsvermogen moet worden gebruikt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2147/90
van mevrouw Christine Crawley (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(27 september 1990)
 (91/C 90/69)

Betreft: Ierse taal

Hoe reageert de Commissie op de bezorgdheid die tal van Europese burgers hebben uitgesproken over het feit dat

de Ierse taal (een Verdragstaal van de Europese Gemeenschappen en opgenomen in het Lingua-programma) momenteel niet voorkomt op de lijst van talen die de Britse Regering heeft opgesteld met het oog op het nationale leerplan?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(11 december 1990)

De keuze van de talen die worden opgenomen in het leerplan van het onderwijs, valt uitsluitend onder de bevoegdheid van de betrokken Lid-Staat, maar de Commissie is vanzelfsprekend voorstander van het scheppen van meer mogelijkheden voor het aanleren van alle talen van de Gemeenschap.

Zoals het geachte Parlementslid zelf opmerkt is de Ierse taal opgenomen in het Lingua-programma.

Wat de kinderen van Ierse migranten betreft, dienen de Lid-Staten uit hoofde van Richtlijn 77/486/EEG van de Raad (¹) de nodige maatregelen te treffen om het onderwijs van de moedertaal en de cultuur van het land van oorsprong voor deze kinderen te bevorderen.

(¹) PB nr. L 199 van 5. 8. 1977.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2152/90
van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(27 september 1990)
 (91/C 90/70)

Betreft: Vervoer over de weg van pleziervaartuigen

De Europese markt voor plezierboten brengt tegenwoordig met zich mee dat schepen die in een Lid-Staat zijn gebouwd over de weg worden vervoerd.

Bij uitzonderlijk vervoer van schepen met een lengte van meer dan negen meter bestaan er tal van beperkingen die nadelig zijn voor de fabrikanten:

- wegens de afmetingen moeten in bepaalde gebieden romp en mast apart worden vervoerd,
- de procedures voor het verkrijgen van vergunningen zijn zeer ingewikkeld,
- het gebruik van de autosnelwegen is niet overal toegestaan.

Heeft de Commissie het voornemen de voorschriften voor het uitzonderlijk vervoer op Europees vlak te harmoniseren om een einde te maken aan de moeilijkheden die de botenbouwers momenteel ondervinden?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(9 november 1990)

De Commissie is zich bewust van de problemen van het uitzonderlijk vervoer in Europa die hun oorzaak vinden in verschillende administratieve procedures en regelingen.

Omdat uitzonderlijk vervoer vanwege zijn effect op de verkeersveiligheid en de infrastructuur moet worden gecontroleerd door autoriteiten die de plaatselijke omstandigheden kennen, is het moeilijk om een volledig geharmoniseerde procedure op te stellen.

Niettemin is de Commissie besprekingen begonnen in een groep van deskundigen op regeringsniveau voor vereenvoudiging en stroomlijning van de procedures en voor overeenstemming over gemeenschappelijke definities van uitzonderlijk vervoer.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2154/90

van mevrouw Marijke Van Hemeldonck (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 90/71)

Betreft: Veiligheid van fietsers, verplichte fietshelmen

Elk jaar komen honderden fietsers om het leven bij verkeersongevallen in de Gemeenschap. Een groot deel van hen zijn jonge kinderen. Deze „zwakke weggebruikers” worden te weinig beschermd.

Is de Commissie van zins maatregelen uit te werken om de veiligheid van fietsers te bevorderen?

Is de Commissie van zins om, naar Brits voorbeeld en in het belang van de fietsers zelf, het dragen van fietshelmen verplicht te stellen?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(23 november 1990)

1. De Commissie is, evenals het geachte Parlementslid, zeer verontrust over het aantal slachtoffers onder jonge fietsers.

2. Verplichtstelling van het gebruik van helmen voor fietsers zou het aantal slachtoffers kunnen verminderen. In landen waar fietsen veeleer een belangrijke wijze van transport dan een vrijetijdsactiviteit is, zouden daardoor

echter miljoenen fietsers gedwongen worden tot de aankoop en het gebruik van helmen.

3. Gezien het feit dat een dergelijke ingrijpende wettelijke regeling goed moet worden voorbereid, wil zij kans van slagen hebben en indachtig de eerste experimenten en campagnes in enkele Lid-Statens geeft de Commissie er de voorkeur aan eerst de ervaringen op plaatselijk en nationaal niveau te bestuderen alvorens initiatieven te nemen voor wetgeving op Gemeenschapsniveau.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2166/90

van Sir James Scott-Hopkins (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 90/72)

Betreft: Ontwerp-richtlijn inzake de aanpassing van de arbeidsduur

Is de Commissie van mening dat de in de ontwerp-richtlijn inzake de aanpassing van de arbeidsduur voorgestelde bepalingen inzake onder andere de maximale arbeidstijd, rusttijden en weekeindwerk voldoende waarborgen bieden ten aanzien van de werktijden van winkelpersoneel?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(15 november 1990)

In de voorgestelde richtlijn betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (*) zijn dagelijkse en wekelijkse minimumrusttijden voorzien. Ook is bepaald dat per etmaal de normale arbeidstijd voor nachtarbeiders gemiddeld niet meer dan acht uur mag bedragen.

Het voorstel is van toepassing op alle werknemers in de particuliere of openbare sector, zoals omschreven in de Kaderrichtlijn 89/391/EEG betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk (*). Het geldt derhalve ook voor het winkelpersoneel.

Van de bepalingen inzake rusttijden en nachtarbeid kan worden afgeweken, onder meer daar waar de seizoensafhankelijke aard van de verrichte arbeid of de bijzonderheden die eigen zijn aan bepaalde werkzaamheden of uitzonderlijke, in de tijd beperkte situaties met de genoemde bepalingen in strijd zijn. Afwijkingen kunnen ook langs contractuele weg worden toegestaan. In die gevallen moeten ter compensatie gelijkwaardige rusttijden worden geboden binnen een referentieperiode die niet langer dan zes maanden mag duren.

De Commissie is van oordeel dat werknemers werkzaam in de detailhandel voldoende door deze bepalingen zullen worden beschermd.

(¹) PB nr. C 254 van 9. 10. 1990.

(²) PB nr. L 183 van 29. 6. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2168/90

van de heer Jean-Claude Pasty (RDE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 90/73)

Betreft: Uitbreiding van de varkenspestepidemie in België

Is de Commissie, nu er onlangs nieuwe besmettingshaarden van de varkenspest in België zijn ontdekt, niet van mening dat zij het verbod op de export van varkensvlees uit België te vroegtijdig heeft opgeheven en zo het gevaar heeft gecreëerd dat deze epidemie zich uitbreidt naar andere Lid-Statens?

De veterinaire autoriteiten in België en Frankrijk hebben immers niet voldoende tijd gekregen om de door de situatie vereiste extra gezondheidscontroles uit te voeren.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij denkt te nemen om elk risico van uitbreiding van de epidemie uit te sluiten?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(19 december 1990)

De Commissie heeft tijdens de klassieke-varkenspestepidemie in België de ontwikkeling van de ziekte steeds nauwgezet gevolgd. De voorwaarden voor de uitvoer van vers varkensvlees werden vastgesteld in het licht van de situatie van de ziekte. De voorwaarden voor de handel vanuit de getroffen gebieden werden gedurende de periode maart-september 1990 zeven keer aangepast bij besluit van de Commissie. Op alle voorstellen voor besluiten werd positief gereageerd door het Permanent Veterinair Comité. Naarmate de situatie verbeterde werden de handelsbeperkingen opgeheven en de Commissie is van mening dat de verbodsbepalingen op de uitvoer van vers varkensvlees in geen enkel fase te vroeg werden opgeheven.

De strategie tot beheersing en uitvoering van de klassieke varkenspest in de Gemeenschap omvat uitroeiingsmaatregelen, in combinatie met restricties op het vervoer van levende varkens, vers varkensvlees en bepaalde varkensvleesprodukten in de besmette gebieden. De Commissie is van oordeel dat opruiming van besmettingshaarden, opsporing van contacthaarden en vervoersrestricties de aangewezen middelen zijn om uitbreiding van de ziekte te voorkomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2169/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 90/74)

Betreft: Vertegenwoordiging van de Gemeenschap in de bezette Palestijnse gebieden

Na het bezoek van de „troika” aan Israël — tijdens welk bezoek de Regering in Tel Aviv is medegedeeld dat de Gemeenschap voornemens is een vertegenwoordiger aan te wijzen voor de bezette Palestijnse gebieden — heeft de Europese Raad van Dublin op 25 en 26 juli 1990 de Commissie verzocht nauwkeurig na te gaan hoe deze vertegenwoordiging zou moeten functioneren.

Kan de Commissie mededelen hoe ver zij gevorderd is bij de voorbereiding van dit besluit?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(21 december 1990)

De Commissie is met het oog op vervulling van de haar door de Europese Raad van Dublin opgelegde taak doende de precieze modaliteiten van haar vertegenwoordiging in de bezette gebieden te bestuderen. Verschillende mogelijkheden die de openlijk door de Gemeenschap ten aanzien van de bezette gebieden beleden beginselen respecteren worden thans bestudeerd om alle juridische en praktische implicaties van een besluit te bezien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2177/90

van de heer Hans-Gert Poettering (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 90/75)

Betreft: Recht van vereniging in de strijdkrachten

Op 12 april 1984 heeft het Parlement een resolutie aangenomen over het recht van vereniging in de strijdkrachten, waarbij „alle in de Europese Gemeenschap verenigde landen werden opgeroepen hun soldaten in vredetijd het recht te verlenen om ter bescherming van hun sociale belangen vakverenigingen op te richten, zich hierbij aan te sluiten en daarin een actieve rol te spelen” en „gepleit werd voor harmonisatie van de nationale wettelijke bepalingen”.

Deze resolutie van het Parlement is gebaseerd op de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Europees Sociaal Handvest.

1. Hoe staat de Commissie tegenover deze kwestie?
2. Kan de Commissie per land de stand aangeven van de vrijheid van vereniging in de strijdkrachten van de Lid-Staten?
3. Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij denkt te nemen om te komen tot de door het Parlement gewenste harmonisatie van de wetgeving?

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**

(11 december 1990)

1. In paragraaf 11 van het Gemeenschapshandvest van de sociale grondrechten van de werkenden wordt het recht erkend van werkgevers en werkenden van de Gemeenschap „zich vrij te verenigen met het oog op de oprichting van beroepsorganisaties en vakbondsorganisaties naar keuze, ter behartiging van hun economische en sociale belangen”.

In paragraaf 14 van dit Handvest is voorts bepaald dat „op grond van de interne rechtsorde van de Lid-Staten wordt bepaald onder welke voorwaarden en in hoeverre (het) in punt 11 genoemde (recht) van toepassing (is) op de strijdkrachten . . .”.

In haar sociaal actieprogramma heeft de Commissie opgemerkt dat „het recht op vrijheid van vereniging . . . in alle Lid-Staten van de Gemeenschap bestaat” en wijst zij erop dat „het ontwerp-handvest een aantal fundamentele beginselen omvat (bij voorbeeld stakingsrecht), waarvan de tenuitvoerlegging onder de verantwoordelijkheid van de Lid-Staten moet blijven vallen, in samenhang met hun nationale tradities en hun nationaal beleid”.

2. De Commissie beschikt niet over informatie die haar in staat stelt voor elke Lid-Staat aan te geven hoe de stand van zaken is met betrekking tot het recht op vereniging in de strijdkrachten.

Op grond van de in punt 1 vermelde redenen is de Commissie niet voornemens communautaire maatregelen te nemen ter harmonisatie van de nationale wetgevingen op dit gebied.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2193/90

van mevrouw Christine Crawley (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 90/76)

Betreft: BTW en liefdadigheidsinstellingen

Ongetwijfeld weet de Commissie dat haar voorstellen voor harmonisatie van de belastingen in de Gemeenschap de liefdadigheidsinstellingen grote zorgen baren.

In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1048/89⁽¹⁾ heeft de commissaris geenszins de zorgen van de liefdadigheidsinstellingen in het Verenigd Koninkrijk weggenomen, maar de zaak eerder in nog meer nevelen gehuld.

Volgens de commissaris „(zou) de handhaving van het nultarief voor de Lid-Staten die dat wensen, (. . .) eventueel (. . .) kunnen worden toegestaan voor een zeer beperkt aantal producten (. . .)”.

Is de Commissie bereid de woorden „zou eventueel kunnen” nader toe te lichten, of is hier slechts sprake van terughoudendheid, en mede te delen of zij onder „een zeer beperkt aantal” een aantal van één, drie, tien, honderd of meer verstaat?

⁽¹⁾ PB nr. C 207 van 20. 8. 1990, blz. 6.

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(13 november 1990)

In haar mededeling van 14 juni 1989⁽¹⁾ heeft de Commissie zich bereid verklaard een soepele houding aan te nemen ten aanzien van het vraagstuk van het nultarief, zolang maar bepaalde principes als richtsnoer in acht worden genomen. Deze principes zijn uiteengezet in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 1048/89, waarnaar het geachte Parlementslid verwijst.

Het vraagstuk van de toekomst van het nultarief ligt nog ter discussie in de Raad. De Commissie acht het niet raadzaam voorbarig grenzen te stellen aan het aantal gevallen waarin een nultarief zou kunnen worden toegestaan.

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 260.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2200/90

van mevrouw Mary Banotti (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 90/77)

Betreft: Europese nieuwszender

Kan de Commissie mededelen, gezien de grote invloed tijdens de huidige crisis in het Midden-Oosten van de in de Verenigde Staten gestationeerde CNN-nieuwszender, of zij plannen heeft om een begin te maken met een Euro-nieuwszender?

**Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie**

(3 december 1990)

De Commissie heeft geen plannen om een begin te maken met een Euro-nieuwszender.

Wel heeft de Commissie bij tal van gelegenheden, en met name op de „Assises européennes de l'audiovisuel”, die afgelopen jaar te Parijs werden georganiseerd, blijk gegeven van haar belangstelling voor de totstandbrenging en distributie van een werkelijk Europees nieuwsprogramma, zoals het onder auspiciën van de Europese Radio-Unie geconcipeerde en ontwikkelde Euronews-project.

Projecten zoals „Euronews”, die zijn gericht op het creëren van een speciaal nieuwsprogramma, dat in ten minste vijf talen via de satelliet zou worden uitgezonden naar kijkers overal in Europa, zou een belangrijk nieuw middel worden voor de ontwikkeling van de Europese identiteit.

De Commissie zou kunnen overwegen om dit soort projecten te steunen via de haar ter beschikking staande middelen, zoals het nieuwe Media-programma wanneer dit zal zijn goedgekeurd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2255/90

van de heer Marco Pannella (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 oktober 1990)

(91/C 90/78)

Betreft: Gevolgen van nationale en communautaire steunmaatregelen voor achtergebleven streken van Italië

Er zij op gewezen dat:

1. de directe steunmaatregelen van de Gemeenschap voor de achtergebleven streken twee verschillende gevolgen hebben gehad: in een aantal geografische gebieden hebben de maatregelen niet geleid tot voldoende ontwikkeling van de nodige sociaal-economische structuren; in andere gebieden zijn ze er wel in geslaagd om de voorwaarden voor integratie in een echte markteconomie tot stand te brengen;
2. in het eerste geval de steunmaatregelen van de Gemeenschap en van de Lid-Staten in de praktijk uitgelopen zijn op een bijstandspolitiek met de concurrentievervalsing die daar het gevolg van is; maar in het tweede geval hebben ze een ondersteunende structuur voor de latere economische ontwikkeling in het leven geroepen, zoals bij voorbeeld nu in de Abruzzes.

Meent de Commissie niet dat het van belang is om de vorm van de steunmaatregelen te herzien ten voordele van de geografische gebieden die de mogelijkheid niet hebben kunnen of weten te benutten om de doelstellingen te bereiken die voor regionale steunmaatregelen naar de letter en naar de geest vastgelegd zijn in de Verdragen, en van de andere kant, dat het geboden is om de steunmaatregelen te handhaven in gebieden die, zoals een groot gedeelte van de Abruzzes, hun ontwikkelingspeil wel hebben zien stijgen, maar nog niet aan de Europese normen voldoen en het bereikte niveau nog niet hebben weten te stabiliseren?

Antwoord van de heer Millan namens de Commissie

(7 december 1990)

In het kader van de hervorming van de Structuurfondsen heeft de Commissie in 1989 de communautaire bestekken aangenomen voor de achtergebleven regio's die vallen onder doelstelling 1.

In deze communautaire plannen zijn de hoofdlijnen vastgelegd voor de economische ontwikkeling van de betrokken regio en is aangegeven hoe daarvoor steun zal worden gegeven. De plannen zijn vastgesteld in samenwerking tussen de nationale en regionale autoriteiten, met inaanmerkingneming van de specifieke situatie van elke betrokken regio. Aangezien deze prioriteiten en de wijze van steunverlening pas recent zijn vastgesteld, vindt de Commissie het niet opportuun om deze reeds thans te herzien.

Meer in het bijzonder wat de Abruzzes betreft, wordt erop gewezen dat deze regio voorkomt in de lijst van regio's van doelstelling 1, die door de Raad is goedgekeurd en als bijlage bij Verordening (EEG) nr. 2052/88 is vastgesteld. Deze lijst geldt tot en met 1993.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2260/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 oktober 1990)

(91/C 90/79)

Betreft: Vrijtijdsbesteding van Europese burgers

1. Is de Commissie het er met mij over eens dat de vrijetijdsindustrie zal groeien naarmate de Europese burgers over meer vrije tijd beschikken, en dat de Gemeenschap belang heeft bij een geleidelijke ontwikkeling van deze industrie?
2. Deelt de Commissie mijn mening dat ook de lotto en de activiteiten van de boekmakers en dergelijke moeten worden beschouwd als een dienstverlening in het kader van de vrijetijdsindustrie waarvan sprake in punt 1?
3. Hoe staat het met de totstandbrenging van een echte interne markt op dat gebied?
4. Hebben de diverse in punt 2 bedoelde ondernemers in alle Lid-Staten vrije toegang tot de markt en, indien niet, welke stappen heeft de Commissie dan tegen bepaalde Lid-Staten genomen?
5. Als de Commissie het in punt 2 geformuleerde standpunt afwijst, hoe kunnen dan de daar vermelde activiteiten in de economische bedrijvigheid worden ingepast, en welke ontwikkelingskansen ziet de Commissie voor deze sector?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(20 november 1990)

De Commissie is van mening dat activiteiten als wedden, gokken, deelnemen aan kansspelen en loterijen ressorte-

ren onder de dienstensector in de Gemeenschap. Derhalve moet de dimensie van de communautaire geïntegreerde markt ook ten goede komen aan deze activiteiten, onder toepassing van de rechtmatige nationale controles die in overeenstemming zijn met de beginselen en regels van het EEG-Verdrag en de Jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Naar de sector weddenschappen en kansspelen wordt thans namens de Commissie een onderzoek ingesteld door adviesbureaus ten einde te bepalen wat in alle Lid-Staten de dienaangaande geldende regels en marktsituaties zijn. Met betrekking tot de andere door het geachte Parlementslid gestelde vragen acht de Commissie het wenselijk geen standpunt in te nemen over deze activiteiten voordat deze studie is voltooid en de resultaten daarvan zijn onderzocht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2292/90

van de heer Yves Verwaerde (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 90/80)

Betref: Toepassing van de Zesde BTW-richtlijn op de Franse overzeese departementen

De Franse overzeese departementen maken weliswaar rechtens deel uit van de Gemeenschap (zoals bekrachtigd door het arrest-Hansen van het Hof van Justitie van 10 oktober 1978), maar worden volgens artikel 3 van de Zesde BTW-richtlijn (77/388/EEG⁽¹⁾), zoals gewijzigd bij de Elfde Richtlijn van 11 maart 1981, niet gerekend tot het „binnenland” van de Franse Republiek.

Kan de Commissie bevestigen of de Franse overzeese departementen voor de toepassing van de Zesde Richtlijn en met name wat betreft het bepaalde in artikel 9, lid 2, onder e), met betrekking tot de territoriale bepalingen inzake belasting op dienstprestaties worden beschouwd als niet-behorende tot de Gemeenschap?

(¹) PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie

(13 november 1990)

Het binnenland in de zin van artikel 3 van de Zesde BTW-Richtlijn komt voor Frankrijk overeen met het toepassingsgebied van het EEG-Verdrag als afgebakend in artikel 227, lid 2, waarin bepaald is dat alleen bepaalde voorschriften van het Verdrag onmiddellijk van toepassing zijn op de overzeese departementen (DOM).

Bij gebreke van een besluit van de Raad konden de fiscale bepalingen van het Verdrag niet impliciet tot de DOM worden uitgebreid. Deze laatste analyse is echter ontkracht door het Hof van Justitie in de zaak 148/77 van 10

oktober 1978 (arrest Hansen en Balle), waarin bepaald werd dat alle Verdragsbepalingen rechtens ten volle van toepassing zijn op de DOM, maar dat de Instellingen van de Gemeenschap de mogelijkheid hebben maatregelen te treffen die aansluiten op de specifieke vereisten van deze delen van het Franse grondgebied, gezien hun geografische, economische en sociale situatie, en die hun ontwikkeling mogelijk kunnen maken.

Door met de Elfde Richtlijn van 26 maart 1980 de overzeese departementen van het binnenland uit te sluiten, is aan deze vereisten tegemoetgekomen.

Dientengevolge moeten de overzeese departementen, wat de regeling betreft die van toepassing is op de in artikel 9, lid 2, onder e), van de Zesde Richtlijn genoemde dienstverrichtingen, waarop door het geachte Parlementslid wordt gedoeld, geacht worden geen integrerend deel uit te maken van het fiscale grondgebied van de Gemeenschap.

Hieruit vloeit voort dat de in artikel 9, lid 2, onder e), bedoelde plaats van de diensten die door een in een Lid-Staat, uitgezonderd Frankrijk, gevestigde dienstverrichter worden verleend aan een in een DOM, d.w.z. buiten de Gemeenschap, gevestigde ontvanger de plaats is waar deze ontvanger gevestigd is. Deze dienstverrichtingen zijn derhalve niet in deze Lid-Staat belastbaar.

De belasting over de toegevoegde waarde wordt evenwel in de departementen Martinique, Guadeloupe en Réunion toegepast en de bepalingen van artikel 9 van de Zesde Richtlijn, als omgezet in het Franse nationale recht, zijn van toepassing op de overzeese departementen in hun betrekkingen met de andere Lid-Staten en derde landen en wel op dezelfde voorwaarden als in het Franse moederland.

Dientengevolge worden de hierboven bedoelde diensten die door een in een andere Lid-Staat gevestigde dienstverrichter worden verleend, belast bij de belastingplichtige ontvanger van de dienst, die gevestigd is in een van deze departementen, en wel tegen het aldaar geldende tarief.

Zo is ook de door een dienstverrichter die in het Franse moederland is gevestigd aan een belastingplichtige die gevestigd is in een overzees departement waar de BTW van toepassing is verleende dienst belastbaar tegen het in het departement geldende tarief.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2294/90

van de heer Pol Marck (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 90/81)

Betref: Interpretatie van Verordening (EEG) nr. 3094/86

Vissers van de Lid-Staten worden de laatste tijd lastig gevallen door de Duitse overheid in verband met een

eigen interpretatie van artikel 2, lid 4, van Verordening (EEG) nr. 3094/86 (¹).

Volgens deze interpretatie zouden onmiddellijk na de vangst alle vissoorten afzonderlijk moeten worden gesorteerd.

Graag had ik van de Commissie vernomen welk haar standpunt ter zake is.

(¹) PB nr. L 288 van 11. 10. 1986, blz. 1.

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**
(23 november 1990)

Op grond van artikel 2, lid 4, van Verordening (EEG) nr. 3094/86 zijn de kapiteins verplicht de vangst onmiddellijk na het ophalen van de netten te sorteren. Hierdoor moet kunnen worden nagegaan of de in bijlage I bij voornoemde verordening vastgestelde percentages doelsoorten en beschermde soorten in acht zijn genomen. Naast deze verplichting gelden nog andere op hetzelfde doel gerichte technische regels van diezelfde verordening zoals met betrekking tot de minimummaat, of van andere verordeningen inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid, met name de verordening waarbij de TAC's en quota zijn vastgesteld.

De Commissie is derhalve van mening dat het onmiddellijk sorteren aan dek vereist is op grond van de geldende voorschriften.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2301/90
van de leden Virginio Bettini (V) en Mario Melis (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 oktober 1990)
(91/C 90/82)

Betreft: Communautair programma Rechar

De Commissie heeft aan de Lid-Staten de beginselen medegedeeld waaraan moet worden voldaan bij de opstelling van omschakelingsprogramma's voor steenkoolgebieden.

Het Sulcis-bekken op Sardinië is het enige Italiaanse steenkoolmijngebied waar de winning is gestaakt in afwachting van besluitvorming over de exploitatie, afgezien van een klein gedeelte dat een thermo-elektrische bestemming heeft.

In het nationale energieplan wordt niet van deze voorraden gerept.

Wat is het standpunt van de Commissie ten aanzien van opnemings van het Sulcis-bekken in het Rechar-programma, gekoppeld aan geavanceerde steenkoolwinning met behulp van de beste vergassingstechnieken?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**
(16 november 1990)

Het Rechar-programma is bedoeld als bijdrage aan de economische omschakeling van regio's die ernstig getroffen zijn door de achteruitgang van de steenkoolmijnen. Daarom geldt Rechar slechts voor de regio's waar sedert 1984 een aanzienlijk aantal arbeidsplaatsen in de steenkoolmijnen verloren is gegaan of waar dat naar verwachting in de nabije toekomst zal gebeuren (¹).

Volgens de door de Italiaanse instanties verstrekte statistieken is het aantal arbeidsplaatsen in het Sulcis-bekken in de betrokken periode niet afgenomen, maar zelfs toegenomen; in de jaren 1984 tot en met 1989 is het aantal arbeidsplaatsen in dit steenkoolbekken toegenomen van 503 tot 1 003. Om deze reden is het niet mogelijk het Sulcis-bekken op te nemen in de lijst van gebieden die in aanmerking komen voor steun in het kader van Rechar.

(¹) PB nr. C 20 van 27. 1. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2304/90
van de heer Virginio Bettini (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 oktober 1990)
(91/C 90/83)

Betreft: Steun uit het EFRO

De Commissie heeft op 19 december 1988 aan Italië voor 3 miljard lire steun uit het EFRO toegezegd voor het internationale handelscentrum Cemim in de gemeente Iesi (provincie Ancona).

De besluitvorming rond dit project en de uitvoering ervan hebben plaatsgevonden voordat de milieu-effectrapportage gereed was, zodat deze louter als rechtvaardiging achteraf kon dienen.

Is de Commissie ook niet van mening dat aldus niet is voldaan aan de voorwaarden voor steunverlening?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**
(7 december 1990)

Volgens het dossier over de aanvraag om een bijdrage van de Commissie en aanvullende inlichtingen die zijn verstrekt, voert de maatschappij die het project „Porte intermodale” van de regio Marche realiseert, de werkzaamheden uit overeenkomstig de grondige milieu-effectrapportage die is verricht.

De Commissie is dan ook van mening dat de voorwaarden voor het verlenen van de steun zijn nageleefd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2318/90
van mevrouw Maartje van Putten (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(18 oktober 1990)
(91/C 90/84)

Betreft: Gemeentelijke ontwikkelingssamenwerkingsprojecten

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de nota gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, waaruit blijkt dat steeds meer gemeenten, gebruikmakend van hun specifieke lokale expertise, projecten entameren en uitvoeren in ontwikkelingslanden?
2. Is de Commissie bereid deze voor ontwikkelingslanden waardevolle initiatieven op Europees niveau te stimuleren?
3. Zo ja, is de Commissie voornemens om de algemene voorwaarden voor de co-financiering van acties uitgevoerd in ontwikkelingslanden door niet-gouvernementele organisaties (begrotingsartikel 7-5 0 1 0) ook toe te passen op projecten van gemeenten cq. deze algemene voorwaarden aan te passen?
4. Is de Commissie bereid voor gemeentelijke ontwikkelingshulpprojecten, die al dan niet door meer dan één gemeente worden ingediend, extra financiële middelen ter beschikking te stellen?

Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie
(18 december 1990)

Reeds jarenlang werken de regio's en gemeenten in bepaalde Lid-Staten met hun tegenhangers in de Derde Wereld samen. De Commissie is daar verheugd over.

De problemen die zich in de steden van de ontwikkelingslanden voordoen zijn namelijk zo nijpend geworden, dat zij nieuwe, positieve, ontwikkelingsgerichte oplossingen vergen. Bovendien krijgt het publiek in onze steden en regio's door de initiatieven van de plaatselijke lagere overheden in Europa meer rechtstreeks inzicht in de problemen waarmee de ontwikkelingslanden en hun bevolking hebben te kampen.

De Commissie bevordert deze initiatieven in het kader van de NGO-co-financieringen op de in haar antwoord op vraag nr. 1934/90 van de heer Fernandez Albor gestelde voorwaarden (¹).

Voorts zijn bij de nieuwe Overeenkomst van Lomé IV meer mogelijkheden dan vroeger geopend voor een nieuwe wijze van samenwerking: de gedecentraliseerde samenwerking, die erop gericht is om met EOF-middelen de ontwikkelingsinitiatieven van een groot aantal andere economische subjecten dan de centrale regeringen in de ACS-landen, en met name van de plaatselijke lagere overheden, te bevorderen en te steunen. In die overeenkomst is een belangrijke plaats ingeruimd voor initiatieven die bepaalde vormen van koppeling of samenwerking tussen economische subjecten of bestuurseenheden in de ACS-landen en in Europa inhouden.

Reeds bij de programmering van de steun krachtens Lomé IV zijn de Commissie en de ACS-landen stelselmatig nagegaan welke gedecentraliseerde samenwerkingsacties er konden worden gevoerd. Tijdens de uitvoering van de programma's kunnen er nog andere acties worden uitgezocht en afgebakend.

Ook in de andere ontwikkelingslanden zijn soortgelijke projecten mogelijk, zelfs al is de gedecentraliseerde samenwerking niet als zodanig in de samenwerkingsovereenkomsten of in de richtsnoeren voor de verschillende vormen van samenwerkingsbeleid vermeld.

(¹) PB nr. C 85 van 28. 3. 1991, blz. 22.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2322/90
van mevrouw Claudia Roth (V)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(18 oktober 1990)
(91/C 90/85)

Betreft: Systematische jaarlijkse HIV-test en onderzoek op HIV bij ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen

Onder verwijzing naar de conclusies van de Raad en van de ministers van Volksgezondheid van de Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen d.d. 15 december 1988 over aids-voorlichting op de werkplaats (89/C 28/02), met name paragraaf III, lid 7 (aids-tests),

onder verwijzing naar de bij het Gerecht in Eerste Aanleg van de Europese Gemeenschappen aanhangig gemaakte zaak T-11/90 tegen de Raad van de Europese Gemeenschappen,

wordt de Commissie het volgende gevraagd:

- Is het waar dat de ambtenaren en overige personeelsleden van de Europese Gemeenschappen bij het jaarlijks medisch onderzoek of bij het aan de indienstreding voorafgaande medisch onderzoek ambtshalve en systematisch op HIV-besmetting worden onderzocht?
- Is zij niet van mening dat dit in tegenspraak is met de bovengenoemde conclusies?
- Wanneer denkt zij de automatische aids-test bij ambtenaren en andere personeelsleden bij de Europese Gemeenschappen af te schaffen?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(14 januari 1991)

Het is onjuist te beweren dat de ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen bij het jaarlijks medisch onderzoek en bij het aan de indienstreding voorafgaande medisch onderzoek ambtshalve en systematisch aan een aids-test worden onderworpen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2324/90

van de heer Yves Verwaerde (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 90/86)

Betreft: Communautair beleid inzake onderwijs en diploma's

De Commissie heeft ongetwijfeld reële inspanningen geleverd op het gebied van de onderlinge erkenning van diploma's in de paramedische sector en van de vrijheid van vestiging in een Lid-Staat; bestaat er echter voor het beroep van masseur-kinesitherapeut, dat daarvan is uitgesloten, een ontwerp-richtlijn?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(13 november 1990)

In tegenstelling met wat het geachte Parlementslid naar voren brengt hebben de inspanningen die de Commissie op het gebied van de onderlinge erkenning van diploma's heeft geleverd ook betrekking op het beroep van kinesitherapeut.

De Raad heeft op 21 december 1988 Richtlijn 89/48/EEG aangenomen betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾. Deze richtlijn moet door de Lid-Staten binnen twee jaar na de kennisgeving, dus uiterlijk op 4 januari 1991, in nationaal recht zijn omgezet.

Deze richtlijn, die van algemene aard is en niet slechts een bepaalde sector betreft, die een nieuwe aanpak van de

Commissie op het gebied van de erkenning van diploma's belichaamt en die een groot aantal verschillende beroepen bestrijkt, zal ook van toepassing zijn op kinesitherapeuten, op voorwaarde dat zij de bevoegdheid om hun beroep uit te oefenen verkrijgen op grond van een opleiding van ten minste drie jaar die wordt afgesloten met een hoger-onderwijsdiploma.

Voorts is de Commissie zo vrij de aandacht van het geachte Parlementslid te vestigen op het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG⁽²⁾, dat is gewijzigd naar aanleiding van het advies van het Parlement en het Economisch en Sociaal Comité⁽³⁾.

De Commissie is van oordeel dat dank zij deze twee algemene stelsels van erkenning van diploma's en andere beroepskwalificaties een in een Lid-Staat bevoegde kinesitherapeut in om het even welke andere Lid-Staat zijn beroep zal kunnen uitoefenen.

⁽¹⁾ PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.

⁽²⁾ PB nr. C 263 van 16. 10. 1989.

⁽³⁾ PB nr. C 217 van 1. 9. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2338/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 90/87)

Betreft: Convergentie van het economische beleid naar aanleiding van de Golfcrisis

Volgens artikel 6 van Besluit 90/141/EEG van de Raad⁽¹⁾ inzake de totstandbrenging van een geleidelijke convergentie van het economische beleid en de economische resultaten gedurende de eerste fase van de Economische en Monetaire Unie, moet in de passende communautaire organen overleg gepleegd worden over eventuele maatregelen, wanneer gebeurtenissen buiten de Gemeenschap gevaren inhouden voor de economische stabiliteit en samenhang van de Gemeenschap.

Op 1 juli is de eerste fase van de EMU ingegaan. Werd artikel 6 naar aanleiding van de Golfcrisis toegepast? Zo ja, op welke manier?

⁽¹⁾ PB nr. L 78 van 24. 3. 1990, blz. 23.

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(18 december 1990)

De gevolgen van de Golfcrisis voor de Gemeenschapseconomie werden onderzocht in de communautaire organen die met het multilaterale toezicht zijn belast.

Zoals de Commissie in haar antwoord op mondelinge vraag H-1045/90⁽¹⁾ al aangaf, is het van belang dat alle landen een gezond fiscaal en monetair beleid voeren dat

de van de olieprijsstijging uitgaande inflatoire impulsen niet in de hand werkt en de ontwikkeling van een loon- en prijsspiraal tegengaat, zodat een verslechtering van de groeiverwachtingen op lange termijn kan worden voorkomen. Volgens de Commissie vraagt deze crisis om een versterkte coördinatie van het economische beleid in het kader van het multilaterale toezicht gedurende de eerste fase van de EMU ten einde de economische convergentie in de Gemeenschap te handhaven en te vergroten.

Een uitvoeriger analyse van de macro-economische effecten van de Golfcrisis zal in het komende Economisch Jaarverslag 1990—1991 worden opgenomen.

(¹) Handelingen van het Europese Parlement nr. 3-394 (1 oktober 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2366/90

van mevrouw **Raymonde Dury** (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 oktober 1990)

(91/C 90/88)

Betreft: Terugbetaling schuld derde wereld

Voor de ontwikkelingslanden is de buitenlandse schuld nog steeds een blok aan hun been.

Kwijtschelding van de schuld lijkt de enige praktische oplossing. Een aantal schuldeisers zijn hiertoe trouwens al overgegaan. Hoe het ook zij, zou het niet zowel rechtvaardig als doeltreffend zijn de bedragen van de aflossingen te koppelen aan de veranderingen in de ruilvoet en daarbij rekening te houden met de specifieke parameters van het schuldenland?

Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie

(18 december 1990)

De buitensporige schuldenlast van veel ontwikkelingslanden vormt nog steeds een belemmering voor de economische groei en ontwikkeling. Dit wordt in internationale financiële kringen steeds meer ingezien. Er zijn al veel pogingen gedaan om dit probleem per geval aan te pakken door de situatie in de betrokken landen, met name hun schuldverplichtingen en hun ruilvoet, in aanmerking te nemen. Hoewel er nog meer moet worden gedaan, is het belangrijk dat maatregelen tot verlichting van de schuldenlast van de landen die het zwaarst in de schulden zitten, worden uitgevoerd zonder de betrekkingen met buitenlandse schuldeisers op de lange termijn te schaden. Het is uiteraard ook belangrijk dat de schuldenvermindering gepaard gaat met fundamentele wijzigingen in het beleid van de schuldenlanden, ten einde de onevenwichtigheden en wanverhoudingen te corrigeren die de buitenlandse leningen en schuldverplichtingen hebben opgedreven tot een peil dat niet meer te dragen valt.

De laatste paar jaar is een aantal belangrijke initiatieven genomen om de schuldenlast te verlichten: de voorwaarden van Toronto voor officiële schuldkwijtschelding die door de crediteurlanden van de Club van Parijs ook van toepassing zijn verklaard voor lage-inkomenslanden, hoofdzakelijk ten zuiden van de Sahara; de geleidelijke tenuitvoerlegging van het Plan Brady voor de vermindering van de bankschulden van landen met een gemiddeld inkomen en een zware schuldenlast; de officiële herschikking van schulden in het kader van de overeenkomsten van de Club van Parijs; het recente Amerikaanse initiatief ten behoeve van Latijnsamerikaanse landen; het Britse voorstel om de voorwaarden van Toronto uit te breiden en toe te passen op landen met inkomens uit de laagste midden categorie en een zware schuldenlast. Deze initiatieven, die overeenkomstig het geval worden uitgevoerd, gaan in de richting van de overwegingen van het geacht Parlementslid.

Voorts heeft de Commissie onlangs een voorstel aan de Raad doen toekomen over de verlichting van de schuld van ACS-landen aan de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2394/90

van de heer **Herman Verbeek** (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 oktober 1990)

(91/C 90/89)

Betreft: Illegaal hormonengebruik in mesterijen

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de beweringen van de EASM (European Alliance for Safe Meat) dat hormonencocktails en andere groeimiddelen die een bedreiging voor de gezondheid kunnen zijn steeds meer illegaal in de mesterijen worden gebruikt (Agrarisch Dagblad, 18 september 1990)?

2. Beschikt de Commissie over cijfers betreffende de omvang van het illegale hormonen circuit binnen de (verschillende Lid-Staten van) de Gemeenschap?

3. Op welke wijze denkt de Commissie de naleving van Richtlijn 88/146/EEG (¹), die het gebruik van hormonen verbiedt, te kunnen effectueren?

(¹) PB nr. L 70 van 16. 3. 1988, blz. 16.

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(4 januari 1991)

1. Het is de Commissie bekend dat naar verluidt nog steeds illegale hormonencocktails worden gebruikt voor het vetmesten van landbouwhuisdieren.

2. De Commissie beschikt niet over cijfers betreffende de omvang van het illegale hormonen circuit in de Lid-Staten.

3. De Commissie heeft reeds maatregelen genomen om erop toe te zien dat de Lid-Staten aan hun verplichtingen ten aanzien van de toepassing van de communautaire voorschriften ter zake voldoen. Op grond van aanwijzingen dat er sprake kan zijn van illegaal grensoverschrijdend verkeer heeft de Commissie besloten ter plaatse een onderzoek in te stellen in alle Lid-Staten, ten einde een beter inzicht in de situatie te krijgen. Terzelfder tijd gaat zij na hoe de communautaire wetgeving doeltreffender kan worden gemaakt.

1. de werken van de DEI en de welhaast bijbelse verwoesting van dit gebied worden stopgezet;
2. het hele project opnieuw wordt bestudeerd, alsook de alternatieve oplossingen die de bewoners voorstellen;
3. experts van de Gemeenschap het gebied bezoeken en
4. een volledig rapport over de gevolgen voor het milieu en anderszins van de werken van de elektriciteitsmaatschappij wordt opgesteld en gepubliceerd en aan de gemeente en de bewoners wordt voorgelegd?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2419/90

van de heer Dimitrios Dessylas (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 november 1990)

(91/C 90/90)

Betreft: Enorme milieuramp als gevolg van het energieproject van de Griekse elektriciteitsmaatschappij (DEI) in de rivier Acheloös (Aspropotamos)

De Griekse nationale elektriciteitsmaatschappij (DEI) bouwt in de omgeving van Mesochora, bij Trikala, een grote stuwdam, met een hoogte van 135 meter (volgens sommigen zelfs 208 meter in de Aspropotamos), alsmede een tunnel om de rivier om te leiden (over een lengte van acht km), zulks ten behoeve van een hydro-elektrische krachtcentrale die in het gebied Glystra zal ontstaan. Deze werkzaamheden worden mede door de Gemeenschap gefinancierd, via de regionale ontwikkelingsplannen.

Deze werken zullen leiden tot een enorme ramp voor milieu, cultuur en economie van dit gebied (de gemeente Mesochora en een deel van de gemeente Armotoliko komen onder water te staan, de rivier komt over een lengte van 15 km volledig droog te liggen, honderden hectares bos, akkerland, fruitbomen, weidegrond, visgrond en in het algemeen een heel stuk economie van dit bergachtig gebied zullen worden vernietigd). Deze aanslag op de grootste, meest historische en mooiste rivier van Griekenland (deze stuwdam zal, samen met de andere stuwdammen haar totale lengte terugbrengen van 220 tot 60 km) wordt niet goedgemaakt door de belachelijke schadevergoedingen die de DEI geeft aan de bewoners van het gebied, tegen wie bovendien door de Griekse autoriteiten met politiegeweld wordt opgetreden, zoals op 30 mei 1990 is gebeurd.

De getroffen bewoners hebben zich reeds tot de Commissie verzoekschriften van het Parlement gewend (verzoekschriften nr. 368/90 en nr. 600/90).

Ik vraag de Commissie welke onmiddellijke maatregelen zij zal nemen en welke stappen zij zal ondernemen bij de Griekse autoriteiten om te bewerkstelligen dat:

Antwoord van de heer Ripa di Meana

namens de Commissie

(17 januari 1991)

De Commissie is op de hoogte van de werkzaamheden aan de stuwdam bij Mesochora en de waterkrachtcentrale, die deel uitmaken van het project voor de omlegging van de rivier de Acheloös in Griekenland, waaraan sinds 1983 wordt gewerkt en waarvoor via de geïntegreerde mediterrane programma's een verzoek om medefinanciering door de Gemeenschap is ingediend.

Met het oog op de effecten van het project voor het milieu heeft de Commissie de Griekse overheid verzocht een milieu-effectbeoordeling uit te voeren overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (¹).

De Griekse overheid heeft de Commissie twee milieu-effectbeoordelingen toegezonden; een daarvan had betrekking op de Mesochora-stuwdam, het stuwmeer en de waterkrachtcentrale. Na beoordeling van deze studie en een reeks vergaderingen en besprekingen, waarbij het strategisch belang van het project werd benadrukt, heeft de Commissie erin toegestemd dit project gedeeltelijk te financieren; daarbij heeft zij van de Griekse overheid de verzekering gekregen dat alle milieuparameters volledig zijn geëvalueerd en dat de nodige maatregelen zouden worden genomen om schadelijke effecten voor het milieu, die bij dergelijke projecten nauwelijks volledig zijn te voorkomen, te herstellen en zoveel mogelijk te beperken.

Vanwege het belang en de mogelijke effecten van een dergelijk project is de Commissie van plan de werkzaamheden nauwkeurig te volgen om ervoor te zorgen dat aan alle gestelde voorwaarden volledig wordt voldaan. Hiertoe zullen in overleg met de Griekse overheid zo spoedig mogelijk een vergadering en eventueel een bezoek van deskundigen aan het desbetreffende gebied worden georganiseerd om een totaalbeeld te krijgen van de reeds uitgevoerde en voor de toekomst geplande werkzaamheden.

(¹) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2437/90**van de heer John Bird (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(7 november 1990)**(91/C 90/91)***Betreft:** Oorlogspensioenen

Kan de Commissie een gedetailleerd overzicht verstrekken van alle stelsels in de twaalf Lid-Staten voor de uitkering van oorlogspensioenen, met name voor wat betreft de hoogte van het pensioen, eenmalige uitkeringen, uitkeringscriteria, voordelen en vrijstellingen?

Acht zij het wenselijk en haalbaar dat de oorlogspensioenen in de gehele Gemeenschap op het hoogst bestaande niveau worden gelijkgeschakeld? Overweegt zij voorstellen in te dienen om ervoor te zorgen dat alle ontvangers van een oorlogspensioen in de hele Gemeenschap bepaalde rechten en voordelen genieten, ongeacht of deze meer of minder beperkt zijn?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(17 december 1990)

De kwestie van de oorlogspensioenen wordt niet behandeld als onderdeel van de sociale zekerheid in het kader van de wettelijke instrumenten van de Commissie. De Commissie heeft er in haar actieprogramma voor de tenuitvoerlegging van het Gemeenschapshandvest van sociale grondrechten van de werkenden duidelijk op gewezen dat de harmonisatie van de sociale-zekerheidsstelsels, gezien het feit dat zij zo verschillend zijn en alle een eigen ontwikkeling gekend hebben, niet in aanmerking wordt genomen.

De Commissie heeft derhalve geen voorstellen gedaan en is ook niet voornemens voorstellen of uitspraken te doen in verband met de kwestie van de oorlogspensioenen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2439/90**van Sir James Scott-Hopkins(ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(7 november 1990)**(91/C 90/92)***Betreft:** Controle op concentraties van grote ondernemingen

Kan de Commissie, in het licht van de algemeen verbreide bezorgdheid hieromtrent in het Verenigd Koninkrijk, de garantie geven dat de dienst die is belast met de controle op concentraties van grote ondernemingen in staat is om

snel en grondig zijn werk te doen op dit zo complexe en politiek vaak gevoelige terrein?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(26 november 1990)

Na de vaststelling door de Raad van Verordening (EEG) nr. 4064/89 van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (1) heeft de Commissie op 25 juli 1990 Verordening (EEG) nr. 2367/90 (2) vastgesteld, die de bepalingen bevat welke nodig zijn voor de tenuitvoerlegging van de basisverordening.

Voorts is in het Directoraat-generaal Concurrentie een Task Force opgericht en zijn administratieve maatregelen getroffen om ervoor te zorgen dat de Task Force een beroep kan doen op de noodzakelijke ondersteunende diensten.

Dank zij deze maatregelen en de medewerking van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten kan de Commissie het geachte Parlementslid bevestigen dat zij in staat zal zijn alle aangemelde concentraties binnen de in de verordening vastgestelde termijnen te behandelen.

(1) PB nr. L 395 van 30. 12. 1989.

(2) PB nr. L 219 van 14. 8. 1990.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2440/90**van Sir James Scott-Hopkins (ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(7 november 1990)**(91/C 90/93)***Betreft:** Subsidies voor kerkelijke gebouwen

Kan de Commissie mededelen of er de laatste vijf jaar door de Gemeenschap steun van enige omvang is verleend voor de instandhouding en restauratie van grotere kerkgebouwen zoals kathedralen in de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie**

(10 december 1990)

In het kader van de jaarlijkse regeling voor „Steun aan modelprojecten met het oog op de instandhouding en het bevorderen van het architectonisch erfgoed van de Gemeenschap” heeft de Commissie financiële steun verleend voor de instandhouding van een aantal kerkgebouwen. De Commissie zal het geachte Parlementslid en het Secre-

tariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een lijst van deze gebouwen doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2443/90
van de heer Gerardo Fernández-Albor (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(7 november 1990)
(91/C 90/94)

Betreft: Verhoging van de communautaire steun voor de instandhouding van het architectonisch erfgoed

Het besluit van de Gemeenschap om in het kader van de jaarlijkse actie voor de instandhouding van het Europees architectonisch erfgoed 26 restauratieprojecten voor financiële steun in aanmerking te laten komen, is ongetwijfeld een groot succes geworden aangezien er 1138 inschrijvingen zijn ontvangen.

Gezien het grote numerieke verschil tussen ingediende en geselecteerde projecten, heeft deze actie echter ongetwijfeld een fors aantal teleurstellingen opgeleverd, die uiteindelijk meer als een contraproductieve dan als een positieve factor kunnen uitwerken.

Is de Commissie derhalve ook niet van mening dat deze vorm van communautaire steun aanzienlijk zou moeten worden uitgebreid, omdat ten minste 25% van de ingediende projecten voor steun in aanmerking komen en vindt zij het ook niet langzamerhand tijd om een Europees Cultuurfonds in te stellen, dat o.a. tot taak zou hebben dit soort acties tot grotere algemene tevredenheid te doen verlopen?

Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie
(19 december 1990)

In totaal werd er voor het begrotingsjaar 1990 een bedrag van 8,8 miljoen ecu uit hoofde van de „Culturele Actie” besteed. Van dit bedrag werd 2,6 miljoen ecu voor de betrokken programma's uitgetrokken. Deze bijdrage, die weliswaar wat het interne beheer betreft 29,5% uitmaakt van het totale aantal kredieten dat aan culturele acties wordt besteed, is slechts genoeg om 2,3% van de voor het lopende jaar ingediende aanvragen te subsidiëren.

De Commissie is zich hiervan bewust. Ze meent dat een verhoging van de voor begrotingspost „Culturele Actie” toegewezen kredieten een positief effect zal hebben — als de oprichting van een nieuw Fonds zou hebben — op het totale aantal initiatieven op cultureel gebied, en dus ook op het aantal modelprojecten dat gesteund wordt ten behoeve van de instandhouding van het communautair architectonisch erfgoed.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2444/90
van de heer Gerardo Fernández-Albor (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(7 november 1990)
(91/C 90/95)

Betreft: Communautaire sanctieregeling voor aanstichters van bosbranden

Zonder te kunnen spreken van een diepgaande analyse van de oorzaken van de alarmerende uitbreiding van het aantal bosbranden in de mediterrane Lid-Staten moet toch worden geconstateerd dat het in een zeer groot aantal gevallen gaat om opzettelijke brandstichting met als motief vaak onvrede over bepaalde politieke maatregelen, arbeidsconflicten of andere oorzaken.

De uitspraak van een hoge Spaanse ambtenaar dat „wij de strijd tegen de vlammen weliswaar aan het winnen zijn maar dat wij tegen de brandstichters aan het kortste eind trekken” raakt de kern van de zaak als het erom gaat een verklaring te vinden voor de 100 000 hectare bos die in Spanje door brand verloren is gegaan. De lichte straffen en sancties die brandstichters opgelegd krijgen voor de verwoestingen die zij hebben aangericht staan daarmee in schril contrast.

Acht de Commissie het derhalve ook niet opportuun met een communautaire sanctieregeling te komen waarvan een voorbeeldwerking uitgaat, die in een juiste verhouding staat tot de enorme schade die door brandstichting wordt veroorzaakt en de betrokkenen ervan helpt te weerhouden langs deze weg lucht te geven aan hun politieke, sociale of andere ongenoegens?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie
(4 januari 1991)

De Commissie is niet bevoegd om, zoals het geachte Parlementslid voorstelt, een communautaire sanctieregeling voor aanstichters van bosbranden op te stellen. Dat kan uitsluitend worden gedaan door de bevoegde nationale autoriteiten.

De Commissie wijst er evenwel op dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen brandstichting die het gevolg is van de sterke fascinatie teweeggebracht door het zien van vuur, en opzettelijke brandstichting om een duidelijk economisch, politiek of ander motief. Het soort middelen dat moet worden aangewend om de oorzaken van brandstichting te bestrijden is in deze beide gevallen uiteraard verschillend.

De Commissie heeft in het kader van het Permanent Comité voor de bosbouw trouwens een reeks acties op touw gezet om de oorzaken van branden vast te stellen en middelen te vinden om deze afhankelijk van de plaatselijke sociaal-economische context te bestrijden.

Voorts wordt in het kader van de burgerbescherming in de Gemeenschap het overleg over een communautair optreden tegen bosbranden voortgezet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2463/90

van de heer Gérard Monnier-Besombes (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 november 1990)

(91/C 90/96)

Betreft: Speciale bepalingen betreffende de bescherming van de bruine beer in het kader van de geïntegreerde mediterrane programma's (GMP's)

In haar antwoord op vraag nr. 1393/90 (*) betreffende de GMP's voor Aquitaine en Midi-Pyrénées maakt de Commissie gewag van speciale bepalingen m.b.t. voorzorgsmaatregelen bij de aanleg van boswegen in gebieden waar beren voorkomen.

Deze regeling behelst onder andere dat de verkeersvoorschriften en bosbouwprogramma's zullen worden vastgesteld in overleg met vertegenwoordigers van de milieuverenigingen, aan de hand van de voorstellen die voortkomen uit de studies voor een verantwoord beheer van de bosfauna en met name van de berenpopulatie.

Volgens de verenigingen die opkomen voor de bescherming van de bruine beer in de Pyreneeën is gebleken dat deze regeling niet wordt nageleefd.

Vindt de Commissie ook niet dat de desbetreffende subsidieregeling aan herziening toe is, nu blijkt dat men zich niet aan de afspraken en regels houdt, met alle gevolgen van dien voor de overlevingskansen van een diersoort die met name in Frankrijk ernstig wordt bedreigd en die trouwens de voortdurende aandacht van de Europese instanties (Raad van Europa, Parlement) heeft?

(*) PB nr. C 63 van 11. 3. 1991, blz 21.

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(19 december 1990)

De Commissie heeft er in haar antwoord op de twee vragen die het geachte Parlementslid in de eerste helft van het jaar heeft gesteld (*) reeds op gewezen dat de Franse autoriteiten via een nota attent zijn gemaakt op het feit dat strikt de hand moet worden gehouden aan de specifieke voorschriften inzake de aanleg van boswegen.

Op 19 juni heeft de Commissie de Franse autoriteiten bovendien gevraagd erop toe te zien dat voor het betrokken project (aanleg van boswegen) geen bijstand wordt toegekend en geen in dat verband subsidiabele uitgaven

worden gedaan zolang de verlangde gegevens niet zijn medegegeeld en de diensten van de Commissie zich niet uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard.

In de vergadering van het stuurcomité voor de GMP's voor Aquitaine op 10 juli hebben de Franse autoriteiten bevestigd dat geen administratieve maatregelen zijn genomen op grond waarvan met de bedoelde werkzaamheden zou kunnen worden begonnen.

(*) Schriftelijke vragen nr. 1183/89 en nr. 1393/90 (PB nr. C 139 van 7. 6. 1990 en PB nr. C 63 van 11. 3. 1991).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2468/90

van de heer Miguel Arias Cañete (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/97)

Betreft: Uitvoering van de visserijovereenkomst Gemeenschap/Guinee-Bissau

Het protocol bij de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Guinee-Bissau voorziet in een geldigheids termijn die loopt van 16 juni 1989 tot en met 15 juni 1991, waarvan dus inmiddels een jaar is verstreken.

Kan de Commissie mededelen:

- in hoeverre van de in het kader van deze overeenkomst beschikbare vangstmogelijkheden gebruik is gemaakt (door trawlers, zegenvissers, tonijnvissers met de hengel en beugvissers)?
- welke Lid-Staten visserijvergunningen hebben gekregen en hoeveel?
- welke resultaten het wetenschappelijk onderzoekprogramma inzake de visbestanden heeft opgeleverd?
- in hoeverre gebruik is gemaakt van de kredieten voor studiebeurzen?
- of de aanwezigheid van de communautaire vloot in de betrokken wateren aanleiding heeft gegeven tot enigerlei conflict en, zo ja, waarop dit is uitgelopen?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(19 december 1990)

Wat de vangstmogelijkheden voor de verschillende categorieën vissersvaartuigen betreft, is de situatie als volgt:

- a) Vriestrawlers voor de garnalvisserij:
 - geboden vangstmogelijkheden: voor 10 000 brt per maand op jaarbasis;

- effectief ingezette capaciteit: 9 986 brt (51 vissersvaartuigen waarvan 21 Spaanse, 17 Portugese en 15 Italiaanse).
- b) Vriestrawlers voor de visvangst en voor de vangst van koptotigen:
 - geboden vangstmogelijkheden: voor 5 000 brt per maand op jaarbasis;
 - effectief ingezette capaciteit: 2 722 brt (21 vissersvaartuigen, waarvan 11 Spaanse en 6 Griekse vaartuigen, 1 Frans en 1 Portugees vaartuig).

Er dient op te worden gewezen dat de in het vorenstaande aangegeven cijfers over de effectief ingezette capaciteit de gemiddelde visserij-inspanning over een jaar betreffen. In de eerste zes maanden van het jaar wordt minder gevist, in de tweede helft van het jaar maximaal.

- c) Vriesvaartuigen voor de tonijnvisserij met de zegen:
 - geboden vangstmogelijkheden: voor 45 vaartuigen;
 - effectief ingezette capaciteit: 34 vaartuigen (waarvan 19 Spaanse en 15 Franse).
- d) Vaartuigen voor de tonijnvisserij met de hengel:
 - geboden vangstmogelijkheden: voor 15 vaartuigen;
 - effectief ingezette capaciteit: 14 vaartuigen (Franse).
- e) Vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug:
 - geboden vangstmogelijkheden: voor 35 vaartuigen;
 - effectief ingezette capaciteit: 2 vaartuigen (Portugese).

Wat het wetenschappelijk programma betreft, zijn reeds betalingsverplichtingen aangegaan voor de beschikbaar gestelde kredieten (550 000 ecu), maar zijn nog geen betalingen uitgevoerd.

Voor 375 000 van de 550 000 ecu die is uitgetrokken voor de financiering van beurzen zijn betalingsverplichtingen aangegaan. Er zijn tot dusver betalingen verricht ten belope van meer dan 310 000 ecu voor 26 beurzen van verschillende duur.

De uitvoering van de overeenkomst brengt geen bijzondere moeilijkheden mee.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2481/90
van de heer Jean-Marie Alexandre (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/98)

Betreeft: Programma van speciaal op het afgelegen en insulaire karakter van de Franse overzeese departementen afgestemde maatregelen (Poseidom)

1. Tijdens de achttiende Algemene Vergadering van de Conferentie van maritieme perifere regio's van de Gemeenschap (CRPM) die op 4 en 5 oktober 1990 in La Baule is gehouden, heeft de heer Pierre Lagourgue, voorzitter van de Regionale Raad van La Réunion, verklaard dat de Commissie nog geen voorstellen had gedaan voor of uitvoering had gegeven aan bepaalde concrete maatregelen in het kader van het Poseidom-programma, dat door het Europees Parlement is ondersteund.

2. De Raad van Ministers had zelf een termijn gesteld van zes maanden voor het treffen van bepaalde maatregelen. De heer Lagourgue heeft de noodzaak benadrukt om het besluitvormingsproces te versnellen.

- a) Kan de Commissie een overzicht verstrekken van de maatregelen die in het kader van haar respectieve bevoegdheden met betrekking tot Poseidom zijn goedgekeurd en tenuitvoergelegd?
- b) Welke maatregelen moeten nog worden vastgesteld en tenuitvoergelegd en wat is het tijdschema hiervoor?
- c) Wat zijn de redenen voor de vastgestelde en te betreffen vertragingen?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(4 januari 1991)

Hoewel de Raad een termijn van zes maanden had vastgesteld om bepaalde toepassingsbepalingen vast te stellen voor haar Besluit 89/687/EEG van 22 december 1989 tot instelling van Poseidom, is de Commissie niet in staat geweest de desbetreffende voorstellen binnen de gewenste termijn te formuleren. Gezien het werkelijk vernieuwende karakter van deze voorstellen wil de Commissie ervoor zorgen dat de talrijke gerichte maatregelen die worden beoogd zo goed mogelijk worden afgestemd op de specifieke problemen van de overzeese departementen (DOM's) waarvoor die maatregelen bedoeld zijn.

Daarom werd reeds in mei een uitgebreide en langdurige procedure gestart van onderling overleg en voorlichting met de betrokken nationale en regionale autoriteiten welke in 1990 werd voortgezet. De uiteenlopende situaties — en derhalve de diversiteit van de te regelen gevallen — van de vier DOM's vereiste bovendien talrijke en nauwkeurige technische inlichtingen die de Staat en de regio's moeten verstrekken.

Nu deze informatie is verkregen zal de Commissie vóór eind 1990 haar voorstellen bij de Raad indienen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2486/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/99)

Betreft: „Handel” in kinderen uit de derde wereld voor adoptie

Is de Commissie op de hoogte van de verwerpelijke „handel” in kinderen uit de derde wereld — Zuidamerikaanse kinderen, maar vooral Braziliaanse — onder de dekmantel van legale adopties? Is zij voornemens een dam op te werpen tegen deze „adopties” door Europese burgers (alleen al in Italië zouden vanaf 1986 4 000 kinderen „geïmporteerd” zijn uit Brazilië), welke niet alleen het risico in zich bergen dat daardoor de sociale en culturele ontworteling nog verergert, maar bovendien dat deze de afschuwelijke handel in kinderen die gedwongen worden om als donor van organen te fungeren, doet toenemen?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(4 januari 1991)

Het door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde probleem valt niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap.

De bescherming van de rechten van de minderjarigen wordt door talrijke internationale instrumenten gegarandeerd. Dat geldt met name voor het Verdrag inzake de rechten van het kind dat door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 is goedgekeurd en op 2 september jongstleden in werking is getreden op de dertigste dag na de datum van nederlegging door de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties van de twintigste Akte van bekrachtiging of van toetreding. In artikel 21, onder d), van dit Verdrag is bepaald dat de landen die partij zijn bij dit Verdrag „alle passende maatregelen nemen om te waarborgen dat in het geval van interlandelijke adoptie de plaatsing niet leidt tot ongepast geldelijk voordeel voor de betrokkenen . . . en zich inspannen om, in het kader daarvan te waarborgen dat de plaatsing van het kind in een ander land wordt uitgevoerd door bevoegde autoriteiten of instellingen”.

Het Verdrag inzake de rechten van het kind is thans door de meeste Lid-Staten ondertekend en twee ervan hebben het reeds bekrachtigd (wanneer een Staat tot het Verdrag toetreedt of het bekrachtigt, treedt dit in werking op de dertigste dag na de nederlegging door deze Staat van zijn Akte van bekrachtiging of van toetreding).

Andere Lid-Staten hebben reeds in hun respectieve nationale parlementen de vereiste procedures ingeleid.

Brazilië van zijn kant heeft het Verdrag op 2 september 1990 bekrachtigd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2487/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/100)

Betreft: Onderzoek van studenten die lijden aan thalassemie

Acht de Commissie het niet noodzakelijk dat zij een voorlichtingscampagne lanceert op basis van een programma voor medische voorlichting aan studenten en gericht op de opsporing van gevallen van microcytose, daarbij gelet op het feit dat bij een medisch onderzoek onder \pm 40 000 studenten in de regio Lazio 680 van hen bleken te lijden aan microcytose non-alfa?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(11 december 1990)

De Lid-Staten dienen zelf te oordelen over de wenselijkheid van eventuele voorlichtings- en opsporingscampagnes op het gebied van thalassemie.

Momenteel is de Commissie niet voornemens om in dat verband op Gemeenschapsniveau enige actie te ondernemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2491/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/101)

Betreft: Kankerverwekkende werking van uitlaatgassen van benzine- en dieselmotoren

Kan de Commissie meedelen of zij voornemens is voorbereidingen te treffen voor een vergelijkend epidemiologisch onderzoek in de Lid-Statens, ten einde na te gaan in hoeverre de blootstelling aan uitlaatgassen van motoren kankerverwekkend is, daarbij gelet op het feit dat uit recente studies gebleken is dat in het bijzonder uitlaatgassen van benzine- en dieselmotoren waarschijnlijk kankerverwekkend zijn in verband met het feit dat deze polycyclische aromatische koolwaterstoffen en stikstofhoudende deeltjes bevatten?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(30 november 1990)

De Commissie was vertegenwoordigd in het Internationaal Centrum voor kankeronderzoek (CIRC) bij de evaluatie van de uitlaatgassen van benzine- en dieselmotoren. De groep van deskundigen kwam tot de volgende conclusies:

Dat uitlaatgassen van dieselmotoren voor de mens kankerwekkend zouden zijn wordt door de feiten slechts in beperkte mate bevestigd; de bewijzen zijn ontoereikend voor de uitlaatgassen van benzinemotoren.

Ook voor de uitlaatgassen van motoren in het algemeen, ongeacht of het nu gaat om diesel- of benzinemotoren, zijn er maar weinig aanwijzingen dat deze voor de mens kankerwekkend zouden zijn.

Ook werden enkele nitroaromaten onderzocht. Er waren echter niet voor alle onderzochte verbindingen op mensen betrekking hebbende gegevens beschikbaar.

De Commissie is niet voornemens vergelijkende epidemiologische onderzoeken in de Lid-Staten te gaan uitvoeren om het potentiële kankergevaar in verband met de uitlaatgassen van diesel- en benzinemotoren te evalueren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2500/90

van de heer Lyndon Harrison (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 november 1990)
 (91/C 90/102)

Betreft: Britse sociale-verzekeringskantoren

Het Britse ministerie van Sociale Zaken heeft een beleid gestart om plaatselijke sociale-verzekeringskantoren te sluiten en het claimstelsel meer te centraliseren. De overblijvende plaatselijke kantoren zullen enkel een façade-functie krijgen, waarbij computers de toegang tot informatie regelen. Uitkeringen zullen op honderden kilometers afstand van de aanvragers worden vastgesteld en uitbetaald.

Is de Commissie ook niet van mening dat dit het voor Britse en andere EG-burgers extra moeilijk maakt hun wettige claims in het Verenigd Koninkrijk in te dienen? Kan zij vergelijkende gegevens verstrekken over de manier waarop de desbetreffende kantoren in de overige Lid-Staten functioneren?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(11 december 1990)

Regelingen voor uitkeringen in het kader van de sociale zekerheid vallen uitsluitend onder de bevoegdheid van de nationale autoriteiten.

De Commissie beschikt niet over vergelijkende gegevens wat betreft de manier waarop sociale-verzekeringskantoren in de Lid-Staten functioneren en kan deze dus ook niet verstrekken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2506/90

van de heer Georgios Romeos (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 november 1990)
 (91/C 90/103)

Betreft: Griekse boeren niet vertegenwoordigd in het Economisch en Sociaal Comité

Het Economisch en Sociaal Comité vormt de belangrijkste instelling van de Gemeenschap waar een dialoog over en behandeling van communautaire problemen, vooral op het gebied van de landbouw en het gemeenschappelijk landbouwbeleid, mogelijk is.

Met voorbijgaan aan het feit dat de Griekse confederatie van landbouwverenigingen 25% van de economisch actieve bevolking van Griekenland vertegenwoordigt en rechtstreeks betrokken is bij de procedures die de ontwikkelingen in de Griekse landbouw beïnvloeden, heeft de Griekse Regering besloten de vertegenwoordiger van de in vakbonden georganiseerde Griekse boeren van de Griekse vertegenwoordiging uit te sluiten.

Kan de Commissie mededelen, gezien het feit dat een dergelijk besluit in de Gemeenschap nog niet eerder is voorgekomen, welke maatregelen zij zal treffen om een evenwichtige vertegenwoordiging van de Griekse boeren te waarborgen?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
(24 januari 1991)

De Commissie is ervan overtuigd dat, zoals het Verdrag bepaalt, bij de samenstelling van het Comité rekening moet worden gehouden met de noodzaak een passende vertegenwoordiging te verzekeren van de verschillende sectoren van het economische en sociale leven, waaronder de boeren, die in het economische leven een belangrijke plaats innemen.

De mogelijkheden van de Commissie ter zake zijn evenwel zeer beperkt, aangezien zij een zuiver consultatieve functie heeft.

Overeenkomstig de artikelen 194 en 195 van het Verdrag worden de lijsten met de kandidaten voor het ESC namelijk door de Lid-Staten ingediend en worden de leden van het Comité door de Raad benoemd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2511/90
van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(16 november 1990)
 (91/C 90/104)

Betreft: Samenstelling van een Toezichtcomité

Kan de Commissie de samenstelling mededelen van het Toezichtcomité dat in het kader van doelstelling 5 b van

de Structuurfondsen voor de regio Poitou-Charentes is opgericht, zulks overeenkomstig artikel 25, lid 3 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 ⁽¹⁾?

Is het juist dat de Commissie de Franse autoriteiten heeft verzocht een vertegenwoordiger van de Franse bond voor vogelbescherming te benoemen tot lid van bedoeld comité?

⁽¹⁾ PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 1.

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(7 december 1990)

Het comité dat toezicht moet houden op de tenuitvoerlegging van de communautaire maatregelen voor het bereiken van doelstelling 5 b in de regio Poitou-Charentes is nog niet samengesteld. De Commissie heeft recentelijk alle Lid-Staten die dat nog niet hebben gedaan en met name Frankrijk verzocht haar de namen van hun vertegenwoordigers in de verschillende toezichtcomités voor doelstelling 5 b mede te delen. Deze vertegenwoordigers moeten worden aangewezen door de Lid-Staten; de Commissie heeft geen enkele suggestie gedaan over de hoedanigheid van deze vertegenwoordigers en de instanties waarbij zij werkzaam zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2535/90

van de heer Yves Verwaerde (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/105)

Betreft: Octrooien en intellectueel eigendom

De nationale octrooien zullen bij de totstandkoming van de interne markt op 1 januari 1993 praktisch al hun belang inboeten daar zij niet meer voldoende bescherming bieden.

Zal de Commissie ervoor zorgen dat op 1 januari 1993 de oude nationale octrooien de facto kunnen worden uitgebreid tot het hele grondgebied van de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(5 december 1990)

1 januari 1993 wordt inderdaad een keerpunt voor op het grondgebied van de Gemeenschap verleende octrooien, want het op 15 december 1989 te Luxemburg door alle Lid-Staten ondertekende Akkoord betreffende Gemeen-

schapsoctrooien moet dan in werking zijn getreden. De situatie van de nationale octrooien behoeft na deze datum evenwel niet te veranderen. Het Akkoord betreffende Gemeenschapsoctrooien, waarbij een specifiek octrooistelsel voor de gemeenschappelijke markt wordt ingesteld, raakt namelijk niet aan de nationale wetgevingen van de Lid-Staten, die uitsluitend op het nationale grondgebied waarvoor zij gelden, van toepassing zullen blijven. Degene die een octrooi aanvraagt, zal bij de indiening van het verzoek om bescherming kunnen kiezen tussen het nationale octrooi of het Gemeenschapsoctrooi. De Commissie is derhalve niet voornemens ervoor te zorgen dat op 1 januari 1993 de oude nationale octrooien de facto kunnen worden uitgebreid tot het gehele grondgebied van de Gemeenschap. Dit zou er namelijk op neerkomen een nationaal octrooi te veranderen in een Gemeenschapsoctrooi, hetgeen gezien de daaraan verbonden te grote moeilijkheden nooit de bedoeling is geweest tijdens de onderhandelingen die hebben geleid tot het Akkoord betreffende Gemeenschapsoctrooien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2536/90

van de heer Yves Verwaerde (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/106)

Betreft: Actief en passief kiesrecht in gemeenteraden

Welke oplossing overweegt de Commissie voor het probleem dat zich voordoet wanneer aan onderdanen van de Gemeenschap in het land waar zij verblijven het actieve en passieve kiesrecht wordt toegekend bij verkiezingen voor gemeenteraden en zulks in strijd is met de constitutionele bepalingen van de Lid-Staten en niet wordt gerechtvaardigd door artikel 235 van het EEG-Verdrag?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(18 december 1990)

De Commissie is van mening dat de deelname van Europese staatsburgers aan de plaatselijke verkiezingen in het land van de Gemeenschap waar zij woonachtig zijn, essentieel is voor een Europa van de burgers. Zij heeft derhalve een voorstel voor een richtlijn van de Raad ingediend, op basis van artikel 235 van het EEG-Verdrag, inzake het kiesrecht van de onderdanen van de Lid-Staten bij gemeenteraadsverkiezingen in de Lid-Staat van verblijf ⁽¹⁾.

De Commissie acht het gerechtvaardigd om een dergelijk voorstel op artikel 235 te baseren sedert in de Europese Akte de bevordering van de democratie tot uitdrukkelijke doelstelling van de Gemeenschap is verklaard. Het geacht

Parlementslid wordt verzocht kennis te nemen van de uitgebreide argumentatie in de toelichting ^(?).

De grondwettelijke bepalingen van sommige Lid-Staten die hiermee in strijd zijn, vormen geen onoverkomelijke hindernis. In Nederland bij voorbeeld is de Grondwet in die zin gewijzigd dat het kiesrecht niet langer alleen aan Nederlanders is voorbehouden. Het Bundesverfassungsgericht, het federaal constitutioneel gerechtshof van de Bondsrepubliek Duitsland, heeft onlangs weliswaar verklaard dat het kiesrecht voor niet-Duitse ingezetenen in strijd is met de Grondwet, maar het heeft eraan toegevoegd, onder uitdrukkelijke verwijzing naar de discussie die thans in de Gemeenschap gaande is, dat een dergelijk recht kan worden ingevoerd na de noodzakelijke wijzigingen van de Grondwet.

⁽¹⁾ PB nr. C 246 van 20. 9. 1988; PB nr. C 290 van 18. 11. 1989.

^(?) Doc. COM(88) 371 def, Supplement 2/88 — Bull. EG.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2551/90

van de heer **Fernando Suarez Gonzalez (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/107)

Betreft: Financiële steun aan uitwisselingsprogramma's voor werkende jongeren

Kan de Commissie mededelen welke bedragen zijn toegekend aan de 29 organisaties die in 1989 financiële steun ontvangen hebben voor uitwisselingsprogramma's van werkende jongeren?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(11 december 1990)

De verdeling van de begrotingsmiddelen die zijn toegewezen voor de uitwisseling van jonge werknemers in 1989 over de organisaties zal bekend worden nadat de eindafrekeningen van alle projecten die in het desbetreffende jaar zijn uitgevoerd zijn ingediend en afgesloten. Deze procedure voor het afsluiten van de rekeningen is nog niet beëindigd.

De Commissie zal het geachte Parlementslid alsmede het Secretariaat-generaal van het Parlement het verslag van de werkzaamheden 1988/1989 inzake het Derde Gemeenschappelijk Programma voor de uitwisseling van jonge werknemers alsmede de lijst van organisaties die in het kader van genoemd programma in 1989 gedeeltelijke financiering ontvingen, rechtstreeks doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2563/90

van mevrouw **Mary Banotti (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 90/108)

Betreft: BTW op boeken

Kan de Commissie mededelen of zij bereid is haar huidige BTW-voorstellen te wijzigen en voor boeken een lager BTW-percentage in te voeren, nl. 0 à 6% in plaats van de nu voorgestelde 4 à 9%?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(4 januari 1991)

Zoals het geacht Parlementslid weet, heeft de Commissie in haar voorstel van 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de BTW-tarieven ⁽¹⁾ voorgesteld, overeenkomstig de praktijk in de meeste Lid-Staten, om vanaf 1993 in alle Lid-Staten een verlaagd BTW-tarief toe te passen voor boeken, dagbladen en tijdschriften.

In de conclusies van het Voorzitterschap van de Raad „Economie-Financiën” van 18 december 1989 werd op basis van dit voorstel besloten dat de Raad het toepassingsgebied en het niveau van het verlaagd tarief dat de Lid-Staten per 1 januari 1993 kunnen aanwenden, nog zal vaststellen.

De Commissie is derhalve niet van plan om in dit stadium haar voorstel te wijzigen overeenkomstig het voorstel van het geacht Parlementslid.

⁽¹⁾ Doc. COM(87) 321.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2590/90

van de heer **Alonso Puerta (GUE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 november 1990)

(91/C 90/109)

Betreft: De ongecontroleerde vuilnisbelt van Arguiñáriz (Navarra — Spanje)

Sedert dertien jaar lijden de inwoners van het dorp Arguiñáriz (Navarra — Spanje) onder de overlast en de schade die worden veroorzaakt door een ongecontroleerde vuilnisbelt waarop het huisvuil van de stad Pamplona en omgeving (ongeveer 700 Tm per jaar) wordt gestort. Deze vuilnisbelt vormt een aantasting van personen en milieu en de eruit voortkomende logen besmetten voortdurend de rivier Arga.

Richtlijn 75/442/EEG ⁽¹⁾ bepaalt dat de verwijdering van dit soort afval dient te geschieden zonder de gezondheid van de bevolking in gevaar te brengen en zonder aan het milieu schade te berokkenen.

Welke dringende initiatieven kan de Commissie nemen om in het onderhavige geval het Gemeenschapsrecht betreffende het milieu en in het bijzonder Richtlijn 75/442/EEG te doen toepassen?

⁽¹⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(17 januari 1991)

De Commissie neemt nota van de door het geachte Parlementslid vermelde feiten.

Om maatregelen te nemen krachtens artikel 169 van het Verdrag moet de Commissie beschikken over gedetailleerde informatie die het haar mogelijk maakt te beoordelen in hoeverre niet aan de communautaire wetgeving wordt voldaan.

Zolang de Commissie niet over deze informatie beschikt, is zij niet in staat te beoordelen of de bepalingen van Richtlijn 75/442/EEG worden toegepast.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2594/90

van de heer José Barros Moura (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 november 1990)

(91/C 90/110)

Betreft: Vertraging bij de uitbetaling van ESF-gelden met betrekking tot 1989

Kan de Commissie verduidelijken wat de reden is voor de vertraging bij de uitbetaling van de tweede tranche van de in 1989 voor acties van het Europees Sociaal Fonds toegekende bedragen? Deze vertraging is in sommige gevallen reeds tot meer dan zes maanden opgelopen. Deze vraag heeft vooral betrekking op de moeilijke situatie die deze vertragingen meebrengen voor de promotors van cursussen, zoals vakverenigingen, waarvoor de acties van beroepsopleiding een aanvulling vormen van de syndicale actie.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(4 januari 1991)

Overeenkomstig de voorschriften die van toepassing zijn op de in 1989 uitgevoerde opleidingsacties wordt bij goedkeuring van een steunaanvraag door het ESF een voorschot uitbetaald dat doorgaans 50 % bedraagt van het toegekende bedrag.

Voor de uitbetaling van het saldo moeten de Lid-Statens binnen tien maanden na het einde van deze acties een aanvraag indienen.

De meeste aanvragen voor uitbetaling van het saldo werden bij de Commissie eind oktober 1990 ingediend en worden momenteel onderzocht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2598/90

van de heer Joaquín Siso Cruellas (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 november 1990)

(91/C 90/111)

Betreft: Communautaire steun aan opvangcentra voor aids-patiënten

In maart jl. heb ik vraag nr. 856/90 ⁽¹⁾ met een verzoek om schriftelijke beantwoording over communautaire steun ten behoeve van opvangcentra voor aids-patiënten ingediend, waarop op 18 mei als volgt door mevrouw Papandreou namens de Commissie is geantwoord: „Aangezien de Commissie werd verzocht voorstellen te formuleren voor de nadere uitwerking van een actieplan ten einde ter zake dienstige maatregelen ter voorkoming en controle van aids te integreren en deze voorstellen aan de Raad voor te leggen, zal met de figuur van opvangcentra voor aids-patiënten in de Gemeenschap rekening worden gehouden.”

In dit verband zou ik willen weten:

1. Heeft de Commissie reeds het voorstel waarom is verzocht, betreffende een actieprogramma dat afdoende maatregelen ter voorkoming en bestrijding van aids bevat, opgesteld en aan de Raad voorgelegd?
2. Zo dit voorstel reeds is ingediend, wordt hierin dan rekening gehouden met genoemde centra voor aids-patiënten in de Gemeenschap, zoals mevrouw Papandreou in haar antwoord stelde, en wel overeenkomstig de bedoeling van mijn vraag?
3. Zo het voorstel nog niet is ingediend, wanneer zal dit dan gebeuren, wordt er met bovengenoemde centra rekening gehouden en voor welke bedragen zal er steun worden verleend?

⁽¹⁾ PB nr. C 283 van 12. 11. 1990, blz. 24.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(18 december 1990)

In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 856/90 heeft de Commissie reeds verklaard dat momenteel een actieplan wordt uitgewerkt met betrekking tot de punten waarover het geachte Parlementslid zich zorgen maakt. Dit plan zal binnenkort worden ingediend bij de Raad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2608/90
van de heer Bernard Antony (DR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 november 1990)
 (91/C 90/112)

Betreft: Onderwijs, beroepsopleiding en jeugdbeleid

Kan de Commissie aangeven wat zij onder jeugdbeleid verstaat?

Kan zij een lijst verstrekken van de NGO's en de jeugdverenigingen of -bewegingen waaraan de Gemeenschap financiële steun verleent en precies aangeven hoeveel ieder van deze organisaties ontvangt?

Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie
(8 januari 1991)

Het geachte Parlementslid wordt verzocht kennis te nemen van het aan het Parlement toegezonden Memorandum van de Commissie „Jongeren in de Europese Gemeenschap (¹)”, en in het bijzonder van de punten 12 tot en met 14 van dat Memorandum en van Bijlage I waarin een lijst van de betrokken organisaties is opgenomen.

(¹) Doc. COM(90) 469 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2632/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(23 november 1990)
 (91/C 90/113)

Betreft: Belasting op audio- en video-apparatuur

De Europese richtlijnen kunnen niet verhinderen dat de consumenten die audio- en video-apparatuur aanschaffen, prijzen betalen die — wegens de uiteenlopende BTW-tarieven en luxebeasting — van land tot land in de Gemeenschap sterk verschillen.

Hoe is de situatie in elke Lid-Staat — BTW en luxebeasting los van elkaar gezien — en welke zijn de eventuele oplossingen?

Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie
(13 december 1990)

Het BTW-tarief dat thans in de verschillende Lid-Staten van toepassing is voor audio- en video-apparatuur, is als volgt:

B	DK	D	GR	SP	F	IRL	I	L	NL	P	VK
33% (¹)	22%	14%	36%	12%	25%	23%	9/19%	12%	18,5%	17%	15%

(¹) 25% BTW plus 8% luxebeasting.

Op grond van het voorstel van de Commissie van 1987 inzake de onderlinge aanpassing van de BTW-tarieven (doc. COM(87) 321) zou in de hele Gemeenschap vanaf januari 1993 een standaard BTW-tarief gelden voor alle audio- en video-apparatuur. Indien dit voorstel door de Raad wordt goedgekeurd, zoals het thans ter tafel ligt, zou het tarief dat vanaf die datum voor dergelijke apparatuur van toepassing zou zijn, tussen de 14 en 20% liggen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2651/90

van de heer Stephen Hughes (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1990)

(91/C 90/114)

Betreft: BTW-nultarieven

Kan de Commissie mededelen of het Verenigd Koninkrijk reeds heeft gereageerd op het initiatief van de Commissie nultarieven in te voeren?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(8 januari 1991)

In het kader van besprekingen in de Raad over het vraagstuk van de harmonisatie van de BTW-tarieven hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk medegedeeld, dat zij een aantal nultarieven wilden handhaven, met name om redenen van sociaal beleid. De Commissie heeft nota genomen van dit standpunt.

De Commissie wil eraan herinneren dat zij in haar mededeling van 14 juni 1989⁽¹⁾ heeft gesteld, dat het in het kader van een compromis over het gehele pakket voorstellen inzake de afschaffing van de fiscale belemmeringen mogelijk zou kunnen zijn de Lid-Staten toe te staan nultarieven voor een zeer beperkt aantal produkten waarvoor verlaagde BTW-tarieven gelden te handhaven, mits dit geen gevaar voor mededingingsdistorsies voor andere Lid-Staten met zich brengt.

⁽¹⁾ Doc. COM(89) 260 def.**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2659/90**

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1990)

(91/C 90/115)

Betreft: Vergelijkbaarheid van de kwalificaties van maatschappelijk werkers

Gelet op de grotere mobiliteit van degenen die ervaring bezitten op het gebied van maatschappelijk werk, moge ik vragen welke maatregelen er worden getroffen om te verzekeren dat men het eens wordt over een effectieve vergelijkbare syllabus voor de opleiding en de toekenning van beroepskwalificaties op elk niveau in de verschillende Lid-Staten?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(23 januari 1991)

Doordat het beroep „maatschappelijk werker” een gereguleerd beroep is, behoort de toegang tot dit beroep tot het toepassingsgebied van de bepalingen betreffende de erkenning van diploma's. In dat kader is de toegang tot dit beroep in de Lid-Staten die een beroepsopleiding van universitair niveau van ten minste drie jaar eisen, geregeld door de op 21 december 1988 door de Raad aangenomen richtlijn⁽¹⁾ betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's. Het is niet nodig deze opleidingen op elkaar af te stemmen, aangezien de richtlijn gebaseerd is op het principe van wederzijds vertrouwen en geen voorafgaande harmonisatie verlangt.

De toegang tot dit beroep in de Lid-Staten die geen beroepsopleiding van universitair niveau van ten minste drie jaar eisen, zal worden geregeld door de bepalingen van de door de Commissie voorgestelde aanvullende richtlijn die op dit moment in de Raad worden besproken.

De toegang tot dit beroep in de landen die een beroepsopleiding van universitair niveau van ten minste drie jaar eisen van personen die hun opleidingstitel hebben verworven in een land dat geen opleiding van dit niveau of deze duur verlangt, zal worden geregeld door de daarvoor vastgestelde bepalingen in genoemd voorstel voor een aanvullende richtlijn dat momenteel bij de Raad besproken wordt.

Bovendien is de erkenning van de diploma's niet nodig indien dit beroep in de een of de andere Lid-Staat niet gereguleerd is. In dat geval volstaat het dat informatie wordt verstrekt over de kwalificaties van de „maatschappelijk werker” die een betrekking in een andere Lid-Staat wil aanvaarden.

De werkzaamheden op het gebied van de vergelijkbaarheid van de kwalificaties die bedoeld zijn om de nodige informatie te verstrekken over de beroepskwalificaties, hebben thans vooral betrekking op geschoolde werknemers. Over de uitbreiding van deze werkzaamheden tot de beroepen van andere opleidingsniveaus is door de Raad nog geen beslissing genomen.

⁽¹⁾ PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2660/90**

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1990)

(91/C 90/116)

Betreft: Uitwisseling van informatie inzake de structuren van het maatschappelijk werk en kwalificaties

Er heerst bezorgdheid onder degenen die in het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk zijn voor operationele diensten op het gebied van maatschappelijk werk, vooral bij

plaatselijke overheden, als gevolg van het gebrek aan regelmatig contact op hoger niveau tussen de verantwoordelijken in elke Lid-Staat.

Kan de Commissie mededelen wat voor uitwisseling van ervaringen plaatsvindt en of zij bereid is een positieve verspreiding van informatie inzake juridische, technische en operationele problemen tot stand te brengen of aan te moedigen?

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**

(4 januari 1991)

De Commissie heeft verschillende initiatieven genomen om een uitwisseling van ervaringen tussen maatschappelijk werkers mogelijk te maken en informatieverspreiding op het gebied van maatschappelijk werk aan te moedigen.

Het betreft hier enerzijds een bijeenkomst in Terhulpen (België) die door de Commissie in april 1990 was georganiseerd tussen het Verbindingscomité met de Europese Gemeenschap en de Internationale Federatie van maatschappelijk werkers over het thema „Opleiding en werkgelegenheid — vooruitzichten voor 1992” en anderzijds een in april 1986 in Madrid gehouden seminar over het thema „Maatschappelijk werkers — vrijwilligers en ouderen”.

Voorts is de Internationale Federatie van maatschappelijk werkers samen met de Britse Vereniging van maatschappelijk werkers bezig met de organisatie van een seminar dat in september 1991 zal plaatsvinden over het thema „Love, law and the child” waaraan de Commissie zal deelnemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2718/90

van de leden **Bruno Megret en Jean-Marie Le Chevallier (DR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 december 1990)

(91/C 90/117)

Betreft: Verslag van de Onderzoekscommissie racisme en vreemdelingenhaat

In de preambule bij het Verdrag tot oprichting van de EEG verklaren de Lid-Staten vastberaden te zijn de grondslagen te leggen „voor een steeds hechter verbond tussen de Europese volkeren” en te streven naar een voortdurende verbetering van de „omstandigheden waaronder hun volkeren leven en werken”.

1. Is de Commissie niet van oordeel dat de uitvoering van de aanbevelingen in het verslag van de Onderzoekscommissie racisme en vreemdelingenhaat neerkomt op de bevoordeling van onderdanen van niet-Lid-Staten boven de Europese burgers, hetgeen een schending betekent van de Verdragen?

2. Is de Commissie niet van oordeel dat het streven naar de invoering van stemrecht voor onderdanen van niet-Lid-Staten en hun toelating in overheidsfuncties een onaanvaardbare inmenging is op terreinen die onder de exclusieve bevoegdheid van de Lid-Staten vallen en dat alleen de Europese volkeren het recht zouden moeten hebben bij referendum een besluit te nemen over dergelijke wijzigingen in de grondwet van hun respectieve landen?

3. Leeft bij de Commissie niet de vrees dat zij door de aanneming van dit verslag mee wordt getrokken in een zaak die getuigt van polariserend politiek denken met als gevolg dat zij partijdige standpunten inneemt, die zij feitelijk noch rechtens mag innemen?

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**

(8 januari 1991)

De Commissie heeft haar standpunt betreffende het verslag van de Onderzoekscommissie racisme en vreemdelingenhaat reeds uiteengezet ter gelegenheid van het debat in het Parlement op 9 en 10 oktober 1990 (1).

(1) Debatten van het Europees Parlement, nr. 394 (Oktober 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2728/90

van de heer **Miguel Arias Cañete (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 december 1990)

(91/C 90/118)

Betreft: Communautaire controle op de fabricage van voorwerpen uit edele metalen

Het toezicht en de controle op de fabricage, het in de handel brengen en het verkeer van uit edele metalen vervaardigde voorwerpen zijn in de twaalf Lid-Staten zeer verschillend geregeld. Tegenover landen die controle vooraf toepassen in het kader van het toezicht op de fabricage van juwelen, hetzij door overheidsinstanties (Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Portugal, Ierland en Spanje) hetzij door particuliere firma's (Nederland) zijn er andere Lid-Staten, zoals Italië, Duitsland, Denemarken, België, Griekenland en Luxemburg, die een simpele controle achteraf toepassen.

Er bestaan derhalve in de Gemeenschap twee duidelijk met elkaar in strijd zijnde standpunten over de vraag welk beleid gevolgd moet worden ten aanzien van de kwaliteitscontrole op juweliersprodukten.

Met het oog op de bevordering van de kwaliteit van de communautaire produkten en de bescherming van de rechten van de consument, die moeten leiden tot verbetering van de communautaire wetgeving op de weg naar de geïntegreerde markt, vraag ik de Commissie:

1. welke maatregelen zij denkt te nemen om de controle op de fabricage van voorwerpen uit edele metalen binnen de Gemeenschap te harmoniseren,
2. of zij niet van mening is dat de stelsels van kwaliteitscontrole a priori de kwaliteitsbewaking in alle fasen van het productieproces beter waarborgen, en daarmee ook de rechten van de consument?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(17 januari 1991)

De Commissie is op de hoogte van de verschillen die er bestaan tussen de nationale voorschriften van de Lid-Staten met betrekking tot edele metalen, die vooral gericht zijn op de bescherming van de consument.

De Commissie bestudeert momenteel deze situatie om te kunnen bepalen of de technische handelsbelemmeringen, die in het leven worden geroepen door de bestaande nationale voorschriften, uit de weg moeten worden geruimd via het lange en moeizame proces van communautaire harmonisatie; zij behoudt zich dan ook het recht voor later een standpunt in te nemen ten aanzien van de door het geachte Parlementslid naar voren gebrachte problemen.

—————

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2746/90
van de heer Pedro Canavarro (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 december 1990)
(91/C 90/119)

Betreft: Toepassing van de richtlijn inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers in Spanje en Portugal

In het tweede verslag van de Commissie over de tenuitvoerlegging van Richtlijn 77/486/EEG ⁽¹⁾ inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers (doc. COM(88) 787 def.), schenkt de Commissie geen aandacht aan de situatie in Spanje en Portugal, aangezien deze twee landen pas na 1984—1985, het jaar waarop het verslag betrekking heeft, tot de Gemeenschap zijn toegetreden.

Kan de Commissie meedelen of Spanje en Portugal haar hebben laten weten welke maatregelen zij hebben getroffen voor de omzetting van deze richtlijn in nationale wetgeving?

Is de Commissie van mening dat deze maatregelen voldoende?

⁽¹⁾ PB nr. L 199 van 6. 8. 1977, blz. 32.

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**
(22 januari 1991)

Spanje en Portugal hebben de Commissie in 1989 op de hoogte gebracht van de maatregelen die zij hebben genomen om Richtlijn 77/486/EEG in hun respectieve nationale wetgeving om te zetten.

De Commissie heeft het noodzakelijk geacht deze beide Lid-Staten de tijd te gunnen om de uitvoeringsbepalingen vast te stellen, alvorens hen te vragen haar de gegevens te verstrekken waarmee zij haar verslag aan de Raad zou kunnen aanvullen.

Inmiddels zijn evenwel de nodige maatregelen getroffen om de bevoegde instanties de voor de opstelling van verslag COM(88) 787 def. gebruikte vragenlijst toe te zenden. De antwoorden zal de Commissie kunnen verwerken in de aanvulling op genoemd verslag.

—————

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2748/90
van de heer Pedro Canavarro (S)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(10 december 1990)
(91/C 90/120)

Betreft: Verklaringen met betrekking tot de aanneming van de richtlijn inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers

Bij de aanneming door de Raad van Richtlijn 77/486/EEG ⁽¹⁾ inzake het onderwijs aan kinderen van migrerende werknemers zouden in de notulen van de vergadering van de Raad bepaalde verklaringen zijn opgenomen met betrekking tot enkele aspecten van de richtlijn.

Is de Raad bereid mij deze teksten te doen toekomen?

Is de Raad overigens van mening dat deze verklaringen ook nu nog gelden?

⁽¹⁾ PB nr. L 199 van 6. 8. 1977, blz. 32.

Antwoord
(26 februari 1991)

De verklaringen in de notulen van de Raad vormen een bestanddeel van de in de Raad gevoerde onderhandelingen, maar maken geen deel uit van het door de Raad aangenomen rechtsinstrument. Zij worden overeenkomstig artikel 7 van het reglement van orde van de Raad ⁽¹⁾ in diens notulen opgenomen en zijn daardoor onderworpen aan de geheimhouding als bedoeld in artikel 18 van dat reglement.

⁽¹⁾ PB nr. L 268/79, blz. 1 en nr. L 291, blz. 27.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2749/90
van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(10 december 1990)
 (91/C 90/121)

Betreft: Opsplitsing steunbedragen voor Andalusië in het communautaire steunkader

De heer Millan heeft mij op 18 oktober 1990 namens de Commissie een bevredigend antwoord doen toekomen op mijn schriftelijke vraag nr. 1925/90 (¹). In het antwoord staat vermeld dat de steun aan Andalusië is opgebouwd uit twee bedragen in vastleggingskredieten: 213 miljoen ecu voor het regionale sub-CSK en 621 miljoen ecu voor het multiregionale sub-CSK. Voorts wordt nog vermeld dat nieuwe kredieten en drie territoriale actieprogramma's in beraad zijn. Onder dankzegging van dit antwoord verzoekt ondergetekende om een zo gedetailleerd mogelijke uiteenzetting van de wijze waarop de reeds verleende kredieten, ten bedrage van 834 miljoen ecu, zijn uitgesplitst. Voorts wordt de Commissie verzocht aan te geven wie de begunstigden zijn en zoveel mogelijk gegevens te verstrekken, zodat het praktische nut van deze steun met het oog op de doelstelling van het communautair steunkader voor Andalusië kan worden beoordeeld. Deze beoordeling is niet alleen een zaak van de Commissie maar gaat ook al diegenen aan die de realiteit van Andalusië kennen omdat zij erin wonen.

(¹) PB nr. C 63 van 11. 3. 1991, blz. 43.

Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie
(21 februari 1991)

De Commissie zendt het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een overzicht met de gevraagde gegevens.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2784/90
van mevrouw Raymonde Dury (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 december 1990)
 (91/C 90/122)

Betreft: Communautaire steun aan de culturele verscheidenheid in Europa

De culturele verscheidenheid is voor Europa een groot goed. Vooral de regionale letterkunde geeft uiting aan universele gevoelens door ze te verbinden met de streek. Zij heeft echter vaak grote moeite om zich een plaats te veroveren of zelfs maar te overleven.

Kan de Commissie mededelen welke activiteiten zij ontplooit ter bevordering van ontstaan, uitgave en verspreiding van dit type letterkunde?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2794/90
van de heer Filippos Pierros (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 december 1990)
 (91/C 90/123)

Betreft: Formulering en uitvoering van een communautair beleid inzake het boek

Men is zich ervan bewust geworden dat een duidelijk en consistent beleid inzake het boek een onmisbare component vormt van het cultureel beleid van de Gemeenschap. Kan de Commissie mededelen welke concrete maatregelen haar dienaangaande voor ogen staan?

Gecombineerd antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 2784/90 en nr. 2794/90
(28 januari 1991)

In de conclusies van de Raad en de ministers van Cultuur van 27 mei 1988 is het boek als een van de vier prioriteiten aangewezen.

Op 26 april 1989 keurde de Commissie een mededeling goed getiteld: „Het boek en de lectuur: de culturele inzet van Europa”.

Op 18 mei 1989 keurden de ministers van Cultuur, in het kader van de Raad bijeen, een resolutie goed inzake het stimuleren van de belangstelling voor boeken en lezen.

De Commissie is begonnen met de tenuitvoerlegging van de in deze resolutie vermelde acties, met name:

- Het instellen van een Europese literaire prijs en een prijs voor de beste vertaling van Europese literaire werken. Deze beide prijzen werden voor de eerste maal op 26 november 1990 in Glasgow „Europese Cultuurstad” uitgereikt.
- De opzet van een proefproject inzake financiële steun voor de vertaling van hedendaagse literaire werken waarvoor jaarlijks een bedrag van 200 000 ecu is uitgetrokken en waarvan in 1990 ongeveer 65 werken kunnen profiteren.
- Actie ten behoeve van de opleiding, door het verlenen van beurzen voor stages op instituten die literaire vertalers opleiden: in 1990 ontvingen vijf instituten elk een bedrag van 30 000 miljoen ecu.
- De Commissie heeft opdracht gegeven tot een studie over Europese statistieken met betrekking tot het boek welke in de nabije toekomst gepubliceerd zal worden door Eurostat.

Voorts is de Commissie in haar kaderprogramma voor gemeenschappelijke acties op het gebied van onderzoek

en technologische ontwikkeling (1990—1994) bezig met een actie ten behoeve van de samenwerking tussen bibliotheken op het gebied van de informatica.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 239/91
van de heer Pierre Lataillade (RDE)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(18 februari 1991)
(91/C 90/124)

Betreft: Technische maatregelen voor het behoud van de visbestanden

De Commissie heeft de Raad een voorstel (doc. COM(90) 371 def.) doen toekomen houdende een tiende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3094/86 ⁽¹⁾ betreffende bepaalde technische maatregelen voor het behoud van de visbestanden.

In dit voorstel, alsmede in de verordening waarop het is gebaseerd, is niet vermeld dat het Parlement zal worden geraadpleegd, overeenkomstig de procedure in artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 170/83 ⁽²⁾.

De ervaring heeft echter aangetoond dat technische maatregelen belangrijke gevolgen kunnen hebben voor de economische sector visserij, en dit voorstel ontkomt niet aan deze regel.

Bovendien kan de inhoud van deze maatregelen van invloed zijn op de positie van de Gemeenschap in haar betrekkingen met de derde landen, zowel wat betreft op het gebied van de bilaterale betrekkingen of bij internationale onderhandelingen die van grote betekenis zijn voor het behoud van de visbestanden.

Gezien deze algemene overwegingen, en in aanmerking genomen dat in het onderhavige geval van genoemd voorstel een minimale wijziging van de netmazen wordt voorgesteld waarbij:

- de vissers aanzienlijke moeilijkheden zullen ondervinden als het wordt aangenomen,
- de positie van de Gemeenschap bij de te voeren onderhandelingen zowel met Noorwegen en Zweden als in het kader van de NAFO en de commissie voor visserij in de Oostzee in ieder geval wordt verzwakt,

vraagt de Commissie landbouw, visserij en plattelandsontwikkeling de Raad:

1. of hij over een beoordeling beschikt van de sociaal-economische gevolgen van de door de Commissie voorgestelde maatregelen in haar voorstellen, vervat in document COM(90) 371? Meent hij niet dat steunmaatregelen ten uitvoer moeten worden gelegd opdat de vissers kunnen voldoen aan de voorgenomen maatregelen, wanneer deze zouden worden goedgekeurd,

en om de negatieve gevolgen van inkomen van de vissers op te vangen?

2. of hij zich bewust is van het feit dat, door niet het advies te vragen van het Parlement inzake maatregelen die eventueel belangrijke gevolgen hebben voor een gehele economische sector en voor de gehele economie van bepaalde regio's van de Gemeenschap, ongeacht de mogelijk gegronde redenen van bedoelde maatregelen, aldus een zeer negatieve indruk kan worden gewekt bij de betrokken bevolkingsgroepen waardoor het aanzien van de democratische vertegenwoordiging in de Gemeenschap wordt verzwakt en een afwijzende houding ten opzichte van deze vertegenwoordiging wordt aangemoedigd?
3. of hij van mening is dat, in het kader van de huidige wetgeving, deze situatie zou kunnen worden voorkomen door een raadpleging van het Parlement inzake aangelegenheden die vallen onder artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 170/83, of in ieder geval wanneer de voorgestelde maatregelen belangrijke sociaal-economische gevolgen kunnen hebben?
4. of hij niet bereid is een wijziging van genoemd artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 170/83 te overwegen in de zin van een garantie van een dergelijk advies dat noodzakelijk is voor de versterking van de democratische legitimiteit en voor de democratische goedkeuring van de communautaire wetgeving, aangezien zonder dit laatste het gevaar van fraude en heftige reacties grotere proporties aanneemt?

⁽¹⁾ PB nr. L 288 van 11. 10. 1986, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. L 24 van 27. 1. 1983, blz. 1.

Antwoord

(26 februari 1991)

1. De Raad besteedt bijzondere aandacht aan de wijze waarop de visserij wordt uitgeoefend, onder meer om de biologische rijkdommen van de zee in stand te houden. De instandhoudingsmaatregelen worden met name getroffen om op termijn tot meer stabiliteit in het visserijbedrijf bij te dragen en aldus de bijzondere belangen van de vissers en van een aantal regio's en bedrijfssectoren te beschermen.
2. Gezien het verontrustende peil van een aantal demersale bestanden, die met name in de Noordzee adequate instandhoudingsmaatregelen vereisen, zijn de Raad en de Commissie op de Raadszitting van 18 en 19 december 1989 overeengekomen dat een aantal wijzigingen moet worden aangebracht in de regeling betreffende de technische instandhoudingsmaatregelen.
3. De Raad bestudeert thans met aandacht het voorstel van de Commissie voor een tiende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3094/86 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden.

De Raad beschikt niet over een nauwkeurige evaluatie van de sociaal-economische consequenties van de voorgestelde maatregelen.

4. In zijn zitting van 19 en 20 december 1990 heeft de Raad een verordening aangenomen tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 4028/86 inzake communautaire acties voor verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en de aquicultuur, met inbegrip van steunmaatregelen voor vissers in de kleine zeevisserij.

5. Voorts is de Raad bezig met de behandeling van het voorstel van de Commissie houdende tiende wijziging van

Verordening (EEG) nr. 3094/86 met inachtneming van de voorschriften en beginselen van het Verdrag en inzonderheid het daarin neergelegde institutionele evenwicht.

6. De Raad herinnert eraan dat Verordening (EEG) nr. 170/83 na advies van het Parlement werd aangenomen. De Raad zal elk voorstel tot wijziging van artikel 11 van die verordening dat door de Commissie wordt voorgelegd zorgvuldig bestuderen.
